

HARUKI MURAKAMI

După cutremur

CUPRINS:

Un OZN aterizează în Kushiro.

Peisaj cu fier de calcat.

Toți copiii Domnului dansează.

Thailanda.

Broscanul salvează Tokyo.

Plăcintă cu miere.

— Liza! Dar atunci ce a fost aseară? Ce a fost a fost.

Nu se poate! Ar fi prea crud din partea ta!

F. M. Dostoievski, Demonii

Știri la radio: Trupele americane au suferit pierderi semnificative, dar și Vietcong-ul a înregistrat moartea a o sută cincisprezece oameni.

Femeia: E îngrozitor, cât de anonim!

Bărbatul: Ce anume?

Femeia: Au spus că au murit o sută cincisprezece luptători de gherilă, dar din asta nu se înțelege nimic, pentru că nu se știe nimic despre fiecare om în parte. Aveau nevastă și copii? Le plăcea mai mult la cinema sau la teatru? Ni se vorbește doar despre. 115 morți.”

Jean-Luc Godard, Pierrot nebunul

Un OZN aterizează în Kushiro.

Și-a petrecut cinci zile în fața televizorului. Privea tăcută imaginile cu bănci și spitale dărâmate, străzi comerciale mistuite de flăcări, autostrăzi și căi ferate întrerupte. Stătea cufundată în canapea, cu buzele strânse și

nu-i răspundea deloc lui Komura, nici măcar printr-un semn din cap. Komura nu era sigur nici măcar că ea îl ascultă.

Soția lui era din Yamagata și, din câte știa el, nu avea rude sau cunoștințe în zona Kobe. Cu toate acestea, stătea lipită de televizor de dimineața și până seara. Din câte își dădea el seama, nu mânca și nu bea nimic. Nici măcar la toaletă nu se ducea. Nu se mișca decât ca să schimbe canalele din telecomandă.

Komura își prăjea singur pâine, își făcea cafea și pleca la serviciu. Când se întorcea, o găsea exact cum o lăsase, în fața televizorului. Neavând încotro, își prepara o cină frugală din ce găsea prin frigider și mânca singur. Când se ducea la culcare, ea se uita la știrile de noapte. Era înconjurată de un zid de tăcere. Komura s-a resemnat și a renunțat să-i mai vorbească.

Duminică, cinci zile mai târziu, când s-a întors la ora obișnuită de la muncă, soția lui dispăruse. Komura lucra la vânzări într-un vechi magazin specializat în echipamente audio, din Akihabara. Se ocupa de produsele hi-fi și primea un comision din vânzări, care i se adăuga la salariu. Majoritatea clienților erau medici, patroni prosperi sau oameni înstăriți de prin partea locului. Practica această meserie de aproape opt ani și venitul nu fusese rău încă de la început. Economia era înfloritoare, prețul pământului creștea, banii curgeau gârlă în toată Japonia. Oamenii aveau portofelele burdușite cu bancnote de zece mii de yen și erau dornici să-i cheltuiască. Produsele se vindeau rând pe rând, începând cu cele mai scumpe.

Înalt și zvelt, îmbrăcat cu gust și prietenos din fire, Komura umblase cu multe femei în vremea burlăciei. Dar după ce s-a căsătorit, la douăzeci și șase de ani, apetitul pentru aventuri sexuale i-a pierit în mod bizar. În cinci ani de căsnicie nu se culcase cu nici o altă femeie în afară de soția lui, și nu se poate spune că nu avusese ocazia. Pur și simplu ajunsese să nu-l mai intereseze escapadele amoroase. Prefera să ajungă rapid acasă, să ia cina împreună cu soția lui, să stea la taclale pe canapea, apoi să se bage în pat și să facă dragoste. Asta era tot ce-și dorea.

Când s-a căsătorit, toți prietenii și colegii de muncă au fost contrariați, deoarece, în comparație cu trăsăturile frumoase și luminoase ale lui Komura, soția sa avea o figură foarte ștearsă. Și nu numai asta, dar nici firea ei nu era tocmai fermecătoare. Vorbea puțin și avea mereu o expresie

îmbufnată. Era mică de statură, cu brațe groase și părea cam înceată ia minte.

Din motive pe care nici el nu le înțelegea prea bine, Komura reușea să se destindă și să se simtă foarte în largul lui alături de soția sa, sub un singur acoperiș. Avea parte de un somn liniștit noaptea, netulburat de vise stranii, ca înainte. Avea erecții puternice și o viață sexuală împlinită. Nu-l mai frământau nici probleme precum moartea, bolile venerice sau imensitatea cosmosului.

Pe de altă parte, soția lui ura viața aglomerată din Tokyo și ar fi vrut să se întoarcă în Yamagata, locul ei de baștină. Le ducea tot timpul dorul părinților și celor două surori mai mari, iar când dorul o copleșea, pleca singură acasă. Ai ei conduceau un han și erau înstăriți, iar cum tatăl era topit după mezina familiei, îi dădea cu bucurie banii de drum. Lui Komura i se întâmplase de nenumărate ori să vină acasă de la serviciu, soția lui să nu fie pe nicăieri și să găsească pe masa din bucătărie un bilet prin care îl anunța că plecase pentru un timp la părinți. Nici în asemenea momente Komura nu-i reproșa nimic. Aștepta să se întoarcă fără să scoată o vorbă. După o săptămână, zece zile se întorcea întotdeauna mult mai bine dispusă.

Dar la cinci zile după cutremur, când a plecat, a lăsat o scrisoare în care îl anunța că nu intenționează să se mai întoarcă. A explicat pe scurt și la obiect motivul pentru care nu mai voia să trăiască alături de Komura.

Problema este că tu nu-mi oferi nimic. Cu alte cuvinte, nu există nici măcar un singur lucru înăuntrul tău pe care mi l-ai putea da. Ești un om bun, blând și frumos, dar a trăi alături de tine e ca și cum aș trăi alături de un gol de aer. Sigur, nu e doar vina ta. Sunt convinsă că multe femei te-ar iubi. Te rog să nu mă suni. Aruncă, te rog, toate lucrurile mele care au mai rămas.

Cu toate acestea, mare lucru nu mai rămăsese. Hainele ei, pantofii, umbrela, cana de cafea, uscă-torul de păr, toate dispăruseră. Probabil că le expediase prin poșta rapidă după ce plecase el la muncă. Tot ce lăsase în urmă erau bicicleta cu care mergea la cumpărături și niște cărți. Din raftul cu CD-uri dispăruseră Beatles și Bill Evans, deși pe acestea Komura le colecționa încă din vremea burlăciei.

A doua zi, Komura a telefonat în Yamagata, la casa părinților ei. A răspuns soacra sa, care i-a spus că fiica ei nu vrea să discute cu el. I-a

vorbit pe un ton de parcă își cerea scuze. I-a spus că urmează să-i trimită prin poștă actele și că vrea să le semneze și să le înapoieze cât mai repede.

Komura a ripostat că este vorba totuși despre o chestiune importantă și i-a cerut răgaz de gândire.

— Dar oricât te-ai gândi, nu se schimbă nimic, i-a răspuns ea.

Probabil că are dreptate, și-a spus Komura. Oricât ar aștepta, oricât s-ar gândi, lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel. Asta îi era clar.

La ceva timp după ce a semnat actele și le-a expediat înapoi, Komura și-a luat o săptămână de concediu cu plată. Șeful era la curent cu situația și, cum februarie era un sezon mai slab, i-a aprobat cererea fără nici un comentariu. A dat să spună ceva, dar până la urmă n-a zis mai nimic.

— Am auzit că vă luați concediu. Ce planuri aveți? L-a întrebat Sasaki, un coleg, în timpul pauzei de prânz.

— Încă nu știu ce să fac.

Sasaki era cu trei ani mai tânăr decât Komura și era necăsătorit. Era mic de statură, avea părul scurt și purta ochelari cu rame metalice, rotunde. Era vorbăreț, uneori arogant și mulți nu puteau să-l sufere, dar, dată fiind firea deschisă a lui Komura, cu el se înțelegea bine.

— Dacă tot vă luați liber, ar fi păcat să nu plecați într-o excursie, ceva, nu?

— Mda.

Sasaki și-a șters cu batista lentilele de la ochelari și apoi l-a privit pe Komura, vrând parcă să verifice dacă erau curățate bine.

— Ați fost vreodată în Hokkaido?

— Nu.

— Vreți să vă duceți?

— De ce?

Sasaki și-a mijit ochii și a tușit.

— Sincer să fiu, am un pachetel de trimis în Kushiro și mă gândeam că ar fi minunat dacă l-ați putea duce dumneavoastră. V-aș rămâne extrem de îndatorat și v-aș achita bucuros biletul de avion dus-întors. Vă aranjez și cazarea.

— Un pachetel?

— E cam atât de mic, a zis Sasaki, formând cu mâinile un cub cu latura de vreo zece centimetri. Nu e greu.

— E legat de serviciu?

Sasaki a clătinat din cap.

— N-are nici o legătură cu serviciul, este o chestiune sută la sută personală. M-ar deranja să-l știu tratat cu brutalitate și nu vreau să-l trimit prin poștă. Dacă se poate, aș prefera să-l încredințez cuiva cunoscut. Ar fi bine să-l pot duce eu însumi, dar nu reușesc să-mi fac timp să merg până în Hokkaido.

— E ceva de valoare?

Sasaki a strâns ușor din buze și a încuviințat.

— Totuși, nu e casabil sau periculos în vreun fel, așa că nu-i cazul să vă alarmați. Puteți să-l cărați ca pe orice alt lucru. N-o să ridice probleme nici la verificarea de la aeroport. N-o să vă provoace nici o neplăcere. Faptul că nu vreau să-l trimit prin poștă e un moft.

În luna februarie, în Hokkaido era probabil cumplit de frig, dar lui Komura îi era totuna dacă era ger sau arșiță.

— Și cui trebuie să i-l dau?

— Surorii mele, care locuiește acolo.

Komura nu se gândise deloc la cum să-și petreacă timpul liber și, neavând chef să-și bată capul cu schițarea unui program, a acceptat propunerea. N-avea nici un motiv să nu vrea să meargă în Hokkaido. Sasaki a telefonat pe loc la compania aeriană și a rezervat un loc la cursa de Kushiro. Zborul era două zile mai târziu, după-amiaza.

A doua zi, la serviciu, Sasaki i-a înmănat un pachet mic, ca o urnă funerară, învelit în hârtie maro. La atingere, părea să fie din lemn. După cum îi spusese, nu cântărea mai nimic. Peste hârtia de împachetat era înfășurată bandă adezivă lată, transparentă. Komura l-a luat și l-a privit un timp. L-a zgâlțâit ușor, dar n-a simțit nimic. Nici n-a scos vreun sunet.

— Vine sora mea să vă ia de la aeroport. Se ocupă ea și de cazare, a zis Sasaki. Vă rog să vă opriți imediat la ieșire și să țineți pachetul la vedere. Nu vă faceți nici o grijă, aeroportul nu e mare deloc.

La plecare, Komura a înfășurat pachetul într-o cămașă groasă și l-a pus în mijlocul genții. Avionul era mai aglomerat decât își închipuise. La ce s-or fi ducând atâția oameni din Tokyo până în Kushiro în miezul iernii? S-a întrebat el.

Ziarul era înțesat cu articole despre cutremur. Așezat pe scaunul său, Komura a citit ediția de dimineață de la cap la coadă. Numărul morților continua să crească. În multe regiuni apa și curentul erau întrerupte, iar oamenii își pierduseră casele. Nenorocirile ieșeau la iveală, una după alta. Totuși, în ochii lui Komura, toate aceste detalii se răsfrângeau plat, fără

adâncime. Totul reverbera monoton și îndepărtat. Singurul subiect la care reușea să se gândească serios era soția lui, care părea și ea din ce în ce mai îndepărtată. Komura își trecea privirea automat pe articolele despre cutremur, se mai gândea la soția lui, apoi revenea la ziar. Când a obosit și de citit, și de gândit la ea, a închis ochii și a ațipit. Când s-a trezit, s-a gândit din nou la ea. De ce urmărea cu atâta atenție la televizor, de dimineața până seara, toate știrile legate de cutremur, uitând de somn sau de foame? Ce putea să vadă în ele? La aeroport, două femei tinere, îmbrăcate în paltoane cu aceeași croială și aceeași culoare l-au strigat pe Komura. Una era înaltă de aproape un metru șaptezeci, avea pielea albă și părul scurt. Ceva din chipul ei, de la nas până la buza superioară răsfrântă, te ducea cu gândul la un mamifer copitat cu păr scurt. Cealaltă avea cam un metru cincizeci și cinci și, cu excepția nasului prea ni ic, nu era deloc urâtă. Părul lins îi cădea până la umeri. Avea urechile descoperite, iar pe lobul urechii drepte se zăreau două alunițe, scoase prea mult în evidență de cercei. Ambele păreau să aibă cam douăzeci și cinci de ani. L-au condus pe Komura într-o cafenea din aeroport.

— Mă numesc Keiko Sasaki, a zis cea mai înaltă. Vă mulțumesc pentru amabilitatea față de fratele meu. Ea este prietena mea, Shimao.

— Încântată de cunoștință, zise Shimao.

— Am înțeles de la fratele meu că soția dumneavoastră nu mai este printre noi, zise Keiko cu o expresie serioasă pe chip.

— Nu, soția mea n-a murit, a lămurit-o Komura după câteva clipe.

— Dar fratele meu mi-a spus foarte clar alaltăieri la telefon că tocmai v-ați pierdut soția.

— Nu, doar am divorțat. Din câte știu, e bine, sănătoasă.

— Ce ciudat! E imposibil să fi înțeles greșit un lucru atât de important.

Fata a luat un aer rănit. Komura a pus puțin zahăr în cafea, l-a amestecat încet cu lingurița și a sorbit o gură. Era slabă și proastă. Era acolo mai mult ca un simbol decât ca substanță în sine. Ce naiba caut eu aici? S-a întrebat el.

— E clar totuși că am înțeles greșit, n-are ce altă explicație să fie, a zis Keiko adunându-se, apoi a inspirat adânc și și-a mușcat ușor buza. Îmi cer scuze, am făcut o gafă cumplită.

— Nu-i nici o problemă. Pentru mine e cam același lucru.

Cât timp au vorbit cei doi, Shimao l-a privit tăcută, cu un zâmbet pe chip. Părea să-l placă și Komura și-a dat seama de acest lucru din expresia și din

micile ei gesturi. Peste cei trei s-a așternut un timp tăcerea.

— Dar înainte de toate, să vă dau pachetul, zise Komura. A deschis fermoarul de la geantă și a scos pachetul dintre maiourile groase, ca pentru schi. Ar fi trebuit să-l țin în mână, la vedere, și-a zis el. Trebuia să fie semnul distinctiv. Cum de m-au recunoscut?

Keiko a întins ambele mâini peste masă, a luat pachetul și l-a privit un timp impasibilă. Apoi, exact cum făcuse și Komura, l-a cântărit în palmă și l-a zgâlțâit ușor de câteva ori în dreptul urechii. I-a zâmbit lui Komura de parcă voia să-l asigure că totul e în regulă și l-a băgat în geanta mare de umăr.

— Mă scuzați o secundă? Trebuie să dau un telefon, spuse ea.

— Sigur, nici o problemă, a zis Komura.

Keiko și-a pus geanta pe umăr și a pornit spre o cabină telefonică aflată ceva mai departe. Komura a urmărit-o un timp cu privirea. Jumătatea superioară era fixă și doar partea de la brâu în jos descria mișcări ample, mecanice. Privindu-i mersul, a avut strania senzație că în fața ochilor îi s-a inserat brusc o imagine aleatoare din trecut.

— Ai mai fost în Hokkaido? L-a întrebat Shimao. Komura a clătinat din cap.

— E foarte departe, nu?

Komura a încuviințat, apoi a privit în jur.

— Și totuși, stând așa aici, parcă nici n-aș zice că sunt atât de departe. E ciudat.

— E din cauza avionului. Viteza e prea mare. Corpul se deplasează, dar mintea nu ține pasul cu el.

— Așa o fi.

— Asta ai vrut, să pleci departe?

— Probabil.

— Pentru că ai rămas fără soție?

Komura a încuviințat.

— Dar oricât de departe ai merge, nu poți fugi de tine însuși, zise Shimao.

Komura, care se uita absent la chiseaua cu zahăr, și-a ridicat privirea spre ea.

— Așa e, ai dreptate. Oricât ai merge, de tine însuși nu poți fugi. E ca umbra care te urmărește peste tot.

— Sunt convinsă că ți-ai iubit soția. Komura a evitat să răspundă.

— Ești prietenă cu Keiko, nu?
— Da, suntem colege.
— Ce fel de colege?
— Ți-e foame? Îl întrebă Shimao, fără să răspundă.
— Știu și eu ce să zic? Parcă mi-e și nu mi-e.
— Hai să mergem undeva toți trei să mâncăm ceva cald. O mâncare fierbinte te ajută să te mai destinzi.

A condus Shimao. Era un Subaru mic, 4x4. Judecând după gradul de uzură, avea cu siguranță mai mult de două sute de mii de kilometri la bord. Bara din spate era îndoită puternic. Keiko stătea pe scaunul de lângă șofer, iar Komura, pe bancheta îngustă din spate. Nu conducea prost, dar în spate era un zgomot teribil, iar amortizoarele erau foarte slabe. Mașina zvâcnea când trecea într-o treaptă inferioară de viteză, iar aerul condiționat funcționa cu întreruperi. Dacă închideai ochii, ai fi zis că ești într-o mașină de spălat automată.

În Kushiro nu se așternuse multă zăpadă, dar pe marginea drumului erau câțiva nămeți murdari, vechi și înghețați, ca niște cuvinte ieșite din uz. Cerul se acoperise de nori joși și soarele încă nu apusese de tot, dar era deja complet beznă. Vântul sfâșia întunericul cu un șuier ascuțit. Pe străzi nu era nici țipenie de om. Era o priveliște dezolantă și până și semafoarele păreau înghețate.

— Față de alte zone din Hokkaido, aici nu prea se așterne zăpada, i-a explicat Keiko întorcându-se spre el și ridicând vocea. E regiune de coastă, vântul e puternic și nu apucă să se depună, că o împrăștie vântul. De frig însă, e cumplit de frig. E un ger de-ți pică urechile.

— Sunt mulți care adorm beți pe drum și mor înghețați, a adăugat Shimao.

— Apar urși pe-aici? Întrebă Komura.

Keiko s-a uitat către Shimao și a izbucnit în râs.

— Urși?

Shimao chicotea și ea.

— Am o poveste interesantă cu un urs, zise Keiko. Nu? Făcu ea către Shimao.

— Foarte interesantă, zise aceasta.

Conversația însă s-a întrerupt în acest punct și n-a mai fost reluată. Nici Komura n-a mai întrebat nimic. Într-un sfârșit, au ajuns la destinație, un restaurant de ramen¹, aflat la marginea drumului. Au lăsat mașina în

parcare și au intrat. Komura a băut o bere și a mâncat un castron fierbinte de ramen. Localul era murdar și pustiu, cu mese și scaune șubrede, dar supa a fost delicioasă și după ce a terminat de mâncat s-a simțit mai relaxat.

— Ce ai de gând să faci în Hokkaido? L-a întrebat Keiko. Am auzit că stai o săptămână.

Komura a reflectat câteva clipe, dar nu i-a venit nici o idee în legătură cu ce ar vrea să facă.

— Ce zici de un izvor termal? Să te cufunzi în apa fierbinte și să te relaxezi. E unul în apropiere, un loc mai intim și rustic.

— N-ar fi rău, răspunse Komura.

— Sunt sigură că ți-ar plăcea. E un loc superb. Nu vin nici urșii pe-acolo. Cele două au schimbat o privire și au chicotit din nou, amuzate.

— Pot să te întreb ceva despre soția ta? Îl aborda Keiko.

— Sigur.

— Când te-a părăsit?

— La cinci zile după cutremur, asta însemnând acum mai bine de două săptămâni.

— A avut vreo legătură cu cutremurul?

— Nu cred, zise Komura, clătinând din cap.

— Ar putea avea o legătură, zise Shimao, înclinându-și puțin capul într-o parte.

— Doar că tu nu știi, adăugă Keiko.

— Chestii din astea se mai întâmplă, zise Shimao.

— Ce fel de chestii?

— Uite, de exemplu, începu Keiko, am o cunoștință care a pățit așa ceva.

— Te referi la Saeki? O întrebă Shimao.

— Da. Un tip, Saeki, care locuiește în Kushiro. Are vreo patruzeci de ani și e stilist. Toamna trecută, soția lui a văzut un OZN. Se plimba singură noaptea, cu mașina, pe la periferie și un OZN uriaș a aterizat în mijlocul câmpului, ca în întâlnire de gradul trei. O săptămână mai târziu a fugit de-acasă. Nu avea probleme în familie sau așa ceva, pur și simplu a plecat.

— Și dusă a fost, adăugă Shimao.

— OZN-ul a fost motivul? Întrebă Komura.

— Nu se știe care a fost motivul. Într-o bună zi și-a lăsat baltă cei doi copii de școală primară și și-a luat tălpășița fără să lase un bilet, zise Keiko. Toată săptămâna de dinainte, n-a vorbit decât despre OZN, cu

oricine se vedea. Povestea non-stop despre el, cât era de mare și de frumos.

Cele două au așteptat până ce Komura a mai digerat povestea.

— Mie mi-a lăsat un bilet, a zis el. Copii n-avem.

— Un pic mai bine decât în cazul lui Saeki, a zis Keiko.

— Copiii sunt foarte importanți, adăugă Shimao, dând din cap.

— Tatăl lui Shimao a plecat de-acasă când ea avea șapte ani, i-a explicat Keiko, încruntându-se, A fugit cu sora mai mică a mamei ei.

— Așa, brusc, într-o bună zi, adăugă Shimao zâmbind.

Peste cei trei s-a așternut liniștea.

— Poate că soția lui Saeki n-a fugit de-acasă, ci au răpit-o extratereștrii din OZN, zise Komura ca să spargă tăcerea.

— E posibil și asta, zise Shimao cu o față serioasă. Auzi des despre asemenea cazuri.

— Sau poate că se plimba pe stradă și a mâncat-o un urs, zise Keiko. Cele două au izbucnit din nou în râs.

Cei trei au părăsit localul și au mers la un Iove hotel² din apropiere. Era o stradă de la periferie, plină cu Iove hotel-uri și ateliere de pietre funerare. Shimao a parcat în dreptul unuia dintre ele. Era o clădire bizară, care imita un castel occidental. În vârf avea un steag roșu, triumfiular.

Keiko a luat cheia de la recepție, apoi cei trei au urcat cu liftul și au intrat în cameră. Ferestrele erau mici, în schimb patul era caraghios de mare. Komura și-a scos jacheta, a pus-o pe un umeraș și cât timp a fost la toaletă, cele două au dat rapid drumul la apă în cadă, au potrivit luminile, au verificat aerul condiționat, au pornit televizorul, au studiat meniul de room service, au încercat întrerupătorul veiozei de la capul patului și au inspectat frigiderul.

— Managerul hotelului e o cunoștință de-a noastră, a zis Keiko, și a rezervat cea mai mare cameră. După cum vezi, e un Iove hotei, dar sper să nu te deranjeze.

Komura i-a spus că nu-l deranja.

— Decât un hotel pentru afaceriști mic și prăpădit din zona gării, cred că e mult mai bine aici, nu?

— Da, probabil.

— Când se umple cada, poți să faci o baie.

Komura a făcut baie, după cum i s-a spus.

Cada era atât de mare, încât se simțea stingher singur în ea. Cei care veneau aici probabil făceau baie în doi.

Când a ieșit, Keiko nu se zărea pe nicăieri. Shimao bea bere și se uita la televizor.

— Keiko a plecat, avea niște treburi. A zis că își cere scuze și că vine mâine dimineață. Pot să mai stau puțin să-mi beau berea?

Komura i-a zis că da.

— Sigur nu te deranjez? Poate vrei să stai singur sau nu poți să te relaxezi cu cineva lângă tine.

Komura i-a spus că nu-l deranjează. A luat și el o bere și s-a uitat un timp la televizor alături de Shimao, ștergându-și părul cu prosopul. Erau știri, o ediție specială despre cutremur. Se repetau aceleași imagini: clădiri înclinate, drumuri distruse, bătrâne plângând, derută și furie nedirecționată. Când au început reclamele, Shimao a oprit televizorul din telecomandă.

— Hai să stăm și noi de vorbă.

— Bine.

— Despre ce să vorbim?

— În mașină ați pomenit ceva despre un urs. O poveste interesantă cu un urs.

— Da. Povestea cu ursul.

— Și nu mi-o spui și mie?

— Ba da.

Shimao a mai luat o bere din frigider și a turnat în pahare.

— E o poveste mai indecentă, te deranjează? Komura a clătinat din cap.

— Sunt unii bărbați cărora nu le-ar plăcea.

— Eu nu sunt așa.

— E experiență proprie, așa că mi-e puțin cam jenă.

— Aș vrea totuși s-o ascult.

— Bine, dacă zici că e în regulă.

— Nu mă deranjează.

— S-a întâmplat acum vreo trei ani, când de-abia intrasem la colegiu. Umblam cu un tip, un student, mai mare cu un an decât mine. A fost primul bărbat cu care m-am culcat. Plecasem cu el într-o drumeție, departe, prin munții din nord.

Shimao a luat o gură de bere.

— Era toamnă și mai apăreau urșii. Toamna sunt foarte periculoși pentru că își adună provizii pentru hibernare și uneori mai atacă oamenii. Chiar cu trei zile în urmă fusese atacat un excursionist care se alesese cu răni grave. Din cauza asta, oamenii din partea locului ne-au dat un clopoțel, unul mărișor, cum sunt clopoțeii de vânt, și ne-au spus să sunăm din el când mergem. Așa urșii își dau seama că sunt oameni în apropiere și nu vin. Urșii nu atacă oamenii de plăcere. Sunt animale omnivore, dar se hrănesc mai mult cu plante și n-au nevoie să atace oameni. Dacă dau nas în nas cu ei pe teritoriul lor, se sperie sau se enervează și atunci atacă din instinct. Dar dacă suni din clopoțel, te evită, înțelegi?

— Da.

— Așadar, umblam pe cărări sunând din clopoțel. La un moment dat, într-un loc mai pustiu, el îmi zice dintr-odată că are chef să facem dragoste. Nu mi-a displicut ideea, așa că am fost de acord. Am părăsit drumul, am intrat în niște tufișuri, unde eram feriți de priviri indiscrete, și am întins pe jos un plastic. Dar mie mi-era frică de urși. Ți dai seama, cum ar fi fost să apară din spate un urs în timp ce noi făceam sex și să ne omoare? Am fi avut parte de un sfârșit teribil, nu?

Komura a încuviințat.

— Așa am făcut dragoste, zăngănind clopoțelul cu o mână. De la început și până la sfârșit. Ding, ding!

— Cine îl ținea?

— Făceam cu schimbul. Când obosea unul, îl lua celălalt și tot așa. A fost groaznic de ciudat să facem dragoste sunând încontinuu din clopoțel. Și acum mi se întâmplă să-mi amintesc de pățanie în timp ce fac dragoste și mă umflă râsul.

Komura a râs ușor.

Shimao a bătut din palme de câteva ori.

— Vai, ce bine! Uite că știi să râzi.

— Bineînțeles, zise Komura, dar gândindu-se mai bine, și-a dat seama că nu mai râsese de o veșnicie. Oare când râsese ultima dată?

— Pot să fac și eu o baie?

— Sigur.

Cât timp a făcut Shimao baie, Komura s-a uitat la o emisiune de divertisment găzduită de un comic gălăgios. Nu îl amuza câtuși de puțin, dar nu știa dacă de vină era emisiunea în sine sau el însuși. Și-a băut berea și a scos din frigider o pungă de alune, a deschis-o și a început să le

ronțăie. Shimao a stat mult în baie, dar într-un final a ieșit înfășurată în prosop și s-a așezat pe pat. Și-a desfăcut prosopul și s-a culcușit sub plapumă, ca o pisică. L-a privit apoi fix pe Komura.

— Când te-ai culcat ultima dată cu soția ta?

— Cred că la sfârșitul lui decembrie, anul trecut.

— Și de-atunci deloc?

— Deloc.

— Nici cu altcineva?

Komura a închis ochii și a încuviințat.

— Eu cred că ce-ți trebuie ție acum e să-ți schimbi complet starea de spirit și să încerci să te bucuri mai mult de viață. N-am dreptate? Poate mâine o să vină un cutremur. Poate o să fii răpit de extraterestri. Poate o să te mănânce ursul. Nimeni nu știe ce-o să fie.

— Nimeni nu știe, repetă Komura cuvintele ei.

— Ding, ding!

După câteva încercări nereușite de a face sex, Komura s-a lăsat păgubaș. I se întâmpla pentru prima dată.

— Te gândeai la soția ta, nu? Îl întrebă Shimao.

— Da, răspunse el, deși adevărul era că în minte i se perindau imagini cu cutremurul. Îi apăreau în fața ochilor și apoi dispăreau rând pe rând, ca o proiecție de diapozitive – autostrăzi, flăcări, fum, munți de moloz, drumuri crăpate. N-a fost chip să pună capăt șirului de imagini mute.

Shimao stătea cu urechea lipită de pieptul său gol.

— Se mai întâmplă, zise ea.

— Da.

— Nu-ți face probleme.

— Încerc.

— Și totuși, bărbații își fac probleme din cauza asta.

Komura n-a spus nimic. Shimao l-a ciupit ușor de un sfârc.

— Ziceai că soția ți-a lăsat un bilet de adio?

— Da.

— Și ce ți-a scris?

— Că a trăi alături de mine e ca și cum ar trăi alături de un gol de aer.

— Un gol de aer? Zise Shimao, înclinându-și capul într-o parte și ridicându-și privirea către el. Oare ce a vrut să zică?

— Că sunt gol pe dinăuntru.

— Și ești?

— Probabil. Dar nu prea înțeleg. Îmi zice că sunt gol pe dinăuntru, dar ce înseamnă să ai conținut?

— Ai dreptate. Uite, mama mea se dădea în vânt după pielea de somon și mereu se gândea ce bine ar fi dacă ar exista somoni făcuți numai din piele. Așa că există și cazuri în care e mai bine să nu existe un conținut, nu?

Komura a încercat să-și imagineze un somon făcut doar din piele. Dar atunci conținutul său n-ar fi chiar pielea însăși? Komura a respirat adânc și capul femeii s-a ridicat și a coborât odată cu pieptul lui.

— Nu știu eu dacă ești sau nu gol pe dinăuntru, dar ești un om minunat. Sunt convinsă că în lume sunt o droaie de femei care ar putea să te înțeleagă și să te iubească.

— Și asta scria.

— În biletul soției?

— Da.

— Hm, făcu Shimao și-și lipi din nou urechea de pieptul său. Îi simțea cercelul ca pe un corp străin și straniu.

— Apropo, oare ce era în cutia pe care am adus-o?

— Te frământă asta?

— Până acum nu, dar nu știu de ce, acum îmi stă pe cap.

— De când?

— De adineauri.

— Așa, dintr-odată?

— Da, mi-am dat seama deodată.

— Mă întreb de ce.

Komura s-a gândit câteva clipe, cu privirea ațintită în tavan.

— Da, de ce oare?

Un timp, cei doi au stat cu urechile ciulite la vuietul vântului. Venea dintr-un loc necunoscut și se îndrepta spre alte locuri străine.

— Asta pentru că, zise Shimao încetișor, în cutie era conținutul tău. Și tu l-ai cărat până aici fără să știi și i l-ai dat lui Keiko cu propria ta mână. Așa că gata, poți să-ți iei adio de la el!

Komura s-a ridicat în capul oaselor și i-a privit chipul – nasul mic, alunițele de pe ureche. În liniștea adâncă, și-a auzit inima bătând tare și sec. Când s-a îndreptat, i-au părât oasele. Preț de o clipă, Komura s-a simțit la un pas de o violență de nestăpânit.

— Era o glumă, zise Shimao văzându-l că se schimbă la față. Am spus și eu ce mi-a trecut prin cap. Îmi cer scuze, a fost o glumă proastă. Nu te

supăra. Chiar n-am vrut să te rănesc.

Komura s-a liniștit, a dat roată cu privirea prin cameră, apoi și-a afundat din nou capul în pernă. A închis ochii și a respirat adânc. Patul se întindea în jurul lui ca o mare întunecată. Se auzea șuierul înghețat al vântului. Bătăile violente ale inimii îi cutremurau oasele.

— Ce zici, începi să te simți departe?

— Mă simt chiar foarte departe, spuse Komura serios.

Shimao a tras pe pieptul lui Komura un desen încâlcit, de parcă făcea un descântec.

— Dar ești de-abia la început, zise ea.

Peisaj cu fier de calcat.

Telefonul a sunat înainte de miezul nopții. Junko se uita la televizor. Keisuke stătea într-un colț cu căștile pe urechi, ochii pe jumătate închiși și cânta la chitara electrică, legănându-și capul. Părea să exerseze un pasaj rapid, căci degetele sale lungi alunecau cu iuțeală peste cele șase coarde. N-a auzit deloc telefonul. Junko a ridicat receptorul.

— Te culcasei? O întrebă Miyake pe obișnuitul său ton mormăit.

— Nu, nu încă.

— Sunt pe plajă acum. Marea a adus o grămadă de vreascuri la țărm și pot să fac un foc uriaș. Vii?

— Da, zise Junko. Mă schimb și vin în zece minute.

Junko și-a tras pe ea niște dresuri și blugi, un pulover pe gât și și-a îndesat pachetul de țigări în buzunarul hainei de lână. Portofel, chibrituri, chei. L-a bătut ușor pe spate pe Keisuke, care și-a scos în grabă căștile.

— Mă duc pe plajă, la un foc de tabără.

— Iar moșul ăla de Miyake? Zise Keisuke încruntându-se. Ce glumă proastă! E februarie, e miezul nopții. Ce să cauți acum la mare?

— Nu ești obligat să vii. Mă duc singură.

— Ba vin și eu, zise el cu un oftat. Vin. Stai așa, că sunt gata imediat.

A închis amplificatorul, și-a tras o pereche de pantaloni peste pijama, un pulover și și-a încheiat fermoarul de la jachetă până la gât. Junko și-a înfășurat un fular în jurul gâtului și și-a pus pe cap o căciulă de lână.

— Da' disperați mai sunteți! Ce-o fi așa de interesant la un foc? Bombăni Keisuke pe drumul către plajă. Era o noapte rece, dar nu bătea deloc vântul. Cum deschideai gura, răsuflarea îngheța, luând forma cuvintelor.

— Și la Pearl Jam ce-o fi așa de interesant? Sunt doar gălăgioși, i-o întoarce Junko.

— Pearl Jam au zece milioane de fani pe tot globul!

— Și focul are fani de acum cincizeci de mii de ani.

— Mda, e adevărat, recunosc Keisuke.

— Pearl Jam o să dispară, focurile or să rămână.

— Da, și asta e adevărat, zise Keisuke scoțând mâna dreaptă din buzunar și trecându-și brațul în jurul umerilor lui Junko. Și totuși, chestia e că eu n-am absolut nici o legătură cu ce-a fost acum cincizeci de mii de ani sau cu ce-o să fie peste cincizeci de mii de ani. Niciuna. Important e prezentul. Cine știe când o să se sfârșească lumea? Cine se gândește la ce-o să fie? Important e ca acum să ai ce mânca și să ți se scoale. Păi, nu?

Când au urcat scările și au ajuns pe dig, l-au zărit pe Miyake în locul său obișnuit. Adunase vreascurile aduse de mare și le puneă unul peste altul cu atenție. Printre ele era și un buștean. Trebuie să fi fost un adevărat chin să-l târască până acolo.

Lumina lunii preschimba linia malului într-un cuțit ascuțit. Valurile de iarnă scaldau nisipul cu un șopot stins. Nu se zărea nici țiipenie de om.

— Ce zici, ia uite câte am adunat! Zise Miyake scoțând aburi albi pe gură.

— E extraordinar! Exclamă Junko.

— Se mai întâmplă uneori. Au fost câteva zile cu valuri foarte puternice. În ultima vreme îmi dau seama după vuietul mării, care astăzi parcă-mi spunea că va aduce la țărm lemn bun pentru foc.

— Mai lăsați laudatul și haideți să ne încălzim mai repede. Pe gerul ăsta, ți se chircesc bunătate de ouă, zise Keisuke frecându-și mâinile.

— Ai răbdare! Lucrurile astea trebuie făcute cu cap. Mai întâi îți faci un plan solid, te asiguri că n-ai nici o problemă și de-abia apoi aprinzi focul. Dacă faci totul în grabă, nu iese bine. Cerșetorul repezit capătă puțin.

— Da, nici târfa repezită n-are căutare.

— Tu de mic te-ai ținut de glume din astea tâmpite, zise Miyake, clătinându-și capul.

Bușteanul și surcelele, îmbinate cu măiestrie, arătau ca o lucrare avangardistă. Miyake făcea câțiva pași înapoi și examina cu atenție forma maldărului, mai făcea mici retușuri, apoi mergea pe partea cealaltă și-l privea – lucru care, ca de obicei, s-a repetat de câteva ori. După modul în care erau aranjate vreascurile, reușea să vizualizeze felul în care aveau să se înalțe flăcările, așa cum un sculptor vede obiectul ascuns în piatra neprelucrată.

Miyake a lucrat agale, dar când a terminat, a mormăit satisfăcut. A luat un ziar pe care și-l pregătise din timp, l-a mototolit și l-a băgat sub mormanul de lemne, apoi l-a aprins cu o brichetă de plastic. Junko a scos o țigară din buzunar și a scăpărat un băț de chibrit. Și-a mijit ochii și s-a uitat la spatele ghemuit al lui Miyake și la începutul lui de chelie. Acum venea clipa cea mai tensionată. Se aprindea bine focul? Se înălțau flăcări mari?

Cei trei priveau tăcuți muntele de vreascuri. Ziarul a ars însuflețit, zvârcolindu-se în miezul flăcărilor, apoi s-a chircit și s-a stins. Un timp nu s-a întâmplat nimic. N-a mers, și-a zis Junko. Probabil lemnul era mai umed decât părea.

Tocmai când era pe punctul de a pierde orice speranță, o dâră de fum alb a început să se înalțe. Cum nu bătea deloc vântul, dâra s-a înălțat neîntreruptă către cer. Undeva înseamnă că se aprinsese focul, deși nu se zărea pe nicăieri.

Nimeni nu spunea nimic. Până și Keisuke tăcea, cu mâinile înfipite în buzunare. Miyake era ghemuit pe nisip, iar Junko stătea cu brațele încrucișate și mai trăgea din când în când din țigară.

Ca de fiecare dată, Junko se gândea la Focul lui Jack London, povestea unui bărbat care călătorește singur prin ținuturile îndepărtate din Alaska și încearcă să facă focul în mijlocul zăpezii. Dacă nu reușește să-l aprindă, e condamnat să moară înghețat. Începe să se întunece. Junko nu citea deloc romane, dar citise de nenumărate ori această nuvelă, despre care trebuia să scrie un eseu ca temă de vacanță, în primul an de liceu, imaginile din nuvelă îi stăruiau în minte cu perfectă claritate. Bătăile inimii bărbatului care se afla la un pas de moarte, spaima, speranța și deznădejdea le simțea de parcă ea însăși le trăia. Însă cel mai important lucru din povestire era că, de fapt, bărbatul își dorea moartea. Junko nu reușea să explice prea bine de ce, dar pricepuse acest lucru de la bun început. Călătorul își dorea moartea. Știa că acesta era sfârșitul care i se potrivea. Și totuși trebuia să lupte cu toate puterile. Trebuia să înfrunte inamicul covârșitor și să se zbată să rămână în viață. Ceea ce o zdruncinase profund pe Junko era tocmai acest paradox fundamental.

Profesorul a râs de părerea ei. „Eroul își dorește moartea?” i-a zis acesta uimit. „N-am mai auzit niciodată o interpretare atât de bizară. Trebuie să recunosc că este foarte originală!” A citit cu voce tare o parte din eseu ei și toată clasa a râs.

Dar Junko înțelesese. Ceilalți se înșelau cu toții. Dacă nu era așa, atunci de ce finalul era atât de liniștit și de frumos?

— Domnule Miyake, nu cumva s-a stins de tot focul? Întrebă Keisuke impacientat.

— Nu, stai liniștit, că e aprins. Se pregătește doar să izbucnească în flăcări. Încă mai iese fum. Nu iese fum fără foc, nu așa se zice?

— Nu ți se scoală fără sânge. Și asta se zice, nu?

— La altceva ești în stare să te gândești?! Exclamă Miyake exasperat.

— Chiar știți sigur că e aprins?

— Da, sunt sigur. Acuma o să izbucnească în flăcări.

— Da' de unde v-ați însușit asemenea cunoștințe?

— Ei, ce să spun, cunoștințe! E doar o chestie pe care am învățat-o când eram copil, ca cercetaș.

La cercetași, vrând-nevrând, înveți tot ce trebuie despre cum să faci un foc.

— Aha, deci la cercetași, zise Keisuke.

— Bine, asta nu-i de ajuns. Trebuie să ai și talent. Nici nu mai e nevoie să spun că, la făcut focul, eu am un talent deosebit, pe care oamenii de rând nu-l au.

— E distractiv, dar nu pare să fie un talent prea bănos.

— Categorie nu e bănos, zise Miyake râzând.

După cum îl asigurase Miyake, o flăcăruie a început să pâlpâie și lemnul a trosnit. Junko a răsuflat ușurată. De aici încolo nu mai era nici un motiv de îngrijorare. Focul avea să ardă cum trebuie. Cei trei și-au întins grăbiți mâinile către flacăra plăpândă, de-abia zămislită. Deocamdată nu mai era nevoie de nimic. Nu aveau decât să urmărească în liniște cum flacăra prindea treptat putere. Probabil că și oamenii de acum cincizeci de mii de ani stăteau la fel, cu mâinile întinse deasupra focului, și-a imaginat Junko.

— Domnule Miyake, ați zis cândva că sunteți din Kobe, nu? Întrebă dintr-odată Keisuke pe un ton vesel. Aveați cumva familie acolo? Au pățit ceva la cutremurul de luna trecută?

— Nu știu. Nu mai am nici o legătură cu locul ăla. E poveste veche.

— Ziceți că e poveste veche și totuși încă mai folosiți dialectul de Kansai.

— Da? Eu nu prea-mi dau seama.

— Păi și dacă nu e dialect de Kansai, atunci ce e? Zise Keisuke imitând accentul lui Miyake.

— Nu-ți bate joc de dialectul de Kansai! N-am nici un chef să aud un mucos din Ibaraki maimuțărindu-se așa! Voi mai bine v-ați vedea de motocicletele voastre cât nu e de lucru pe câmp, țăranilor!

— Vai, domnule Miyake, om în toată firea, și ce lucruri cumplite spuneți! Nu poate omul să deschidă gura, că vă și luați de niște fermieri cinstiți, zise Keisuke. Dar, serios acum, chiar n-a pățit nimeni nimic? Trebuie să aveți cunoștințe acolo. Ați urmărit știrile la televizor?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zise Miyake. Bei niște whisky?

— Beau.

— Jun?

— Doar o gură, zise Junko.

Miyake a scos din buzunarul de la geaca de piele o butelcă metalică, subțire și i-a întins-o lui Keisuke. Acesta i-a desfăcut capacul și și-a turnat pe gât fără să o atingă cu buzele, bând cu înghițituri mari. Apoi a tras cu putere aer în piept.

— Excelent! Două's'unu de ani, single malt. O bunătate! Învechit în stejar. Auzi Scoția, vuietul mării și răsuflarea îngerilor.

— Mai las-o baltă! E doar Suntory.

Junko a luat sticla de la Keisuke și a lipăit încet din capac. A urmărit strâmbându-se acea senzație stranie de căldură lăsată de lichidul care-i aluneca din esofag până în stomac și a simțit că s-a mai dezmoțit puțin. Miyake a sorbit și el o gură încet, apoi Keisuke a luat din nou o înghițitură zdravănă. Cât au trecut sticla de la unul la celălalt, focul s-a întetit, dar nu dintr-o dată, ci puțin câte puțin. Acesta era lucrul remarcabil la focurile făcute de Miyake. Flăcările se răspândeau încet și blând. Fără asprime, fără grabă, ca o dezmierdare iscusită, menită să-ți încâlzească sufletul.

În fața focului, Junko amuțea mereu. Doar își mai schimba puțin poziția, în rest nu făcea nici o mișcare. Flăcările păreau să învăluie totul în liniște, să absoarbă și să ierte. Așa trebuie să arate o familie adevărată, și-a zis Junko.

Junko sosise în acest oraș din provincia Ibaraki într-o lună de mai, pe când era în clasa a unsprezecea. Șterpelișe ștampila și carnetul de cecuri ale tatălui, scosese trei sute de mii de yen, îndesase câte lucruri putuse într-o geantă de umăr și fugise de acasă. Schimbasese trenul la întâmplare în Tokorozawa și ajunsese într-un orașel de coastă din Ibaraki, de care nu mai auzise până atunci. Își găsisese o garsonieră la agenția imobiliară din

apropierea gării și, o săptămână mai târziu, s-a angajat la un non-stop de pe șoseaua de coastă.

I-a trimis mamei o scrisoare în care îi spunea să nu se îngrijoreze, că o duce bine și să n-o caute.

Nu putea să sufere școala și nici nu mai suporta să-l vadă pe tatăl ei. Când era mică, Junko se înțelesese bine cu el. În vacanțe, mergeau mereu împreună în diverse locuri. Când se plimba de mână cu tatăl ei, se simțea mândră și senină. Dar spre sfârșitul școlii primare, când a început să aibă ciclu, să-i crească părul pubian și să i se rotunjească sânii, tatăl său a început s-o privească într-un fel ciudat, cum nu o mai privise până atunci. Când ajunsese în clasa a treia de gimnaziu și depășise un metru șaptezeci în înălțime, tatăl ei nu-i mai vorbea deja deloc.

Nici cu notele de la școală nu se putea mândri. Când a intrat la generală, era printre primii din clasă, dar, spre sfârșit, ajungeai mai ușor la ea numărând de la coadă și puțin a lipsit să nu intre la liceu. Nu era proastă, pur și simplu nu reușea să se concentreze. Se apuca de un lucru, dar nu mai era în stare să-l ducă până la capăt. Când încerca să se concentreze, începea s-o doară capul, să respire greu, iar inima îi bătea neregulat. Școala era un adevărat chin.

Nici n-a ajuns bine, că l-a și cunoscut pe Keisuke. Era cu doi ani mai mare decât ea și un surfer priceput. Era înalt, vopsit șaten și avea o dantură frumoasă. Se stabilise în oraș pentru că erau valuri bune și-și făcuse o trupă rock împreună cu niște prieteni. Era înscris la o facultate particulară de mâna a doua, dar nu dădea deloc pe la cursuri și n-avea nici o perspectivă să-și ia licența. Părinții lui aveau un magazin de dulciuri de renume în orașul Shito și, la o adică, ar fi putut prelua afacerea familiei, dar n-avea nici cea mai mică intenție să devină proprietar de magazin de dulciuri. Nu-și dorea decât să se plimbe cu tovarășii lui în camioneta Datsun, să facă surf și să cânte la chitară în trupa lor de amatori, dar era clar că nu avea cum s-o ducă așa, trai pe vătrai, la nesfârșit.

Junko a intrat în vorbă cu Miyake după ce s-a mutat împreună cu Keisuke. Miyake avea cam patruzeci și cinci de ani, era slab, mic de statură și purta ochelari. Avea fața lunguiată și părul scurt. Barba lui era atât de deasă, încât până seara obrazul îi era deja învăluit în umbră. Purta mereu o cămașă de blugi decolorată sau una hawaiană, scoasă din pantalonii de bumbac deformați, iar în picioare avea mereu o pereche de pantofi sport albi, vechi. Iarna își puneă pe deasupra o geacă de piele plină

de cute. Uneori avea pe cap o șapcă de baseball. Junko nu-l văzuse niciodată îmbrăcat altfel, însă hainele lui erau mereu foarte curate.

Cum în orașelul Kashima Nada nimeni altcineva nu mai vorbea în dialect de Kansai, vrând-nevrând, Miyake ieșea în evidență. „A închiriat o casă în apropiere, stă singur și pictează”, a informat-o o colegă. „Mă rog, nu cred să fie renumit. Nu i-am văzut niciodată picturile. Dar pare să ducă o viață normală și să se descurce. Din când în când, mai pleacă la Tokyo să-și cumpere materiale și se întoarce seara. Cred că e aici de vreo cinci ani. II vezi mereu făcând focuri pe plajă. După privirea febrilă pe care o are când le face, e clar că-i plac la nebunie. Nu prea vorbește și o fi el cam ciudat, dar nu-i un om rău.”

Miyake venea la magazin de trei ori pe zi. Dimineața cumpăra lapte, pâine și ziare, la prânz, un bento³, iar seara, bere rece la cutie și ceva de ronțait. Același lucru se întâmpla zi de zi, cu regularitate. Mai mult de un salut nu schimbau, însă Junko a început să se simtă apropiată de el.

Într-o dimineață, când erau doar ei doi în magazin, a început pe negândite să-l întrebe cât de aproape locuiește, de ce vine zilnic și-și face cumpărăturile pe rând, când ar putea să cumpere și laptele, și berea o dată și să le pună la frigider. Nu i-ar fi mai ușor așa? Sigur, pentru ei, cei de la magazin, nu era nici o diferență.

— Mda, ar fi bine să mă aprovizionez cu mai multe, dar situația de acasă nu-mi permite.

Junko l-a întrebat despre ce situație era vorba.

— Ei, nimic deosebit.

— Îmi cer scuze că vă sâcâi cu întrebări deplasate. Nu vreau să vă fac să vă simțiți prost, dar nu mă pot abține să întreb când nu înțeleg ceva. N-o fac cu intenție rea, să știți.

Miyake a ezitat câteva clipe și s-a scărpinat în cap, încurcat.

— Sincer să fiu, n-am frigider acasă. De fapt, urăsc frigiderele.

— Nici eu nu prea mă dau în vânt după frigidere, zise Junko râzând, dar măcar unul tot am. Nu vă e greu fără?

— Ba da, dar dacă nu pot să le sufăr. Nu pot să dorm liniștit dacă am unul în preajmă.

Ce om ciudat! Și-a zis Junko, însă conversația cu Miyake n-a făcut decât să-i sporească interesul față de el.

Câteva zile mai târziu, într-o seară, se plimba pe malul mării, când l-a zărit pe Miyake făcând un foc. Era un foc mic, făcut din vreascurile de

primprejur. Junko l-a strigat și a venit lângă el. Era cu vreo cinci centimetri mai înaltă. Cei doi s-au salutat și apoi au privit focul, fără să mai schimbe o vorbă.

Atunci, privind flăcările, Junko a simțit ceva. Ceva profund, un amalgam mult mai viu și mai real decât o simplă senzație. I-a străbătut ușor trupul și apoi a dispărut, lăsând în urmă un sentiment straniu, răscolitor și nostalgic. După ce a dispărut, pielea de pe brațe i-a rămas un timp zbârlită.

— Domnule Miyake, când priviți forma flăcărilor, nu simțiți nimic ciudat?

— Ce vrei să spui?

— Ceva cum nu simțim în viața de zi cu zi, dar care e foarte viu. Cum să zic eu. Nu prea mă duce mintea și nu sunt în stare să explic cum trebuie. Ca acum, când ne uităm la foc, nu știu, așa, o senzație de liniște.

Miyake a stat un timp pe gânduri.

— Focul are formă liberă. Și datorită acestui fapt, poate arăta în orice fel, în funcție de ce e în sufletul celui care îl privește. Dacă ție îți dă o senzație de liniște, e pentru că el reflectă liniștea care există deja înăuntrul tău.

Înțelege?

— Da.

— Dar să nu crezi că același lucru se întâmplă cu orice fel de foc. Pentru asta, focul trebuie să fie liber. Flacăra de la aragaz nu e, nici cea de la brichetă. Nici un foc obișnuit de tabără. Ca să poată fi liber, trebuie să ardă într-un loc potrivit. În plus, nu oricine e în stare să facă asta.

— Dar dumneavoastră sunteți?

— Uneori da, alteori nu. Dar de obicei, dacă pun suflet, reușesc.

— Văd că vă place mult focul.

Miyake a încuviințat.

— E deja ca o boală la mine. Motivul pentru care am venit în orașul ăsta prăpădit e că, în zona asta, marea aduce la mal mult mai mult lemn decât prin alte părți. E unicul motiv. Am venit până aici ca să pot face focuri. Ce prostie, nu?

De atunci, ori de câte ori era liberă, Junko venea să vadă focurile făcute de Miyake. Cu excepția miezului verii, când plaja era plină de oameni până noaptea târziu, făcea focuri mai tot timpul anului. Uneori de două ori pe săptămână, alteori niciunul o lună întreagă. Frecvența era determinată de ritmul în care se strâneau lemnele. Oricum, ori de câte ori se hotăra să facă unul, Miyake îi dădea telefon lui Junko. Keisuke îi zicea în bătaie de

joc „prietenu' tău de foc'„, dar chiar și el, care era mai gelos ca nimeni altul, părea să aibă încredere în Miyake.

După ce flăcările au cuprins bușteanul, focul a început să se domolească. Junko stătea pe nisip și îl privea tăcută. Miyake aranja atent vreascurile cu o creangă lungă, astfel încât focul să nu se întindă prea mult, dar nici să nu se stingă. Mai azvârlea din când în când câte un lemn din grămada pusă deoparte.

Keisuke s-a văitat dintr-odată că-l doare stomacul.

— M-a cam luat cu frig. Cred că-mi revin dacă mă duc la budă.

— Mai bine te duci acasă, zise Junko.

— Da, e cel mai bine, spuse Keisuke amărât. Tu ce faci?

— Stai liniștit, o duc eu acasă, îi zise Miyake.

— Bine, chiar vă rog, a zis Keisuke, apoi s-a ridicat și a plecat.

— E un tâmpit, zise Junko clătinând din cap. Mereu îl ia valul și bea prea mult.

— Așa o fi, Jun, dar când ești tânăr n-are nici un haz să fii prea cumpătat. Are și el părțile lui bune, nu?

— Poate, dar el chiar nu-și pune deloc capul la bătaie.

— E greu și să fii tânăr. Uneori nu te ajută cu nimic să-ți pui capul la bătaie.

Cei doi au rămas un timp tăcuți în fața focului, fiecare cufundat în gândurile sale. Timpul se scurgea parcurgând cărări diferite.

— Aș vrea să vă întreb ceva care tot nu-mi dă pace. Se poate?

— Ce anume?

— Ceva personal.

Miyake și-a frecat de câteva ori cu palma obrazul acoperit de barba deasă.

— Nu știu, dar întreabă totuși.

— Presupun că aveți o soție undeva, nu? Miyake a scos sticla de whisky din buzunarul de la geacă, i-a deșurubat capacul și a băut încet. A pus capacul la loc și a băgat sticla în buzunar. A privit-o apoi pe Junko.

— Ce-ți veni așa, dintr-odată?

— Nu mi-a venit dintr-odată, ci mai devreme, de când v-am văzut expresia feței când a adus Keisuke vorba de cutremur. Când privesc focul, ochii oamenilor sunt sinceri, așa cum mi-ați zis odată.

— Da?

— Copii aveți?

— Da, doi.

— În Kobe?

— Da, acolo am casa. Presupun că tot acolo stau.

— Unde anume în Kobe?

— În cartierul Higashi Nada.

Miyake și-a ridicat capul și a scrutat marea întunecată, mijindu-și ochii, apoi și-a întors privirea către foc.

— Vezi, de-asta nu pot să zic despre Keisuke că-i tâmpit. N-am dreptul să judec pe nimeni. Nici eu nu-mi pun deloc capul la bătaie. Eu sunt regele tâmpiților, înțelegi?

— Vreți să-mi mai vorbiți despre asta?

— Nu, nu mai vreau.

— Bine, atunci o las baltă. Dar să știți că eu vă consider un om bun.

— Nu asta e problema, zise Miyake clătinând din cap. Trasa un desen pe nisip cu creanga pe care o ținea în mână. Te-ai întrebat vreodată cum ai să mori?

Junko a stat câteva clipe pe gânduri, apoi a clătinat din cap.

— Eu mă gândesc tot timpul.

— Și cum o să muriți?

— Închis în frigider. Sunt multe cazuri de copii care au intrat în joacă în vreun frigider aruncat, s-au blocat înăuntru și au murit asfixiați.

Bușteanul s-a înclinat într-o parte, împrăștiind scânteii. Miyake l-a privit fără să facă nimic. Focul îi arunca pe chip o umbră ireală.

— Mor încet de tot, într-un loc îngust și întunecat. Ar fi bine dacă aș putea să mă sufoc rapid, dar nu e așa de simplu. Intră un fir de aer pe undeva și nu mă asfixiez. Durează extrem de mult. Țip și nu mă aude nimeni. Nu mă observă nimeni. Locul e strâmt și nu pot să mă mișc. Oricât m-aș zbate, ușa nu se deschide dinăuntru.

Junko a rămas tăcută.

— Visez asta tot timpul. Mă trezesc în miezul nopții, lac de transpirație. Visez cum mă zbat și mă chinui în beznă. Eu cred că m-am trezit, dar de fapt visul nu s-a terminat. Asta e partea cea mai înfricoșătoare. Deschid ochii și îmi simt gâtul uscat. Mă duc în bucătărie și deschid frigiderul. Sigur, eu n-am frigider acasă și în acel moment ar trebui să-mi dau seama că visez, dar atunci nu realizez. Ce ciudat, îmi zic și deschid ușa.

Înăuntru e beznă. Becul e stins. Mă gândesc că e probabil o pană de curent și-mi vâr capul înăuntru. În acel moment, dinăuntru se întinde o

mână care mă înșfacă de gât, o mână rece, de mort. Mă prinde de gât și mă trage înăuntru cu o forță formidabilă. Urlu din răputeri și atunci mă trezesc cu adevărat. Asta visez. Întotdeauna același vis, de la început până la sfârșit. Și e de fiecare dată la fel de înspăimântător.

Miyake a împins la loc bușteanul căzut cu vârful crengii.

— Pare atât de real, încât chiar am senzația că am murit de nu știu câte ori.

— De când visați asta?

— De atâta vreme, încât nici nu-mi mai amintesc. Am mai avut și perioade când scăpăm de el. Un an. Da, chiar și doi ani nu l-am visat deloc. În perioadele astea totul părea să-mi meargă mai bine. Dar revine mereu. Când mă cred scăpat, atunci reîncepe și se duce totul de răpă. Nu mai sunt bun de nimic.

Miyake a clătinat din cap.

— Scuză-mă, n-ar fi trebuit să-ți povestesc asemenea lucruri sumbre.

— Nici vorbă, protestă Junko, luă o țigară, o aprinse cu chibritul și trase cu putere. Povestești-mi.

Focul era pe sfârșite. Toată grămada de lemne fusese aruncată în foc. Poate că era doar o iluzie, dar valurile păreau să se audă mai tare.

— Știi, e un scriitor american, Jack London.

— Cel care a scris Focul, nu?

— Da. Văd că te pricepi. Multă vreme, Jack London a crezut că o să moară înecat în mare. Era absolut convins că așa o să moară. Că o să cadă în mare și o să se înece, neobservat de nimeni.

— Și chiar a murit înecat?

— Nu, s-a sinucis cu morfină, a zis Miyake clătinând din cap.

— Atunci presimțirea nu i s-a adeverit. Sau poate că a făcut în așa fel încât să nu se adeverească.

— La suprafață, a zis Miyake, apoi a făcut o pauză. Și totuși, într-un anume sens, nu s-a înșelat. Jack London a murit înecat, singur, în marea întunecată. A ajuns alcoolic, s-a lăsat cuprins de deznădejde până în străfundul lui și s-a îndreptat spre moarte zvârcolindu-se. În unele cazuri, presimțirile sunt un fel de substitut, un înlocuitor care poate fi mai viu decât realitatea. Asta este cel mai înfricoșător lucru la presentimente. Înțelegi?

Junko s-a gândit câteva clipe. Nu înțelegea.

— Eu nu m-am gândit niciodată cum o să mor.

N-am cum să mă gândesc la așa ceva. Păi, eu nu știu nici măcar în ce fel o să trăiesc!

Miyake a încuviințat.

— Asta așa e. Dar există și viață trasată în sens invers, pornind de la moarte.

— Cum e a dumneavoastră?

— Nu știu. Așa mă gândesc uneori.

Miyake s-a așezat lângă Junko. Arăta mai obosit.

Și mai bătrân ca de obicei. Deasupra urechii i se vedea un smoc lung de păr.

— Ce fel de lucruri pictați?

— Mi-e foarte greu să-ți explic.

— Atunci care este ultimul lucru pe care l-ați pictat? Reformulă Junko întrebarea.

— Acum trei zile am terminat Peisaj cu fler de călcat. E un fier de călcat, într-o cameră. Asta e tot.

— Și de ce e greu de explicat?

— Pentru că, de fapt, nu e un fier de călcat. Junko și-a ridicat privirea către el.

— Adică fierul de călcat nu e fier de călcat?

— Exact.

— Adică e un fel de substitut?

— Probabil.

— Și nu puteți să pictați decât folosind un asemenea substitut.

Miyake a încuviințat în tăcere.

Stelele de pe cer se înmulțiseră. Luna străbătuse o distanță destul de mare. Miyake a aruncat în foc creanga pe care o ținea în mână. Junko s-a sprijinit ușor de umărul lui. Hainele sale erau îmbibate de mirosul de fum a sute de focuri. A inhalat adânc acel miros.

— Domnule Miyake?

— Da?

— Sunt complet goală pe dinăuntru.

— Da?

— Da.

Junko a închis ochii și a început să plângă. Lacrimile i se prelingeau pe obraz, una după alta. A înfipt cu putere mâna dreaptă în pantalonii lui Miyake, în dreptul genunchiului. Trupul îi tremura încet. Miyake și-a

trecut brațul după umerii ei și a luat-o în brațe, dar lacrimile nu s-au potolit.

— Chiar nu am nimic înăuntru, zise ea mult mai târziu, printre suspine. Sunt complet goală.

— Înțeleg.

— Chiar înțelegeți?

— Știu multe despre asta.

— Și ce pot să fac?

— Ți trece cu un somn bun.

— Nu e atât de simplu.

— Da, probabil că nu e atât de simplu. Focul a cuprins o porțiune umedă din buștean, iar apa s-a evaporat cu un sfârâit. Miyake a ridicat capul și l-a privit un timp, mijindu-și ochii.

— Păi și ce să fac? Întrebă Junko.

— Păi. Am putea să murim împreună.

— Bine.

— Serios?

— Serios.

Miyake a rămas tăcut, ținând-o în continuare în brațe. Junko și-a îngropat fața în geaca lui de piele veche și moale.

— Oricum, să așteptăm până se stinge focul, zise Miyake. E păcat să nu-l vedem până la capăt. După ce arde de tot și se face beznă, o să murim împreună.

— Bine. Dar cum?

— Mă gândesc.

— O. K.

Junko a închis ochii, învăluită în mirosul focului. Mâna lui Miyake, trecută în jurul umerilor ei, era mică pentru un adult și neașteptat de aspră. Nu cred că aş putea să trăiesc cu omul acesta, și-a zis ea. N-aș reuși să pătrund în inima lui. Dar de murit, cred că pot muri cu el.

Stând în brațele lui Miyake, treptat, î s-a făcut somn. Sigur din cauza whisky-ului. O bună parte din vreascuri se transformaseră în cenușă, însă bușteanul cel gros încă mai scânteia aprins și îi simțea căldura ușor pe piele. Mai dura până avea să ardă complet.

— Pot să dorm puțin? Întrebă Junko.

— Da.

— Mă treziți când se stinge focul?

— Nici o grijă. Când se stinge, o să se facă frig și o să te trezești oricum.

Junko a învârtit în minte cuvintele lui. Când se stinge, o să se facă frig și o să te trezești oricum. Apoi s-a ghemuit și a căzut într-un somn scurt, dar adânc.

Toți copiii Domnului dansează.

Yoshiya s-a trezit cu o mahmureală cumplită. S-a străduit să deschidă ochii, dar n-a reușit decât cu cel drept. Pleoapa stângă nu-l asculta. Se simțea de parcă în timpul nopții tot capul i se umpluse de carii. Din gingiile putrede i se prelingea un lichid scârbos care îi topea treptat creierul pe dinăuntru. Dacă nu făcea ceva, creierul avea să-i dispară complet. Și n-avea decât! Ar fi vrut să mai ațipească puțin, dar știa prea bine că nu mai putea să adoarmă. Se simțea prea rău.

A aruncat un ochi la ceasul de la capul patului, dar acesta dispăruse de la locul său. Nici ochelarii nu erau pe nicăieri. Probabil îi azvârlise pe undeva fără să-și dea seama. N-ar fi fost prima dată.

Trebuie să mă scol, și-a zis el, dar doar ce s-a ridicat în capul oaselor, că l-a luat cu amețea și și-a îngropat din nou fața în pernă. O mașină care vindea sârme pentru rufe trecea prin vecini. Lua sârmele vechi și le înlocuia cu altele noi. Vocea din difuzoare pretindea că prețul era același ca în urmă cu douăzeci de ani. Era o voce de bărbat între două vârste, târăgănată, lipsită de inflexiuni. La auzul ei, parcă l-a apucat răul de mare. I s-a făcut greață, dar nu reușea să vomite. Un prieten îi spusese că, atunci când te chinuie mahmureala, e bine să te uiți la emisiunile de dimineață. Vocile stridente ale prezentatorilor te fac să verși din tine tot ce ți-a mai rămas în stomac de seara trecută.

Însă în acea dimineață, Yoshiya nu era în stare nici să se ridice și să ajungă la televizor. Îi era greu chiar și să respire. Lumina transparentă și fumul alb se amestecau haotic și fără încetare. Imaginea din fața ochilor săi era în mod straniu lipsită de adâncime. Așa o fi și când mori? S-a întrebat el. În orice caz, o dată îmi ajunge. Îmi vine să mor. Doamne, te implor, nu lăsa să se mai întâmple vreodată așa ceva!

Cuvântul „Doamne” i-a reamintit de mama lui. Îi era sete și a dat să o strige, dar atunci a realizat că era singur. Mama lui plecase cu trei zile în urmă în Kansai, împreună cu alți credincioși. Diferiți mai sunt oamenii! Și-a zis el. Mama e plecată în slujba Domnului, iar fiul se luptă cu o mahmureală de categorie supergrea. Nici nu putea să se ridice. Ochiul stâng încă refuza să se deschidă. Cu cine băuse în halul ăla? Nu reușea să-

și amintească. Dacă încerca să-și forțeze memoria, simțea cum îi împietreau creierii. Putea să se gândească mai târziu.

Probabil că încă nu era amiază. Judecând însă după intensitatea luminii care se strecura printre draperii, Yoshiya a socotit că era cam unsprezece. Deoarece lucra la o editură, întârzierile erau trecute cu vederea, chiar și în cazul angajaților mai tineri, ca el. Rămânea după program și recupera. Dar când apăreai la serviciu după-amiaza, îți luai o porție de înțepături din partea șefilor, lucru pe care putea să-l treacă totuși cu vederea, însă n-ar fi vrut să creeze nici un fel de neplăceri credinciosului care îi aranjase să lucreze acolo.

Până la urmă, a ieșit din casă aproape de ora unu. În mod normal, ar fi inventat o scuză și și-ar fi luat liber, dar în ziua aceea avea un text, pe care trebuia neapărat să-l pagineze și să-l tipărească, treabă pe care nu o putea încredința altcuiva.

A părăsit apartamentul din Asagaya în care locuia împreună cu mama lui, a luat trenul de pe linia Chuo până la Yotsuya, a schimbat pe linii Marunouchi și a mers până la Kasumigaseki, unde a schimbat din nou, pe linia Hibiya, și a coborât la stația Kamiyacho. Cu picioare nesigure, a urcat și a coborât o mulțime de scări. Editura la care lucra era în apropierea stației Kamiyacho. Era o editură mică, specializată în ghiduri de călătorie în străinătate.

În seara aceea, pe la zece și jumătate, când a schimbat metroul în drum spre casă la stația Kasumigaseki, a zărit un bărbat căruia îi lipsea lobul unei urechi. Avea cam cincizeci și cinci de ani și părul pe jumătate alb. Era înalt, fără ochelari, îmbrăcat într-un pardesiu de tweed demodat și avea o geantă de piele în mâna dreaptă. Se îndrepta dinspre linia Hibiya către linia Chiyoda și mergea la pas, cum merge un om cufundat în gânduri. Yoshiya l-a urmat fără să ezite. Și-a dat seama că avea gâtul uscat ca o bucată de piele veche.

Mama lui Yoshiya avea patruzeci și trei de ani, dar arăta de treizeci și cinci. Avea un chip frumos și lăsa o senzație de îngrijit. Își păstrase o siluetă frumoasă datorită dietei simple și a exercițiilor fizice stricte pe care le făcea dimineata și seara și avea o piele radioasă. În plus, diferența de vârstă dintre ea și Yoshiya era de numai optsprezece ani, motiv pentru care era foarte des luată drept sora lui mai mare.

Pe deasupra, nu avea instincte materne foarte dezvoltate. Sau poate că era pur și simplu excentrică. Chiar și după ce Yoshiya a început gimnaziul și i

s-a trezit interesul față de sex, ea a continuat să se învârtă liniștită prin casă doar în lenjerie sau chiar în pielea goală. Aveau dormitoare separate, desigur, dar când se simțea singură în miezul nopții, venea la el în cameră îmbrăcată cu te miri ce și se culcușea sub plapumă. Își trecea un braț în jurul lui și dormea ca o pisică. Yoshiya știa că mama lui nu era rău intenționată, dar în asemenea momente era foarte agitat. Trebuia să stea într-o poziție imposibilă, ca mama lui să nu-i observe erecția.

Îngrozit de o posibilă relație fatală cu mama sa, Yoshiya își căuta cu înfrigurare iubite pe care să le aducă repede în pat. Atunci când nu găsea una, avea grijă să se masturbeze la intervale regulate. Mergea până și la bordeluri, cu banii strânși muncind în timpul liceului. Făcea asta nu atât mânat de nevoie, cât de spaimă.

Venise probabil vremea să plece de acasă și să înceapă să locuiască singur. Yoshiya se frământase mult din acest motiv. S-a gândit la asta și când a intrat la facultate, și când s-a angajat. Până la urmă, nici acum, la douăzeci și cinci de ani, nu reușise să plece de acasă. Unul dintre motive era că nu știa de ce ar fi în stare mama lui, lăsată de una singură. De mai multe ori Yoshiya făcuse tot posibilul s-o împiedice să-și pună în aplicare pornirile distructive deși bine intenționate).

În plus, dacă ar fi anunțat dintr-odată că pleacă de acasă, s-ar fi iscat un târboi de toată frumusețea. Ei nu-i trecuse niciodată prin minte că ar putea vreodată să trăiască separat de Yoshiya. Își amintea încă foarte bine cât de distrusă fusese când i-a spus, la treisprezece ani, că și-a abandonat credința. Două săptămâni n-a mâncat, n-a vorbit, nu s-a spălat, nu s-a pieptănat, nu și-a schimbat lenjeria. Nu prea a avut grijă de ea nici la ciclu. Era pentru prima dată când o vedea atât de murdară și de urât mirositoare. Îi dorea sufletul numai la gândul că povestea s-ar putea repeta.

Yoshiya nu avea tată. De când se născuse, n-o avusese decât pe mama lui. De mic copil, mama sa îi tot repetase că Domnul (așa îi spuneau ei Dumnezeuului lor) este tatăl lui. „Domnul sălășluiește în Ceruri. Nu poate să locuiască împreună cu noi, dar este tatăl tău și te va avea întotdeauna în grijă și în paza Lui.”

Domnul Tabata, „călăuza spirituală” a lui Yoshiya în copilărie, îi spunea același lucru.

— Tu nu ai tată pe lumea asta și o să se găsească mulți care să vorbească vrute și nevrute pe seama acestui lucru. E mare păcat, dar majoritatea oamenilor au ochii acoperiți de nori întunecați și nu pot vedea adevărul.

Dar, Yoshiya, Domnul nostru, cel care ți-e tată, e însăși lumea. Tu trăiești învăluit în dragostea Lui. Trebuie să fii mândru de asta și să urmezi calea cea dreaptă.

— Dar Dumnezeu este al tuturor, nu? A zis Yoshiya, de-abia intrat la școala primară. Tatăl nu este unul pentru fiecare în parte?

— Yoshiya, Tatăl tău o să ți se arate odată, doar ca tată al tău. O să II întâlnești când nici nu te aștepți, unde nici nu te aștepți. Dar dacă o să ai inima îndoită, dacă o să-ți abandonezi credința, o să-L dezamăgești și n-o să ți se mai arate în veci. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— O să ții minte ce ți-am spus?

— Da, domnule Tabata.

Adevărul este că Yoshiya nu a reușit să digere prea bine totul, pentru că nu credea că are o viață specială, de „fiu al Domnului”. Oricum o lua, era un copil ca oricare altul. Era, mai degrabă, mai prejos decât alții. Nu se remarcă prin nimic și făcea gafe cu nemiluita. Așa a rămas până în ultimii ani de școală primară. Avea note tolerabile, dar la sport era un dezastru. Era lent și greoi, miop și neîndemânatic. Când juca într-un meci de baseball, scăpa toate mingile. Coechipierii îl bombăneau, iar spectatoarele râdeau pe înfundate.

Noaptea, înainte să se culce, se ruga lui Dumnezeu, Tatăl. „Am să rămân mereu credincios, numai ajută-mă să prind mingile ia baseball. Este tot ce vreau. Nu-mi doresc (deocamdată) nimic mai mult.” Dacă Dumnezeu era cu adevărat tatăl lui, trebuia să-i asculte măcar ruga asta. Însă rugămintea nu i se îndeplinea. Mingile continuau să-i scape din mânășă.

— Yoshiya, nu trebuie să-L pui pe Domnul la încercare, i-a spus domnul Tabata răspicat. E bine să te rogi, dar pentru ceva mult mai important, nu pentru ceva concret, limitat în timp.

Când a împlinit șaptesprezece ani, mama sa i-a dezvăluit „misterul” venirii sale pe lume. I-a spus că era timpul să știe acest lucru.

— Pe vremea când nu aveam încă douăzeci de ani, trăiam într-un întuneric adânc, i-a povestit ea. Sufletul meu rătăcea într-o mare de noroi. Lumina cea adevărată se ascundea în spatele unui nor întunecat. Așa am cunoscut mai mulți bărbați, fără să-i iubesc. Înțelegi ce înseamnă că „i-ai cunoscut”?

Yoshiya i-a spus că da. Când era vorba despre sex, mama lui folosea uneori cuvinte extrem de vechi. La vremea aceea, el deja „cunoscuse”

câteva fete, fără să le iubească.

Mama și-a continuat povestea:

— Când am rămas grea prima oară, eram în al doilea an de liceu. Pe atunci nu era un lucru căruia săi dau prea mare importanță. Am mers la un spital recomandat de o prietenă și am făcut o întrerupere de sarcină. După intervenție, ginecologul, un bărbat tânăr și amabil, mi-a ținut o prelegere despre contracepție. Mi-a dat un pachet de prezervative și mi-a spus să le folosesc neapărat pentru că avortul nu face bine nici la trup, nici la suflet și, în plus, mai există și riscul bolilor venerice.

I-am spus că folosisem prezervativ. „Atunci nu l-ai folosit cum trebuie. Surprinzător de multă lume nu știe să-l folosească corect”, mi-a spus doctorul. Dar eu nu sunt atât de proastă. Am avut foarte mare grijă cu măsurile ne contracepție. Cum ne dezbrăcăm, cum îi puneam eu prezervativul, cu mâna mea, pentru că știam că nu pot avea deplină încredere în bărbați. Știi despre prezervative, nu? Yoshiya i-a spus că da.

— Două luni mai târziu, am rămas din nou grea, deși fusesem și mai atentă ca până atunci. N-am avut încotro și am mers iarăși la doctorul acela. Când m-a văzut, m-a certat: „De-abia ți-am spus să ai grijă, ce e în capul tău?” Am început să plâng și i-am explicat cât de bine mă protejasem, dar nu m-a crezut. „Dacă folosești prezervativul cum trebuie, așa ceva n-are cum să se întâmple”, mi-a spus el.

Pe scurt, jumătate de an mai târziu, print-o serie de întâmplări mai ciudate, am ajuns să-l cunosc chiar pe doctorul respectiv. Avea treizeci de ani și nu era căsătorit. Conversațiile cu el erau cam plictisitoare, dar era un om sincer și cumsecade. Rămăsese fără lobul de la urechea dreaptă, i-l mâncase un câine când era foarte mic. Mergea pe stradă, când a apărut un dulău negru, care l-a mușcat de ureche. Zicea că bine că a rămas doar fără lob, pentru că așa poți să trăiești normal. Fără nas ar fi fost altceva. Așa rai-am zis și eu.

Cât am fost cu el, mi-am revenit treptat la normal. Când împărțeam perna cu el, nici un gând rău nu mă tulbura. Ajunsese să-mi placă până și urechea lui înjumătățită. Cum era foarte pasionat de munca sa, îmi ținea prelegeri despre contracepție chiar și în pat: când și cum se pune prezervativul, când și cum se scoate. Erau niște măsuri de contracepție desăvârșite, ireproșabile. Și totuși am rămas din nou grea.

Mama lui Yoshiya s-a dus la iubitul ei și i-a spus că este însărcinată. Doctorul a examinat-o și a confirmat sarcina, dar nu a recunoscut că el

este tatăl. I-a spus că, în calitate de specialist, a luat măsuri perfecte și că singura explicație ar fi că a avut relații cu un alt bărbat.

— Am fost foarte rănită de vorbele sale. Tremuram toată de furie. Mă înțelegi că mă simțeam rănită, nu?

Yoshiya i-a spus că o înțelegea.

— Cât am fost împreună cu el, nu am împărțit perna cu nici un alt bărbat, nici măcar o dată. Și totuși el mă considera drept o ușuratică. De atunci nu m-am mai întâlnit cu el și nu am făcut nici întrerupere de sarcină. Mi-am propus să mor așa. Dacă domnul Tabata nu m-ar fi văzut rătăcind pierdută pe stradă și n-ar fi intrat în vorbă cu mine, m-aș fi urcat într-un vapor spre Oshima și m-aș fi aruncat în mare. Nu mi-era deloc teamă de moarte. Dacă m-aș fi omorât atunci, tu n-ai mai fi venit pe lume. Însă domnul Tabata mi-a arătat calea cea dreaptă și am fost salvată. Am reușit să găsesc lumina cea adevărată și. Cu ajutorul celorlalți credincioși, te-am adus pe lume.

Când a întâlnit-o pe mama lui Yoshiya. Domnul Tabata i-a spus așa: „Te-ai păzit de sarcină și totuși ai rămas grea. De trei ori la rând. Crezi că este o întâmplare? Eu nu cred. Trei întâmplări la rând nu mai înseamnă coincidență. Trei este numărul revelației divine. Cu alte cuvinte, domnișoară Osaki. Dumnezeu vrea ca tu să porți în pânțece un copil. Și nu este copilul oricui, este fiul lui Dumnezeu din Ceruri. Eu i-aș da băiatului numele de Yoshiya.

— Cel ce e bun”.”

După cum a prezis domnul Tabata, s-a născut un băiat, pe care l-au numit Yoshiya. Iar mama și-a continuat viața de misionar al Domnului și nu a mai împărțit perna cu nimeni.

— Adică, o întrerupse Yoshiya șovăind, din punct de vedere biologic, tatăl meu este acel doctor ginecolog.

— Nu, omul acela a luat măsuri contraceptive depline. Prin urmare, așa cum spune domnul Tabata, tatăl tău este Domnul. Tu ai venit pe lume nu din poftă trupească, ci din voința Lui, a zis mama lui răspicat, cu ochi scăpărători.

Mama lui părea să creadă cu toată făptura acest lucru, însă Yoshiya era convins că tatăl său era chiar acel doctor ginecolog. Sigur prezervativul folosit avusese un defect. Ce altă explicație putea să existe?

— Doctorul știe că m-ai născut?

— Nu cred. N-are de unde să știe. Eu nu l-am mai văzut și nici n-am mai luat legătura cu el.

Bărbatul a urcat în trenul de pe linia Chiyoda, în direcția Abiko. Yoshiya l-a urmat. La zece și jumătate noaptea, trenul nu era prea aglomerat. Bărbatul s-a așezat, a scos din geantă o revistă și a deschis-o la pagina la care se opri. Părea să fie o revistă de specialitate. Yoshiya s-a așezat pe locul de vizavi, a deschis ziarul pe care îl ținea în mână și s-a prefăcut că citește. Bărbatul era slab și chipul său avea trăsături sobre. Avea, cumva, aer de doctor. Se potrivea și ca vârstă. În plus, îi lipsea lobul de la urechea dreaptă și nu era exclus să i-l fi mușcat un câine.

Acest bărbat este tatăl meu biologic, a gândit Yoshiya instinctiv. Și totuși el nici măcar nu știe că are un fiu pe lumea asta. Iar dacă eu m-aș duce acum la el și i-aș spune asta, probabil că nu m-ar crede cu una, cu două, pentru că și-a luat măsuri de contracepție desăvârșite, ca un specialist. Trenul a trecut de Shin-Ochanomizu, Sendagi, Machiya și a ieșit la suprafață. La fiecare oprire, numărul pasagerilor se împuțina, dar bărbatul nu-și ridica nasul din revistă și nu dădea semne să se ridice. Yoshiya se prefăcea că citește ziarul, urmărindu-l cu colțul ochiului. Între timp, începuse să-și amintească ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Mersese la băut în Roppongi cu un coleg de facultate și două amice de-ale lui. Își mai amintea că intraseră apoi într-o discotecă. Mici fragmente începeau să-i revină în minte. Oare se culcase până la urmă cu partenera lui? Probabil că nu. Fusesse prea beat ca să o „cunoască”.

Ediția de seară era plină cu articole despre cutremur. Mama lui și ceilalți credincioși se opriseră probabil la un așezământ creștin din Osaka. În fiecare dimineață își încărcau rucsacurile cu provizii, mergeau cu trenul cât se putea de departe, apoi o apucau pe drumul plin de moloz către Kobe și le împărțeau oamenilor strictul necesar. Îi spusese la telefon că rucsacul ajungea uneori să cântărească cincisprezece kilograme. Yoshiya se simțea de parcă locul aceia era ia mulți ani lumină depărtare atât de ei, cât și ele bărbatul care stătea vizavi de el și citea revista cu înfrigurare.

Până a terminat școala primară, Yoshiya o însoțea o dată pe săptămână pe mama lui când mergea să răspândească cuvântul Domnului. Din tot grupul, mama lui se bucura de cele mai bune rezultate. Era tânără și frumoasă, vădea o bună educație (pe care chiar o avea) și lumea o îndrăgea.

În plus, ținea de mână un băiețel. În fața ei, majoritatea oamenilor își lăsau garda. Poate că nu-i interesa religia, dar măcar de ascultat, puteau să asculte ce avea de spus. Mergea din casă în casă, îmbrăcată într-un costum simplu (care însă îi reliefa frumos linia corpului), împărțea pliante, zâmbea, vorbea despre bucuriile pe care le aduce credința și îi îndemna pe oameni să apeleze la ei dacă aveau vreodată un necaz.

— Nu vă forțăm să faceți nimic. Noi doar întindem o mână, spunea ea cu voce însuflețită și ochi înflăcărați. Și eu am fost cândva un suflet care rățăcea în întuneric, dar mi-am găsit salvarea prin aceste învățături. Pe atunci mă hotărâsem să mă înec în mare, împreună cu copilul pe care îl purtam în pânțe. Însă am fost salvată de Dumnezeu din Ceruri și acum mă bucur de lumina vieții, alături de acest copil și de Dumnezeu.

Pentru Yoshiya nu era o corvoadă să meargă elin. Ușă în ușă, de mâna mamei lui. În aceste momente, mama lui era foarte blândă și mâna ei era caldă. Li se întâmpla foarte des să li se trântască ușa în nas, dar atunci când li se adresa o vorbă bună, era foarte fericit. Când câștigau un nou adept, era foarte mândru. Yoshiya își spunea că așa, Dumnezeu, Tatăl, îi va da și lui puțină atenție.

Dar nici nu a intrat bine la școala generală, că și-a abandonat credința. Odată cu trezirea conștiinței de sine, un sine independent, a simțit că îi era foarte greu să mai accepte ca atare preceptele severe ale unei religii incompatibile cu societatea în care trăia. Și asta nu era totul. Ceea ce l-a îndepărtat hotărât de credință a las; răceala nesfârșită a Tatălui, inima Lui de piatra. Făcută, întunecată și grea. Abandonarea credinței a mâhnit-o nespus pe mama sa, însă hotărârea lui era de nezdrunțat.

Bărbatul a vârat revista în geantă, s-a ridicat și s-a îndreptat, spre ușă cu o stație înainte să intre în provincia Chiba. Yoshiya l-a urmat, coborând elin tren. Bărbatul a scos abonamentul din buzunar și a ieșit direct. Yoshiva a trebuit să stea la coadă să achite diferența pentru bilet, dar tot a reușit să-l vadă urcând într-un taxi din fața gării. A urcat și el în următorii! Și a scos din portofel o bancnotă de zece mii de yeni

— Urmărește mașina aia!

Șoferul i-a privit suspicios. Apoi a privit bancnota.

— Nu mă bagi în cine știe ce buciuc?

— Nu, nu, stai liniștit. E doar o verificare de rutină.

Șoferul a luat bancnota și a pornit.

— Dar banii pe cursă mi-i dai separat, că pornesc aparatul.

Cele două mașini au ieșit din zona comercială, unde obloanele erau deja trase, au trecut prin fața câtorva terenuri virane, apoi pe lângă un spital mare cu ferestre luminate și au traversat o zonă rezidențială cu case mici și înghesuite. Cum trafic nu era mai deloc, mașina nu era greu de urmărit, dar nu era nici palpitant. Șoferul avea grijă și din când în când mărea sau reducea distanța dintre mașini.

— Încerci să afli dacă își înșală nevasta?

— Nu, e recrutare de personal. Două companii care se bat pe un om, zise Yoshiya.

— Poftim? Zise șoferul mirat. Nu știam că s-a ajuns la așa ceva.

Casele s-au rărit și au intrat într-o zonă cu fabrici și depozite înșirate de-a lungul unui râu. Drumul era pustiu și doar stâlpii noi de iluminat îi săreau neplăcut în ochi. Mașina din față s-a oprit deodată în dreptul unui zid lung și înalt din beton. Șoferul lui Yoshiya a călcat și el frâna, la doar o sută de metri în spate și a stins farurile. Lămpile cu vaporii de mercur luminau tăcut asfaltul întunecat. Nu se mai vedea nimic în afară de gardul pe care tronau amenințător rândurile groase de sârmă ghimpată. Portiera taxiului din față s-a deschis și bărbatul fără un lob a coborât. Fără să spună nimic, Yoshiya i-a înmănat șoferului două bancnote de o mie de yeni pe lângă cea de zece mii.

— Pe aici nu prea trec taxiuri și o să ai probleme la întoarcere. Să te aștept puțin? Întrebă șoferul.

Yoshiya a refuzat și a ieșit din mașină. Cum a coborât, bărbatul a pornit-o pe drum drept înainte, de-a lungul zidului, fără măcar să arunce o privire în jur. Mergea cu pas încet și regulat, ca mai devreme, pe peronul de ia metrou. Arăta ca o păpușă mecanică meșteșugit lucrata. Atrasă de un magnet. Yoshiya și-a ridicat gulerul de la haină și a pornit după el, păstrând o distanță potrivită și suflând aburi albi pe gură. Nu se auzea decât sunetul anonim al pantofilor de piele ai bărbatului. Mocasinii cu talpă de cauciuc ai lui Yoshiya erau silențioși.

Primprejur nu era nici un semn de viață și totul arăta ca o imagine fantastică dintr-un vis.

La capătul zidului cel lung era un cimitir de mașini, împrejmuț cu plasă de sârmă. În lumina de halogen, maldărele de tute de ploaie se contopeau într-o singură culoare. Bărbatul a trecut mai departe.

Yoshiya nu reușea să priceapă ce motiv putea avea să coboare din taxi într-un ioc atât de abandonat și pustiu. Nu se întorcea acasă? Poate că voia

doar s-o ia pe un drum mai ocolit. Era totuși o noapte de februarie și era prea frig pentru o plimbare. Vântul înghețat şuiera pe drum, împungându-l pe Yoshiya în spinare.

La capătul cimitirului de mașini a reînceput zidul rece de beton, care la un moment dat se deschidea într-un pasaj îngust. Bărbatul a intrat fără să ezite, părând să cunoască bine împrejurimile. Pasajul era întunecat și nu se vedea nimic în față. Yoshiya a șovăit puțin, dar l-a urmat totuși, pășind în beznă. Dacă tot ajunsese până acolo, nu putea să mai dea înapoi acum.

Aleea era flancată de ziduri înalte. Era atât de îngustă, încât de-abia dacă puteau trece doi oameni unul pe lângă celălalt și întunecată ca fundul oceanului în miez de noapte. Doar pașii bărbatului se auzeau. Continua să meargă în fața lui, în același ritm ca și până acum. Yoshiya înainta prin beznă, ghidat doar de acel sunet. Apoi sunetul pașilor s-a stins.

Observase oare că era urmărit? Se oprise cu răsuflarea tăiată, atent la ce se întâmpla în spatele lui? Inima lui Yoshiya s-a strâns, dar și-a reprimat bătăile puternice și a continuat să meargă. Dacă bărbatul se enerva că îl urmărește, n-avea decât să-i vorbească pe față. Poate așa era cel mai bine și mai rapid. Drumul s-a terminat dintr-odată, blocat de un gard metalic. Era o fundătură. Privind însă mai bine, a zărit o deschizătură mare cât să poată trece un om prin ea. Yoshiya și-a strâns poalele hainei, s-a ghemuit și s-a strecurat prin gaură.

Dincolo de gard se întindea un câmp. Nu, nu era un câmp obișnuit, arăta ca un teren de sport. În lumina palidă a lunii, Yoshiya a scrutat atent împrejurimile. Bărbatul nu se zărea pe nicăieri.

Era un teren de baseball, iar Yoshiya stătea acum în centrul câmpului exterior. Iarba era călcată în picioare, iar în zona mijlocașului, pământul dezgolit arăta ca o cicatrice. În depărtare, în spatele bazei-casă, plasa se întindea ca niște aripi întunecate, iar în față se reliefa o umflătură de pământ – movila aruncătorului. Gardul înalt, înconjura întreg terenul exterior. O rafală de vânt a măturat iarba, purtând cu ea o pungă de cartofi prăjiți.

Yoshiya și-a înfipt mâinile în buzunare și a așteptat să se întâmple ceva, cu răsuflarea tăiată. Dar nu s-a întâmplat nimic. A privit spre dreapta, a privit spre stânga, în direcția movilei aruncătorului, la pământul de sub picioare, apoi și-a înălțat ochii către cer. În văzduh pluteau câțiva nori bine conturați, pe care luna îi scălda într-o lumină stranie. Iarba mirosea vag a rahat de câine. Bărbatul dispăruse fără urmă. Dacă domnul Tabata ar fi fost

aici, ar fi spus așa: „Yoshiya. Domnul ni se arată sub forme cum nici nu ne închipuim.”

Domnul Tabata murise de cancer uretral, cu trei ani în urmă. În ultimele luni, când suferise niște chinuri atât de cumplite, încât nici nu puteai să-l privești, chiar nu-l pusese pe Dumnezeu la încercare nici măcar o dată? Nu se rugase la Dumnezeu să-i aline măcar un pic suferința? Lui Yoshiya i se părea că domnul Tabata avea tot dreptul să ceară acest lucru (oricât de limitat, oricât de concret ar fi), pentru că trăise în strânsă legătură cu Dumnezeu, respectându-i cu strictețe preceptele atât de severe. În plus, își zise brusc Yoshiya, așa cum Dumnezeu îi pune pe oameni la încercare, de ce să nu poată și ei, la rândul lor, să facă același lucru?

Tâmplesle îi zvâcneau ușor, dar nu reușea să-și dea seama dacă din cauza mahnurii sau dintr-un cu totul alt motiv. S-a încruntat, și-a scos mâinile din buzunar și s-a îndreptat spre baza-casă cu pași mari. Până mai adineauri, singurul lucru la care se putuse gândi, cu sufletul la gură, era să-l urmărească pe acest bărbat care îi putea fi tată. Asta îl adusese pe un teren de baseball, într-un oraș necunoscut. Însă, odată ce-l pierduse din vedere pe acel bărbat, importanța întregului lanț de evenimente care îl purtasera până aici începuse să-i devină neclară. Sensul se destrămasese și n-avea să mai fie la fel vreodată, așa cum a prinde mingea de baseball încetase să mai fie pentru el o chestiune de viață și de moarte.

La urma urmei, ce speram să rezolv cu asta? Se întrebă Yoshiya înaintând mai departe. Încercam să confirm toate legăturile care m-au adus aici? Speram să mă văd antrenat într-o poveste nouă, în care să joc un rol nou și mai echilibrat? Nu, își zise el. Lucrul după care alergam eu în cerc era coada întunericului din mine. L-am zărit din întâmplare, l-am urmărit, m-am agățat de el, ca în final să-i dau drumul și să dispară într-un întuneric și mai adânc. N-am să-l mai văd niciodată.

Sufletul lui Yoshiya zăbovea acum într-un singur loc și un singur moment semn și liniștit. Că acel bărbat era tatăl său, Dumnezeu sau pur și simplu un străin căruia îi lipsea lobul de la urechea dreaptă, nu-i mai păsa. Era martorul unei epifanii, trăia o taină. Oare ar fi trebuit să aducă preamărire?

A urcat pe placa tocită de pe movila aruncătorului și și-a întins bine spinarea. Și-a împreunat mâinile și le-a ridicat deasupra capului. A tras în plămâni aerul rece al nopții și a privit din nou luna. Era uriașă. Oare de ce luna e mai mică sau mai mare de la o zi la alta? La prima și a treia bază

erau amenajate pentru spectatori niște bănci simple, din placaj. Sigur, în miezul unei nopți de februarie, acolo nu era nimeni. Plăcile drepte se înșirau rece, în trei trepte. În spatele plasei se profilau niște clădiri sumbre, fără geamuri, probabil niște magazine. Nu se zărea nici o lumină. Nu se auzea nici un sunet.

Cocoțat pe movila aruncătorului, și-a rotit brațele și a început să-și miște picioarele ritmic, în față și în lateral. Mișcările acelea ca de dans au continuat, iar după un timp a început să se încălzească și s-a simțit din nou ca o ființă vie. Durerea de cap îi dispăruse complet.

Fata cu care umblase o bună bucată de vreme în facultate îi spunea „Broscanul”, pentru că dansa ca o broască. Ei îi plăcea la nebunie să danseze și-l ducea foarte des prin discotecă. „Tu ai mâinile și picioarele lungi, uite ce dezlânat dansezi! Dar ești super-drăguț, ca un broscan în ploaie”, i-a spus ea o dată.

Yoshiya s-a simțit oarecum rănit, dar tot văzându-se cu ea, a început să-i placă să danseze. Când își mișca trupul în acordurile muzicii, simțea cum ritmul care izvora firesc dinăuntru său se contopea cu ritmul fundamental al lumii și rezonau la unison. Fluxul și refluxul, vântul care dansa pe câmpii, mișcarea stelelor nu erau lucruri cu care nu avea nici o legătură.

Fata aceea i-a spus că nu mai văzuse în viața ei un penis atât de mare ca al lui. Nu te deranjează când dansezi? L-a întrebat ea, luându-i-l în mână. Yoshiya i-a spus că nu. Penisul lui chiar era mare. Fusesse așa de când era copil, însă nu-și amintea ca asta să-i fi adus vreun folos. Chiar i se întâmplase de mai multe ori să i se refuze o partidă de sex pe motiv că era prea mare. Arăta inestetic, stupid și stângaci. Prin urmare, se străduia pe cât posibil să nu-l expună privirilor altora. „Faptul că e atât de mare e semn că ești copilul Domnului”, îi spunea mama lui plină de încredere, iar el o credea, docil. Însă la un moment dat, totul i s-a părut prostesc. El se rugase să poată prinde mingile de baseball și, în schimb, Dumnezeu îl dotase cu un organ sexual mai mare ca al oricui. Cine a mai pomenit schimburi atât de bizare?

Yoshiya și-a scos ochelarii și i-a pus în toc. Nu-i rău nici să dansezi, și-a zis el. Nu-i rău. A închis ochii și a început să se miște, simțind pe piele lumina albă a lunii. A inspirat adânc și a expirat. Cum n-a reușit să se gândească la o muzică potrivită cu starea lui, a dansat pe foșnetul ierbii și lunecarea norilor. La un moment dat s-a simțit privit. A sesizat că intrase în câmpul vizual al cuiva. A perceput-o cu trupul său, cu pielea și oasele.

Însă îi era indiferent. Oricine ar fi, dacă vrea să se uite, n-are decât. Toți copiii Domnului dansează.

Și-a mișcat picioarele și și-a unduit brațele cu eleganță, fiecare gest trăgând după sine un altul, într-o serie neîntreruptă. Trupul său descria fel și fel de forme. Vădea ritm, variație, improvizație. În spatele ritmurilor erau alte ritmuri, iar între ele, altele nevăzute. În fiecare punct crucial al dansului, reușea să observe îmbinările lor complicate. Animale sălbatice se întrezăreau printre contururile unei păduri, ca într-un trompe l'oeil⁴. Printre ele se aflau și bestii feroase, nemaivăzute. Va fi nevoit să o traverseze, dar teamă nu-i era, pentru că pădurea era chiar înăuntrul său. Era zămislită chiar de el, iar fiarele le purta în sine.

Nu-și dădea seama cât timp a dansat. Mult timp, oricum. A dansat până s-a umplut de sudoare la subsuori. Dintr-odată s-a gândit la lucrurile ascunse sub pământul pe care călca: murmurul lugubru al întunericului profund, curenți subterani neștiuți care purtau cu ei dorințe, colcăitul insectelor lunecoase, cuibul cutremurului care transformă orașele în munți de moloz, toate acestea erau parte din ritmul lumii. Yoshiya s-a oprit din dans, și-a tras răsuflarea și a privit pământul de sub picioarele sale de parcă s-ar fi uitat într-un hău fără fund.

S-a gândit la mama lui care era acum departe, în orașul distrus. Dacă aş putea da timpul înapoi și eu, așa cum sunt acum, m-aş putea întâlni cu mama pe vremea când era tânără și sufletul ei rătăcea în întuneric, oare ce s-ar întâmpla? Ne-am afunda împreună în glodul pierzaniei și am fi nevoiți mai apoi să dăm o socoteală cruntă. Și ce dacă? De mult ar fi trebuit să dau eu socoteală! Orașul ar fi trebuit să se facă fărâme în jurul meu.

Când a terminat facultatea, iubita lui i-a spus că vrea să se căsătorească. „Vreau să mă mărit cu tine, Brosanule! Vreau să trăiesc cu tine și să am un copil cu tine, un băiat cu penisul cât al tău.” „Nu pot să mă însor cu tine”, i-a spus Yoshiya. „N-am avut ocazia să-ți spun până acum, dar eu sunt copilul lui Dumnezeu. De aceea nu pot să mă căsătoresc cu nimeni.” „Serios?” „Serios. Să știi că îmi pare rău.”

Yoshiya s-a aplecat și a luat un pumn de nisip, pe care l-a presărat înapoi pe pământ. A repetat gestul ăsta de mai multe ori. Simțind în degete atingerea țărânei reci și neomogene, și-a amintit când a strâns pentru ultima dată mâna sfrijită a domnului Tabata.

— Yoshiya, nu mai am mult de trăit, i-a zis el cu o voce răgușită.

Yoshiya a dat să-l contrazică, însă domnul Tabata a clătinat ușor din cap.

— Nu-i nimic. Viața nu-i decât un vis chinuitor și efemer, iar eu am reușit să răzbat până aici, călăuzit de Dumnezeu. Dar, înainte să mor, trebuie neapărat să-ți spun un lucru. Îmi este rușine să grăiesc așa ceva, dar trebuie s-o fac. Am nutrit în repetate rânduri gânduri necurate față de mama ta, Yoshiya. După cum știi, eu am familie și îi iubesc din tot sufletul. În plus, mama ta e un om cu inimă pură. Cu toate astea, am râvnit cu putere la trupul ei și nu am reușit să-mi înfrânez aceste gânduri. Vreau să-ți cer iertare.

N-aveți de ce să vă cereți scuze. Nu sunteți singurul care a căzut pradă ispitei. Chiar și eu, fiul ei, încă mai nutresc gânduri necurate. Asta ar fi vrut Yoshiya să-i mărturisească, dar n-ar fi făcut decât să-l tulbure fără rost. I-a luat mâna fără să spună nimic și i-a strâns-o mult timp, încercând să-i transmită așa ce simțea. Inimile noastre nu sunt de piatră. Piatra se poate sfărâma, se poate deforma, dar inima nu se sfărâmă. Fie bune sau rele, sufletele noastre pot comunica între ele. Toți copiii Domnului dansează. A doua zi, domnul Tabata și-a dat ultima suflare.

Aplecat pe movila aruncătorului, Yoshiya s-a abandonat trecerii timpului. Din depărtare se auzea stins sirena unei salvări. O rafală de vânt a trecut, făcând firele de iarbă să danseze, a elogiat cântecul ierbii, apoi s-a stins.

Doamne! A zis Yoshiya cu voce tare.

Thailanda „Traversam printr-un zona cu turbulențe. Va rugam să rămâneți așezați și să va strângeți centurile de siguranță.” În acel moment, Satsuki era cu gândul în altă parte și i-a luat ceva timp până a reușit să descifreze înțelesul mesajului transmis într-o japoneză îndoielnică de stewardul thailandez.

„Traversăm o zonă cu turbulențe. Vă rugăm să rămâneți așezați și să vă strângeți centurile de siguranță.”

Satsuki asuda. Îi era teribil de cald, de parcă era opărită cu abur fierbinte. Îi ardea tot trupul și simțea că nu mai poate suporta pe corp ciorapii și sutienul din nailon. Nu-și dorea decât să arunce totul de pe ea și să se elibereze. Și-a înălțat capul și a privit în jur, dar părea să fie singura care suferea de căldură. Ceilalți pasageri de la clasa întâi se înveliseră până la umeri cu pătura ca să se ferească de aerul condiționat și dormeau ghemuiți. Era probabil un bufeu. Satsuki și-a mușcat buzele. Și-a propus să se concentreze asupra altui lucru și să uite de căldură. A deschis cartea și și-a reluat lectura, dar, bineînțeles, n-a reușit să uite. Nu era o

fierbințeală obișnuită. Și mai dura ceva până ajungeau la Bangkok. A cerut niște apă stewardesei care tocmai trecea pe lângă ea. Apoi a scos din geantă cutiuța cu medicamente și a înghițit pilula cu hormoni pe care uitase să o ia.

Menopauza este cu siguranță avertismentul (sau sâcâiala) cinică a zeilor față de rasa umană, care și-a prelungit prea mult viața, și-a zis din nou Satsuki. Până acum vreo sută și ceva de ani, media de viață a oamenilor era de nici cincizeci de ani, iar femeile care mai trăiau douăzeci, treizeci de ani după instalarea menopauzei erau cazuri excepționale. Neplăcerea de a trăi într-un corp în care ovarele și glanda tiroidă nu mai secretă hormoni în cantități normale sau scăderea nivelului de estrogen în post-menopauză și probabilitatea existenței unei corelații între acest lucru și boala Alzheimer, acestea nu erau probleme cu care să-ți bați prea mult capul. Pentru marea majoritate a oamenilor, a avea în fiecare zi ce pune pe masă era o chestiune mult mai presantă. Dacă stai să te gândești, progresul medicinei nu a făcut doar să scoată la iveală de fapt mai multe probleme ale omenirii, să le segmenteze și să le complice și mai tare?

Puțin mai târziu s-a făcut un nou anunț la bord, de data aceasta în engleză. „Dacă printre dumneavoastră se află un doctor, vă rugăm să înștiințați membrii echipajului.”

Probabil apăruse vreun pasager bolnav. Satsuki a dat să se ofere, dar s-a răzgândit. Mai făcuse asta de două ori în condiții similare și în ambele cazuri dăduse nas în nas cu câte un medic internist, aflat din întâmplare la bordul aceluiași avion. Aceștia dăduseră dovadă de o stăpânire de sine demnă de ofițerii veterani care comandă în linia întâi și păruseră a fi dotați cu un radar care le permitea să discearnă dintr-o singură privire un specialist patolog fără experiență în luptă, precum Satsuki. „E în regulă, mă descurc singur. Stați liniștită, doamnă doctor”, îi spusese ei, zâmbind degajat. Satsuki bălmăjise o scuză și se retrăsese la locul ei. Apoi urmărise mai departe filmul de duzină.

Dar poate că la bordul acestui avion nu mai e nimeni în afară de mine cu pregătire medicală. Poate că bolnavul are o problemă gravă legată de sistemul imunitar al glandei tiroide. Dacă ar fi pe-așa – deși nu cred că probabilitatea e prea mare – poate că i-aș fi chiar și eu de folos. Satsuki a tras adânc aer în piept și a apăsă butonul să cheme stewardesa.

Conferința mondială pe probleme de glandă tiroidă se desfășura în sala de ședințe a Hotelului Marriott din Bangkok, pe durata a patru zile. Era

mai degrabă o reuniune mondială de familie.

Toți membrii participanți erau specialiști în domeniul tiroidei, se cunoșteau între ei, iar dacă nu, li se făcea cunoștință. Era o lume mică. În timpul zilei se prezentau lucrări de cercetare, se organizau dezbateri publice, iar seara se dădeau petreceri restrânse pe ici, pe colo. Se adunau și reînnodau vechile prietenii. Beau cu toții vin australian, discutau pe tema glandei tiroide, bârfeau în șoaptă, schimbau informații legate de carieră, spuneau bancuri medicale și cântau la karaoke Surf Girl a celor de la Beach Boys.

Pe parcursul șederii sale la Bangkok, Satsuki și-a petrecut cea mai mare parte a timpului alături de cunoștințele pe care și le făcuse în Detroit. Când era cu ei, se simțea cel mai în largul său. Timp de aproape zece ani lucrase la spitalul universitar din Detroit și acolo studiase funcția imunitară a glandei tiroide. Însă pe parcurs, relația cu soțul său, un analist financiar american, n-a mai mers. Tendința lui către alcoolism se accentuase de la an la an și, în plus, în viața sa mai exista cineva, o femeie pe care ea o cunoștea foarte bine. Mai întâi s-au separat, apoi timp de un an de zile, au purtat o ceartă aprigă, intermediată de avocați. „Faptul că tu nu ai vrut copii a pus capăt la toate”, subliniase soțul ei.

Cu trei ani în urmă, ajunseseră în sfârșit la o înțelegere în privința divorțului, însă câteva luni mai târziu, Satsuki și-a găsit mașina, o Honda Accord, în parcare a spitalului, cu geamurile și farurile sparte, iar pe capotă scria „JAP CAR”⁵ cu vopsea albă. Satsuki a chemat poliția. Polițistul, un negru mare de statură, a completat constatarea, apoi i-a spus: „Doamnă doctor, suntem în Detroit. Mai bine v-ați cumpăra un Ford Taurus.”

Acestea fiind spuse, lui Satsuki i s-a făcut lehamite de trăit în America și și-a propus să se întoarcă în Japonia. A găsit și un post la spitalul universitar din Tokyo. „Nu face asta tocmai acum, când munca noastră de ani de zile începe să dea roade”, a încercat s-o oprească un coleg indian, membru al echipei de cercetare. „Dacă lucrurile merg bine, putem chiar spera o nominalizare la Premiul Nobel.” Dar Satsuki nu și-a schimbat hotărârea de a se întoarce. Ceva se rupsesse înăuntrul ei.

După ce s-a terminat conferința, Satsuki a rămas la hotelul din Bangkok. Întâmplarea fericită face că am reușit să-mi iau concediu și am de gând să merg într-o stațiune din apropiere și să mă relaxez o săptămână întreagă, le-a spus ea tuturor. Să citesc, să înot, să beau un cocktail rece lângă piscină. Toți i-au spus că sună foarte bine. Trebuie să-ți mai tragi și

sufletul din când în când, au zis ei. Face bine și la tiroidă. Le-a strâns mâna prietenilor, s-au îmbrățișat și au promis să se revadă.

A doua zi, dis-de-dimineată, limuzina care trebuia să o ia a oprit în fața hotelului, la ora stabilită. Era un model vechi de Mercedes, albastru închis, care strălucea ca o nestemată. Arăta impecabil, ca desprinsă dintr-o fantezie nebună. Era chiar mai frumoasă decât o mașină nouă. Pe post de șofer și ghid era un thailandez trecut de șaiszeci de ani. Purta o cămașă albă cu mânecă scurtă, apretată, o cravată neagră de mătase și ochelari de soare de culoare închisă. Era bronzat și avea gâtul lung și subțire. Când a ajuns în fața lui Satsuki, în loc să dea mâna, și-a adus ambele mâini în față și și-a plecat ușor capul, în stil japonez.

— Vă rog să îmi spuneți Nimit. În săptămâna ce urmează voi fi însoțitorul dumneavoastră.

Satsuki nu știa dacă Nimit era numele sau prenumele său. În fine, era Nimit. Vorbea într-o engleză simplă și foarte politicoasă. Accentul nu era unul relaxat, american, dar nici pretențios, britanic. Era o engleză cum mai auzise cândva, dar nu reușea să-și amintească unde anume.

— Îmi pare bine, a zis Satsuki.

Cei doi au traversat orașul aglomerat, gălăgios și poluat. Se creau ambuteiaje, oamenii țipau unii la alții, iar claxoanele străpungeau aerul ca o sirenă antiaeriană. În plus, prin mijlocul drumului treceau elefanți. Și nu doar unul sau doi. Satsuki l-a întrebat ce căutau elefanții în oraș.

— Îi tot aduc oamenii de la țară, i-a explicat Nimit politicos. Sunt elefanți care au fost folosiți cândva în silvicultură. Oamenii nu puteau să-și asigure traiul din așa ceva, drept pentru care i-au învățat câteva trucuri și i-au adus aici cu scopul de a câștiga bani de la turiștii străini, însă din acest motiv, numărul lor a crescut peste măsură și provoacă o mulțime de necazuri. Se întâmplă să se sperie și să înceapă să alerge necontrolat, pe stradă. În ultima vreme, un număr considerabil de mașini au fost distruse. Desigur, poliția încearcă să țină situația sub control, însă nu-i pot confisca de la dresori pentru că nu ar avea unde să-i țină și ar trebui să plătească o sumă deloc neglijabilă pentru hrană. Prin urmare, nu pot decât să-i lase așa. Mașina a izbutit în cele din urmă să răzbată afară din oraș, a intrat pe autostradă și a pornit-o către nord. Nimit a scos o casetă din torpedo și a pus-o în casetofon, cu volumul dat încet. Era jazz. O melodie veche, pe care Satsuki o știa.

— Poți să dai volumul mai tare? Îl rugă ea.

— Am înțeles, a zis Nimit și a dat mai tare. Era Cant Get Started, în interpretarea pe care o ascultase mult pe vremuri.

— Howard Meghee la trompetă, Lester Young la saxofon alto, a murmurat Satsuki ca pentru ea. Da, e JATP6.

Nimit a privit chipul femeii din oglinda retrovizoare.

— Doamnă doctor, vă pricepeți la jazz. Să înțeleg că vă place?

— Tată! Meu era un fan înfocat al jazz-ului. Ascultam foarte mult când eram mică. Punea aceleași discuri de mai multe ori și mă îndemna să învăț numele artiștilor. Dacă le spuneam fără greșală, primeam prăjituri. De aceea mi le amintesc foarte bine și acum. Bine, e vorba doar de jazz vechi, nu cunosc deloc muzicienii noi. Lionel Hampton. Bud Powell, Earl Hines, Harry Edison, Buck Clayton.

— Și eu ascult doar jazz vechi. Cu ce se ocupa tatăl dumneavoastră?

— Era medic și el. Medic pediatru. A murit la puțin timp după ce am intrat la liceu.

— Îmi pare rău. Zise Nimit. Acum mai ascultați jazz, doamnă doctor?

Satsuki a clătinat din cap.

— N-am mai ascultat de foarte mult timp. Soțului meu nu-i plăcea deloc jazul. Asculta în exclusivitate operă. Aveam acasă o combină muzicală superbă, dar când puneam altceva decât operă, se strâmba cumplit. Cred că împătimiții de operă sunt cei mai obtuzi oameni din lume. M-am despărțit de el și, dacă ar fi să nu mai ascult operă până mor, nu cred că i-aș duce vreodată dorul.

Nimit a dat ușor din cap, dar nu a spus nimic. Ținea volanul liniștit, cu privirea atentă la drum. Avea o manieră de a conduce foarte plăcută. Își fixa mâinile pe volan în exact același loc și același unghi. A urmat FU Remember April, de Erroll Garner, un alt cântec drag lui Satsuki. Concert By The Sea, al lui Garner, era unul dintre discurile preferate ale tatălui său. Satsuki a închis ochii și s-a cufundat în amintiri vechi. Totul mersese bine până să se îmbolnăvească de cancer și să moară tatăl ei. Nu se întâmpla nimic rău. Apoi luminile de pe scenă s-au stins deodată și până să apuce să realizeze că tatăl ei nu mai era, totul s-a îndreptat într-o direcție greșită. Parcă începuse o poveste complet nouă, cu un fir epic diferit. La nici o lună de la moartea lui, mama ei se descotorosise de combina muzicală cea mare și de colecția de discuri cu jazz.

— Din ce parte a Japoniei sunteți?

— Din Kyoto, a răspuns Satsuki. Dar ani locuit acolo până la optsprezece ani, iar de atunci nu m-am mai întors.

— Kyoto nu este foarte aproape de Kobe?

— Nu este departe, dar nici foarte aproape. Cutremurul n-a provocat pagube prea mari.

Nimit a virat pe banda rapidă, a depășit câteva camioane încărcate cu vite, s-a distanțat ușor de ele, apoi a revenit pe prima bandă.

— Asta este bine. Au murit foarte mulți oameni în cutremurul din Kobe de luna trecută. Am văzut la știri. Este un lucru foarte trist. Nu aveți cunoscuți acolo?

— Nu, nu știu pe nimeni acolo, zise ea. Însă nu acesta era adevărul. Bărbatul acela locuia în Kobe.

Nimit a tăcut un timp, apoi a întors puțin capul către ea și a zis:

— Cutremurele sunt un lucru foarte straniu. Noi suntem ferm convinși că pământul de sub picioarele noastre este solid și imobil. Avem chiar și expresia „a fi cu picioarele pe pământ”. Până când, într-o bună zi, realizăm dintr-odată că lucrurile nu stau așa. Pământul și stâncile, care ar trebui să fie solide, se înmoaie cu totul, ca un lichid. Așa am auzit la știri, la televizor. „Lichefiere” să-i fi spus? Din fericire, în Thailanda nu sunt cutremure mari.

Satsuki s-a rezemat de spetează și a închis ochii, ascultând în tăcere melodiile lui Erroll Garner. Bine-ar fi dacă individul acela a fost prins și strivit complet sub ceva greu și tare, și-a zis ea. Sau dacă l-a înghițit pământul lichefiat. Asta este exact ceea ce sper de mult timp încoace.

Mașina condusă de Nimit și-a atins destinația la ora trei după-amiaza. La amiază opriseră într-o zonă de servicii de pe autostradă ca să ia o pauză.

Satsuki băuse o cafea făinoasă și mâncase doar o jumătate dintr-o gogoasă dulce. Urma să-și petreacă săptămâna la un hotel de lux dintr-o stațiune din munți. În fața șirului de clădiri se întindea o vale prin care susura un pârâu. Pantele erau încărcate cu flori frumoase în culori primare, iar păsările ciripeau ascuțit, zburând dintr-un copac într-altul. Ea fusese cazată într-o vilă separată. Avea o baie spațioasă și luminoasă, pat cu un baldachin elegant și room-service douăzeci. Și patru de ore din douăzeci și patru. În hol era un colț de închirieri de unde se puteau împrumuta cărți, CD-uri sau casete video. Arăta impecabil și se vedea că totul fusese aranjat cu mulți bani.

— Astăzi sunteți probabil obosita după drumul lung. Vă recomand să vă odihniți. Revin mâine dimineață la ora zece și vă duc la piscină. V-aș ruga doar să aveți pregătite un prosop și costumul de baie.

— La piscină? Dar hotelul are una, chiar mare. Cel puțin așa am înțeles.

— Piscina hotelului este aglomerată. Din câte am înțeles de la domnul Rapaport, sunteți o înotătoare serioasă și am căutat prin apropiere un loc în care să puteți face bazine cum trebuie. Se achită o taxă de intrare, însă nu este o sumă prea mare. Sunt convins că o să vă placă.

John Rapaport era prietenul american al lui Satsuki, care îi aranjase șederea în Thailanda.

Cutreiera Asia de Sud-Est ca trimis special încă de pe vremea în care khmerii roșii făceau vâlvă și cunoștea bine și Thailanda. El i-l recomandase pe Nimit ca șofer-ghid. „Tu nu trebuie să te gândești la nimic, Taci. Lasă totul în seama lui Nimit și totul o să fi; – bine. E un om extraordinar”, îi spusese Rapaport, pe un ton șăgalnic.

— Am înțeles. Mă las pe mâinile dumitale, i-a zis ea lui Nimit.

— Atunci ne revedem mâine dimineață, la ora zece.

Satsuki și-a desfăcut bagajele, și-a netezit rochiile și fustele și ie-a agățat pe umerașe, apoi s-a schimbat în costum de baie și s-a dus la piscină.

Nimit avusese dreptate, nu era un bazin în care să poți înota cam trebuie. Avea formă de tărtăcuță, în mijloc era amenajată o cascadă frumoasă, iar în partea mai puțin adâncă, o droaie de copii își aruncau mingea de ia unul la altul. Satsuki a renunțat să înoate, s-a tolănit sub umbrela de soare a comandat un Tio Pepe⁷ cu Perrier și a continuat să citească noul roman al lui John Le Carre. Când a obosit, și-a tras pălăria pe față și a dormit puțin. A avut un vis scurt, în care îi apărea un iepure. Stătea într-un coteț împrejmuit cu sârmă și tremura. Era miezul nopții și părea să simtă că se apropie ceva. La început, l-a văzut din afară, dar, la un moment dat, ea însăși s-a transformat în acel iepure. A reușit să deslușească în beznă acel ceva. După ce s-a trezit, a rămas cu un gust neplăcut în gură.

Știa că acel individ locuia în Kobe. Îi știa și adresa și numărul de telefon. Nu îi pierduse niciodată urma. Imediat după cutremur, Satsuki a telefonat la el acasă, însă numărul nu s-a format. Bine ar fi să ți se fi făcut zob casa, și-a zis ea Să-ți rămână toată familia pe drumuri, fără casă și fără un ban. Dacă mă gândesc la ce mi-ai făcut tu mie, dacă mă gândesc la ce le-ai făcut copiilor pe care ar fi trebuit să-i am, mi se pare normal să ai parte de o asemenea pedeapsă.

Bazinul pe care îl găsisese Nimit era la o distanță de o jumătate de oră de mers cu mașina. Trebuia traversat un munte, iar aproape de vârf era o pădure populată cu maimuțe. Animalele cenușii stăteau înșirate pe marginea drumului și priveau atente mașinile care treceau, de parcă le ghiceau norocul.

Bazinul se afla într-un loc enigmatic. Era înconjurat de un zid înalt, cu o poartă grea de fier. Nimit a lăsat geamul și l-a salutat pe portar, iar acesta a deschis poarta fără un cuvânt. Au înaintat pe aleea de pietriș și au ajuns în dreptul unei clădiri din piatră cu etaj, în spatele căreia se zărea un bazin lung și îngust. Era cam ponosit, dar avea trei culoare de douăzeci și cinci de metri. Era înconjurat de o peluză și de o pădurice, apa era curată și nu se zărea nici țiipenie de om. Pe margine erau câteva șezlonguri vechi din lemn. În jur domnea o liniște mormântală și nu se simțea nici o prezență umană.

— Cum vi se pare? O întrebă Nimit.

— E minunat! Zise Satsuki. Ce e aici, un club sportiv, cumva?

— Cam așa ceva. Dar s-a întâmplat ceva și acum nu-l mai folosește nimeni. Așa că puteți să înotați cât vă pofteste inima. E totul aranjat.

— Vă mulțumesc. Sunteți un om foarte priceput.

— Mă simt onorat, zise Nimit impasibil și făcu o plecăciune demodată. Vă puteți schimba în bungaloul acela mic. Are duș și toaletă, pe care ie puteți folosi în voie. Eu voi sta în apropierea mașinii. Dacă aveți nevoie de ceva, vă rog să-mi dați de știre.

Lui Satsuki îi plăcuse de mică să înoate și când avea timp, trecea pe la bazinul de la clubul sportiv. A învățat mișcările corecte sub îndrumarea unui antrenor. Când înota, reușea să-și alunge din minte amintirile neplăcute, iar după un timp începea să se simtă liberă ca pasărea cerului. Datorită exercițiului regulat, nu căzuse niciodată bolnavă la pat și nici nu se simțise vreodată rău. Nu pusese pe ea nici grăsime în exces. Desigur, nu mai era tânără și trupul ei nu mai era la fel de zvelt. Coapsele începuseră să i se îngroașe, dar nici nu putea cere mai mult. Nu avea de gând să se facă fotomodel. Arăta cu peste cinci ani mai tânără și acest lucru o mulțumea pe deplin.

La prânz, Nimit a adus o tavă de argint cu sandvișuri și ceai cu gheață. Erau sandvișuri cu legume și brânză, tăiate triunghiular.

— Dumneata le-ai făcut? Întrebă Satsuki mirată.

La auzul acestor cuvinte, expresia lui Nimit a suferit o mică schimbare.

— Nu, doamnă doctor, eu nu gătesc. Le-a pre parat cineva.

A dat să întrebe cine, dar a renunțat. După cum o sfătuisese Rapaport, dacă tăcea și lăsa totul în seama lui, lucrurile aveau să meargă bine.

Sandvișurile nu erau deloc rele. După masă a făcut o pauză, a ascultat la walkman o casetă împrumutată de la Nimit cu sextetul Bennv Goodman și a citit. După-amiază a mai înotat puțin, iar la ora trei s-a întors la hotel.

Același lucru s-a repetat timp de cinci zile. A înotat după pofta inimii, a mâncat sandvișuri cu legume și brânză, a ascultat muzică și a citit. Nu a mai călcat pe nicăieri altundeva în afară de bazin. Tot ce-și dorea era să aibă parte de odihnă absolută și să nu se gândească ia nimic.

Era întotdeauna singura care înota acolo. Aflată în munți, piscina era probabil alimentată cu apă subterană. La început, era rece de i se tăia respirația, dar după câteva bazine, corpul i se încălzea, iar temperatura devenea numai bună. Când obosea de craul, își scotea ochelarii de înot și înota pe spate. În văzduh pluteau nori albi și păsări și libelule treceau în zbor. Satsuki își dorea să poată sta așa ia nesfârșit.

— Dumneata unde ai învățat engleză? L-a întrebat ea pe Nimit în mașină, la întoarcere.

— Timp de treizeci și trei de ani am lucrat ca șofer în Bangkok pentru un bijutier norvegian cu care vorbeam numai în engleză.

Alia, se dumiri Satsuki. Acum că zice, pe când lucram la spitalul din Baltimore, printre colegi era un medic danez care vorbea engleză exact așa. Structuri gramaticale clare, un accent ușor și fără colocvialisme. Ușor de înțeles, curat, dar puțin anost. Pe de altă parte, și să ajungă în Thailanda și să audă o engleză de scandinav era cel puțin bizar.

— Domnului cu pricina îi plăcea jazzul și de fiecare dată când se deplasa cu mașina, asculta la casetofon. Așa am ajuns și eu, ca șofer, să îmi apropiu jazzul. Acum trei ani, când a dispărut dintre noi, mi-a lăsat prin testament mașina cu tot cu casetele. Cea pe care o ascultăm acum este una dintre ele.

— Și după ce a murit, dumneata ai început să lucrezi independent, ca șofer și ghid pentru turiștii străini.

— Exact. În Thailanda găsești ghizi pe toate drumurile, dar eu sunt singurul care are un Mercedes.

— Omul acela trebuie să fi avut maro încredere în dumneata.

Nimit a tăcut vreme îndelungată. Părea să se frământa ce răspuns să dea. Apoi a spus:

— Doamnă doctor, eu sunt burlac, nu m-am căsătorit nici măcar o dată. Timp de treizeci și trei de ani, zi de zi, am fost umbra acelui om. Mergeam oriunde mergea dânsul și n eram alături în orice ar fi făcut. Ajunsesem parte din dânsul. Când duci o astfel de viață, ajungi să nu mai știi ce-ți dorești fu însuși.

Nimit a dat volumul casetofonului puțin mai tare. Un saxofon alto interpreta un solo într-un timbru gros.

— La fel și cu muzica aceasta. „Nimit. Ascultă bine! Urmărește cu atenție improvizațiile lui Colernan Hawkins. Pleacă bine urechea la ce încearcă să ne spună. Ne vorbește despre sufletele libere care se zbat să iasă din piept. Un astfel de suflet există și în mine, și în tine. Uite, ai prins inflexiunea aceea? Respirația încinsă, tremurul inimii”, îmi spunea el. Am ascultat muzica aceea de nenumărate ori, mi-am ciulit urechile și am deslușit ecoul sufletului. Dar nu sunt sigur dacă l-am auzit chiar eu, cu urechile mele. Când trăiești multă vreme alături de un om și îi urmezi vorbele, într-un anume sens, devii una cu el, trup și suflet, înțelegeți ce spun?

— Cred că da, zise Satsuki.

Cât l-a ascultat pe Nimit vorbind, i-a trecut dintr-odată prin minte că cei doi avuseseră poate o relație homosexuală. Sigur, era doar o presupunere bazată pe instinct. N-avea nici un temei. Dar dacă pleca de la această presupunere, simțea că înțelege ce încerca să spună.

— E] u nu regret absolut nimic. Dacă ar fi să-mi reiau viața de la capăt, aş face același lucru. Exact același lucru. Dumneavoastră?

— Nu știu, Nimit, zise Satsuki. N-am nici cea mai vagă idee.

Nimit n-a mai spus nimic. Au traversat muntele cu maimuțe cenușii și s-au întors la hotel.

În ultima zi, la întoarcere de la bazin, Nimit a dus-o pe Satsuki într-un sat din apropiere.

— Doamnă doctor, aş avea o rugămintă, i-a zis el, adresându-i-se prin oglinda retrovizoare. Este o rugămintă personală.

— Despre ce e vorba?

— Îmi acordați o oră? Aș vrea să vă duc undeva.

Satsuki a fost de acord. Nici măcar n-a întrebat despre ce loc era vorba. De la bun început se hotărâse să lase totul în seama lui.

Femeia locuia într-o colibă de la marginea satului. Era un sat sărac, o casă săracă. Câmpuri mici de orez, înșirate unul lângă altul în pantă,

animale slabe și murdare. Drumul era plin de băltoace și în aer plutea miros de balegă. Un câine tropăia pe-acolo cu penisul în erecție. O motocicletă a trecut zgomotos, împrôșcând cu noroi în părți. Copii despuiați stăteau înșirați la marginea drumului și-i urmăreau cu privirea. Satsuki s-a mirat că un asemenea sat prăpădit era chiar în apropierea hotelului de lux.

Femeia era bătrână, de vreo optzeci de ani. Avea pielea aspră și înnegrită, brăzdată de riduri adânci, care îi acopereau întreg corpul. Era adusă de spate și purta o rochie cu model floral, care îi era prea mare. Când a văzut-o, Nimit a salutat-o împreunându-și mâinile. Femeia a făcut același lucru.

Satsuki și bătrâna s-au așezat față în față la o masă. Iar Nimit într-o parte. Nimit și bătrâna au discutat ceva mai întâi. Raportată la vârstă, vocea îi era plină de vitalitate. Părea să mai aibă toți dinții. Bătrâna s-a întors cu fata și s-a uitat la Satsuki. Avea o privire pătrunzătoare. Nu clipea deloc. Sub privirile ei, Satsuki s-a simțit neliniștită, ca un animal mic închis într-o încăpere îngustă, din care nu putea scăpa. A realizat dintr-odată că transpira prin toți porii. Fața îi ardea și respira neregulat. Ar fi vrut să ia o pastilă din geantă, dar nu avea apă. Lăsase sticla în mașină.

— Vă rog să vă puneți mâinile pe masă, i-a zis Nimit. Satsuki s-a conformat. Bătrâna i-a luat mâna dreaptă într-a ei. Era mică, dar puternică. Timp de aproximativ zece minute (deși e posibil să nu fi fost mai mult de două, trei minute), bătrâna i-a strâns mâna fără să spună nimic, cu privirea pironită asupra ei. Satsuki îi întorcea privirea, vlăguită, și din când în când își ștergea fruntea cu batista din mâna stângă. În cele din urmă, bătrâna a respirat adânc și i-a dat drumul. S-a întors apoi către Nimit și i-a spus ceva în thailandeză. Nimit a tradus în engleză.

— Spune că aveți o piatră înăuntru. Este o piatră albă și dură, de mărimea unui pumn de copil. Nu știe de unde a apărut.

— O piatră? Întrebă Satsuki.

— Pe piatră scrie ceva, dar este în limba japoneză și nu poate să citească. Sunt niște caractere mici, scrise cu cerneală neagră. Este veche, o purtați înăuntru de mulți ani. Trebuie să aruncați această piatră, altfel, când o să muriți și o să fiți arsă, numai ea va mai rămâne.

De data aceasta, bătrâna s-a întors către Satsuki și i-a vorbit rar, mai mult timp, în thailandeză. Din inflexiunea vocii și-a dat seama că spunea ceva important. Nimit a tradus din nou în engleză.

— În curând o să aveți un vis în care o să vă apară un șarpe mare. Șarpele o să iasă printr-o gaură dintr-un perete. E verde și acoperit cu solzi. Când o să iasă cam de un metru, apucați-l de gât. Strângeți-l bine și nu-i dați drumul. La prima vedere, o să vi se pară înfricoșător, dar nu este o specie veninoasă și nu vă poate face nici un rău. Nu trebuie să vă temeți de el. Țineți-l bine, cu ambele mâini. Gândiți-vă că este viața dumneavoastră și strângeți-l cu toată puterea. Trebuie să-l țineți așa până vă treziți. Șarpele o să vă înghită piatra. Ați înțeles?

— Poftim? Cum adică.?

— Spuneți „am înțeles”, zise Nimit pe un ton serios.

— Am înțeles.

Bătrâna a încuviințat liniștit. S-a îndreptat apoi din nou către Satsuki și a adăugat ceva.

— Omul acela nu a murit, a tradus Nimit. N-a suferit nici o rană. Poate că nu este ceea ce sperați, dar este un mare noroc pentru dumneavoastră. Trebuie să fiți recunoscătoare pentru norocul pe care îl aveți.

Bătrâna a mai adăugat câteva cuvinte.

— Asta a fost tot, zise Nimit. Să ne întoarcem la hotel.

— Ce a făcut, mi-a ghicit? L-a întrebat Satsuki pe Nimit în mașină.

— Nu este ghicit. Așa cum dumneavoastră vindecați trupul, așa tămăduiește ea sufletul. În principiu, prevestește vise.

— Vai, dar ar fi trebuit să mă revanșez cumva. M-a luat pe nepregătite, m-am zăpăcit și am uitat complet.

Nimit a virat pe o serpentină, întorcând volanul cu precizia sa caracteristică.

— Am plătit eu. Nu vă faceți probleme, nu a fost o sumă mare. Vă rog să luați ca pe un semn de simpatie față de dumneavoastră.

— Îi duci acolo pe toți clienții dumitale?

— Nu. Doar pe dumneavoastră v-am dus.

— De ce?

— Pentru că sunteți o persoană frumoasă. Sunteți înțeleaptă și puternică. Dar mereu pareți să aveți sufletul împovărat. De acum înainte trebuie să vă pregătiți treptat pentru moarte. Dacă depuneți tot efortul doar pentru a trăi, nu o să puteți muri cum trebuie. Încetul cu încetul, trebuie să schimbați macazul. Într-un anume sens, a trăi este echivalent cu a muri, doamnă doctor.

— Auzi, Nimit, zise Satsuki scoțându-și ochelarii și săltându-se ușor peste scaunul din față.

— Da, doamnă doctor?

— Dumneata ești pregătit să mori cum trebuie?

— Eu sunt deja pe jumătate mort, zise Nimit, de parcă era un lucru evident.

În noaptea aceea, Satsuki a plâns în patul ei mare și curat. A admis faptul că se îndrepta ușor-ușor către moarte. A admis că în trupul ei era o piatră albă și solidă. A admis că undeva, în întuneric, zăcea un șarpe verde, acoperit cu solzi. S-a gândit la copilul pe care nu l-a născut. A distrus acel copil, l-a azvârlit într-un puț fără fund, apoi a urât un bărbat timp de treizeci de ani. Își dorea ca acest om să moară în chinuri. Pentru asta și-a dorit chiar și un cutremur din toată inima. Într-un anume fel, eu am fost cea care a declanșat cutremurul, și-a spus ea. Individul acela mi-a transformat inima în piatră, mi-a transformat trupul în piatră. Din munții îndepărtați, maimuțele cenușii o priveau mute. Într-un anume sens, a trăi este echivalent cu a muri, doamnă doctor.

După ce și-a lăsat bagajele la recepție, Satsuki i-a înmănat lui Nimit un plic cu o bancnotă de o sută de dolari.

— Îți mulțumesc pentru tot. Datorită dumatăle, am petrecut o vacanță foarte frumoasă. Acesta este un cadou din partea mea, i-a spus ea.

— Vă mulțumesc din suflet, doamnă doctor, a spus el și a luat plicul.

— Nimit, ai cumva timp să mergem la o cafea împreună?

— Vă însoțesc cu plăcere.

Cei doi au intrat într-o cafenea și au comandat cafele. Satsuki a băut-o fără zahăr, iar Nimit cu foarte multă frișcă. Satsuki a învărtit mult timp ceașca pe farfurioară.

— Sinceră să fiu, eu am un secret pe care nu l-am putut dezvălui nimănui până acum, sparse ea gheața. Mult timp n-am putut să vorbesc despre asta. Am trăit ținând acest secret în mine, însă astăzi aș vrea să ți-l spun dumatăle, pentru că probabil n-o să ne mai întâlnim niciodată. După moartea fulgerătoare a tatălui meu, mama, fără să se sfătuiască deloc cu mine.

Nimit a întins ambele palme către Satsuki și a clătinat din cap cu putere.

— Doamnă doctor, vă rog, nu trebuie să-mi mai spuneți nimic! Așteptați visul, așa cum v-a spus femeia aceea. Înțeleg ce simțiți, dar dacă puneți totul în cuvinte, se transformă în minciună.

Satsuki și-a înghițit vorbele și a închis ochii. A inspirat adânc și a expirat.

— Trebuie să așteptați visul, doamnă doctor, i-a spus el blând. Deocamdată trebuie să vă abțineți. Lăsați cuvintele! Cuvintele se transformă în piatră.

Nimit a luat mâna lui Satsuki între ale sale. Pielea lui era surprinzător de tânără și fină, de parcă ar fi purtat toată viața mănuși scumpe. Satsuki a deschis ochii și l-a privit. Nimit i-a lăsat mâna și și-a împletit degetele pe masă.

— Șeful meu norvegian era din Laponia, zise Nimit. După cum știți, Laponia este o zonă care cuprinde nordul Norvegiei. Este aproape de Polul Nord și pe acolo sunt mulți reni. Vara nu e noapte, iar iarna nu e zi. Probabil că a venit aici răpus de frig, pentru că Thailanda este la cealaltă extremitate. A îndrăgit aceste locuri și s-a hotărât să rămână aici definitiv. Însă până în ziua morții a dus dorul orașelului său din Laponia. Mi-a povestit foarte multe despre el. Și totuși, în toți cei treizeci și trei de ani, nu s-a întors în Norvegia nici măcar o dată. Probabil că situația lui acolo era mai delicată. Și el avea înăuntru o piatră.

Nimit a luat ceașca și a sorbit o gura de cafea, apoi a pus-o înapoi pe farfurioară, foarte atent să nu facă zgomot.

— Mi-a vorbit o dată despre urșii polari, despre ce ființe solitare sunt ei. Se împerechează o singură dată pe an. Doar o dată pe an. În lumea lor nu există relație de cuplu. Un urs polar și o ursoaică polară se întâlnesc întâmplător pe pământul înghețat și se împerechează. Actul nu durează mult. La sfârșit, ursul sare de pe ea ca înspăimântat de ceva și o zbughește de la locul împerecherii. Fuge literalmente la viteză maximă, fără să arunce o privire înapoi. Ani de zile trăiește într-o solitudine profundă. La ei nu există comunicare mutuală. Nu există atașare. Aceasta este povestea urșilor polari. Cel puțin, așa mi-a spus șeful meu.

— E o poveste stranie, zise Satsuki.

— Așa este. E stranie, răspunse Nimit cu o față serioasă. Eu l-am întrebat pe șeful meu: Atunci pentru ce trăiesc urșii polari? Șeful mi-a întors întrebarea, zâmbind înțelegător: „Nimit, dar noi pentru ce trăim?”

Avionul a decolat și semnul pentru centura de siguranță s-a stins. Așadar mă întorc în Japonia, și-a zis Satsuki. A încercat să se gândească la ce avea să urmeze, dar a renunțat. Cuvintele se transformă în piatră, i-a spus Nimit. S-a afundat în scaun și a închis ochii. Și-a amintit de culoarea

cerului, când înota pe spate în bazin. Și-a amintit de Erroll Garner cântând Will Remember April. Mai bine să dorm, și-a zis ea. Deocamdată o să dorm. Și o să aștept visul.

Broscanul salvează Tokyo.

Când a ajuns acasă, pe Katagiri îl aștepta un broscoi uriaș. Ridicat pe picioarele din spate, atingea o înălțime de peste doi metri. Era bine făcut. Katagiri, slăbănog și înalt de doar un metru șaiszeci, era copleșit de statura lui impunătoare.

— Vă rog să-mi spuneți „Broscanul”, a zis acesta cu o voce pătrunzătoare.

Katagiri a rămas în ușa ca trăsnit, cu gura căscată.

— Nu e cazul să vă speriați atâta. Nu vă fac nici un rău. Vă rog să intrați și să închideți ușa, zise Broscanul.

Strângând servieta în mâna dreaptă și punga de hârtie cu legume și conserve de somon în stânga, Katagiri nu a mișcat un pas.

— Domnule Katagiri, vă rog să închideți ușa mai repede și să vă descălțați!

Auzindu-se strigat pe nume, Katagiri și-a revenit în sfârșit în fire. A închis ușa, a lăsat punga pe podea și s-a descălțat, ținând servieta strânsă sub braț. Apoi, condus de Broscan, s-a așezat pe scaun la masa din bucătărie.

— Domnule Katagiri, zise Broscanul, îmi cer scuze că mi-am permis să intru în casă în absența dumneavoastră. Probabil v-am speriat cumplit. Vă asigur că nu am avut încotro. Ce spuneți, serviți un ceai? M-am gândit că urma să ajungeți în curând și am pus apă la fiert.

Katagiri încă mai strângea servieta sub braț. Ce e asta, o glumă proastă? E cineva deghizat într-un costum, care se amuză pe seama mea? Însă din mișcările și postura Broscanului care turna apa fiartă în ceainic, se vedea că era o broască adevărată. A pus o ceșcuță în fața lui Katagiri și încă una în fața lui.

— V-ați mai liniștit puțin? Îl întrebă Broscanul, sorbindu-și ceaiul.

Katagiri era tot fără grai.

— Ar fi trebuit să stabilesc o întâlnire cu dumneavoastră înainte să vin. Domnule Katagiri, vă înțeleg perfect. Oricine s-ar speria să ajungă acasă și să găsească o broască uriașă așteptându-l. Dar la mijloc sunt niște treburi foarte importante și urgente. Vă rog să-mi iertați impolitețea.

— Treburi? Reuși Katagiri să îngaima.

— Da, domnule Katagiri. Orice ar fi, eu nu dau buzna nepoftit în casa oamenilor fără nici un fel de treabă. Nu sunt atât de nemanierat.

— E legat de serviciul meu?

— Răspunsul este și da, și nu, zise Broscanul, înclinându-și capul într-o parte. Da și nu.

Trebuie să mă liniștesc, își spuse Katagiri.

— Vă deranjează dacă fumez?

— Nu, nu, zise Broscanul zâmbind. Sunteți la dumneavoastră acasă. Nu sunt eu în măsură să vă opresc. Puteți să fumați sau să beți în voie. Eu. Unul, nu fumez, dar nu sunt atât de deplasat, încât să apelez la drepturile de nefumător în casa altuia.

Katagiri a scos pachetul din buzunarul de la haină și a scăpărat un băț de chibrit. Când a aprins țigara, a observat că îi tremurau mâinile. Broscanul îi urmărea cu interes mișcările din scaunul de vizavi.

— Nu cumva sunteți asociat cu vreo bandă? Întrebă Katagiri pe negândite.

— Ha ha ha! Râse Broscanul. Era un râs puternic și vesel. Apoi s-a bătut cu palmele peste genunchi. Aveți simțul umorului, domnule Katagiri! Cu toată lipsa de mână de lucru, ce bandă de gangsteri din lume ar angaja totuși o broască?

— Dacă ați venit să negociați termenii de rambursare a vreunui împrumut, să știți că ați bătut drumul degeaba, zise Katagiri răspicat. Eu personal nu am nici un drept de decizie. Eu doar urmez hotărârile luate de sus și acționez în conformitate cu ordinele primite. Nu vă pot fi de nici un folos.

— Domnule Katagiri, zise Broscanul ridicând un deget, eu nu am venit aici cu niște treburi atât de mărunte. Știu că sunteți asistentul șefului departamentului de credite din cadrul Băncii de Investiții Tokyo, sucursala Shinjuku. Dar treburile mele nu sunt legate de rambursarea vreunui împrumut. Am venit aici pentru a salva Tokyo-ul de la distrugere.

Katagiri a privit împrejur. Poate că era filmat cu camera ascunsă sau cine știe ce glumă proastă de ampoare. Dar nu se zărea nici o cameră de luat vederi pe nicăieri. Nu avea nimeni loc să se ascundă într-un apartament atât de mic.

— Nu mai e nimeni altcineva aici în afară de noi doi, domnule Katagiri. Vă gândiți probabil că sunt o broască nebună sau că totul este o închipuire.

Și totuși eu nu sunt nici nebun, iar acesta nu este un vis. Este o chestiune cât se poate de serioasă.

— Domnule Broască, zise Katagiri.

— Brosan, îl corectă el, ridicând un deget.

— Domnule Brosan, reluă Katagiri, nu e vorba că nu am încredere în dumneavoastră, doar că eu încă nu înțeleg pe deplin situația. Aș putea să vă întreb ceva?

— Desigur, desigur, zise Brosanul. Înțelegerea reciprocă este de foarte mare importanță. Unii spun că înțelegerea nu este altceva decât totalul neînțelegerilor și mi se pare un punct de vedere foarte interesant, însă, din păcate, timpul nu ne permite asemenea divagații agreabile. Cel mai important este să ajungem la înțelegere reciprocă parcurgând drumul cel mai scurt. Prin urmare, puteți să-mi puneți oricâte întrebări doriți.

— Sunteți o broască adevărată?

— Sigur, sunt o broască adevărată, după cum se vede. Nu sunt rezultatul unei metafore, unui citat, deconstrucție sau sampling8. Sunt o broască adevărată, în carne și oase. Să orăcăi puțin?

Brosanul și-a îndreptat fața spre tavan și și-a contractat puternic gâtul. Oaaaaac, oac, oaaaaaaaac, oac, oac! Avea o voce asurzitoare. Rama de pe perete a vibrat, gata să cadă într-o parte.

— Am înțeles, zise Katagiri în grabă. Camera avea pereți subțiri. Este suficient. M-am convins că sunteți o broască adevărată.

— S-ar putea spune și că sunt totalitatea tuturor broaștelor. În orice caz, asta nu schimbă cu nimic faptul că sunt o broască și cine susține contrariul e un mincinos josnic. Îi fac praf și pulbere.

Katagiri a încuviințat. Ca să se mai liniștească, a luat ceșcuța și a sorbit o gură de ceai.

— Spuneți că doriți să împiedicați distrugerea Tokyo-ului.

— Așa am spus.

— Despre ce fel de distrugere este vorba?

— De un cutremur, spuse Brosanul pe un ton grav.

Katagiri a deschis gura și l-a privit. Brosanul l-a privit și el pe Katagiri, fără să spună nimic.

— Este vorba de un cutremur foarte, foarte mare, a spus Brosanul după un timp, care o să lovească Tokyo-ul în data de optsprezece februarie, la ora opt și jumătate dimineața. Adică peste trei zile. Va fi un seism și mai puternic decât cel din Kobe de luna trecută. Se estimează un număr de o

sută cincizeci de mii de morți, majoritatea victimelor soldate din accidente provocate de deraieri, răsturnări și ciocniri ale mijloacelor de transport în timpul orelor de vârf. Vor fi autostrăzi distruse, surpări la metrou, trenuri suspendate răsturnate, cisterne explodate. Clădirile se vor transforma în munți de moloz și vor zdrobi oamenii. Totul va fi cuprins de flăcări. Drumurile vor fi impracticabile, iar ambulanțele și echipajele de pompieri vor deveni complet inutile. Oamenii vor muri în zadar. Vor fi o sută cincizeci de mii de morți! Un adevărat iad. Lumea va realiza cât de fragil este un oraș, acest conglomerat care poartă numele de oraș, zise Broscanul și clătină încet din cap. Epicentrul va fi chiar în zona Shinjuku.

— Shinjuku?

— Mai exact, se va situa chiar sub Banca de Investiții Tokyo, sucursala Shinjuku.

În încăpere s-a așternut o tăcere apăsătoare.

— Adică, zise Katagiri, vreți să împiedicați acest cutremur?

— Da, răspunse Broscanul, dând aprobator din cap. Exact. Vom coborî împreună în subsolul clădirii și o vom înfrunta pe doamna Râmă.

Ca angajat al departamentului de credite din cadrul Băncii de Investiții Tokyo, Katagiri își croise drum până acum prin nenumărate câmpuri de luptă. Terminase facultatea, se angajase la bancă și de atunci, timp de șaisprezece ani, lucrase în departamentul de credite. Pe scurt, se ocupa cu colectarea datoriilor, un post nu prea îndrăgit. Toată lumea voia să lucreze la împrumuturi, cel puțin în timpul perioadei de puternică înflorire economică. Atât de mulți bani curgeau pe toate drumurile în vremea aceea, încât dacă puteai gira cu terenuri sau acțiuni, ofițerul de credite acorda fără să clipească un împrumut oricât de mare, lucru care chiar era văzut cu ochi buni. Dar existau și situații în care împrumutul nu era rambursat, moment în care interveneau oameni precum Katagiri. Mai ales când perioada de înflorire economică s-a încheiat, volumul de muncă a crescut puternic. Mai întâi au scăzut acțiunile, apoi prețul pământului. Bunurile girate și-au pierdut orice valoare. „Du-te și smulge de la ei cât poți de mult!” a sunat ordinul expres al șefilor.

Zona Kabukicho din Shinjuku era un adevărat labirint al violențelor. Acolo erau vechii yakuza⁹, gangsterii coreeni, mafia chineză. Armele de foc și drogurile se găseau din plin. Sume importante de bani își croiau drum prin întuneric, fără să iasă la suprafață. Nu era un lucru neobișnuit ca oamenii să dispară ca în ceață. Avântându-se în zonă pentru recuperarea

datoriilor, Katagiri se trezise de multe ori înconjurat și amenințat cu moartea. Dar lui nu prea îi era frică. La ce bun dacă omorau un simplu trepăduș? Dacă voiau să-l înjunghie, n-aveau decât. Dacă voiau să-l împuște, foarte bine. Conjunctura era în favoarea lui, pentru că nu avea nici soție, nici copii, iar părinții erau deja morți. De fratele și sora lui avusese grijă să termine facultatea și acum erau la casele lor. Dacă ar fi fost ucis pe loc, nimeni nu s-ar fi supărat. Nici măcar el.

Dar afișând această atitudine nonșalantă, fără o broboană de transpirație, Katagiri mai degrabă le provoca mafioților care îl înconjurau o stare de neliniște. Mulțumită acestui lucru, își făcuse în acea lume un renume de bărbat curajos. Însă în acest moment, Katagiri era complet pierdut. N-avea nici cea mai vagă idee ce să facă. Despre ce tot vorbea? Doamna Râmă.

— Și cine e această doamnă Râmă? Întrebă el cu oarecare rezervă.

— Doamna Râmă este o râmă uriașă care trăiește sub pământ. Când se enervează, provoacă seisme, îi explică Broscaul. Iar acum este cumplit de enervată.

— De ce?

— Nu știu. Nimeni nu știe ce gânduri se ascund în mintea ei întunecată. Nimeni n-a văzut-o vreodată. De obicei este cufundată într-un somn adânc. Doarme ani, zeci de ani în șir, în întunericul și căldura adâncurilor. Firește, ochii i-au degenerat, iar creierul i s-a topit și s-a transformat în cu totul altceva. Presupunerea mea este că, de fapt, ea nu gândește deloc. Doar percepe ecourile și frecățele din depărtare, le absoarbe unul câte unul, apoi le acumulează iar, printr-un anumit proces chimic, le preschimbă în mare parte în ură. Nu știu de ce se întâmplă acest lucru, nu pot să-mi explic.

Broscaul l-a privit un timp pe Katagiri fără să zică nimic. L-a așteptat să digere tot ce-i spusese, apoi a continuat:

— Nu vreau să mă înțelegeți greșit, eu nu simt față de doamna Râmă nici o antipatie sau ostilitate personală. Nu o privesc ca pe întruchiparea răului. Nu merg atât de departe, încât să spun că aș vrea să fim prieteni, dar mă gândesc că.

Într-un anume sens, în ceea ce privește lumea, existența ei poate fi tolerată. Lumea este ca o manta uriașă plină de buzunare de diverse forme. Dar acum, ea a devenit atât de periculoasă, încât nu mai poate fi ignorată. Mintea și corpul i s-au umflat mai mult ca niciodată de ura absorbită de ani și ani. În plus, cutremurul de luna trecută din Kobe a smuls-o brusc din

somnul ei adânc. A avut o revelație declanșată de o ură profundă și s-a hotărât să provoace și ea un cutremur de proporții în Tokyo. Am aflat informații exacte cu privire la momentul și proporția acestui seism de la niște amice insecte. Nu există nici o urmă de îndoială.

Broscanul a tăcut și și-a închis ușor ochii, obosit parcă de atâta vorbit.

— Și atunci, zise Katagiri, noi doi o să coborâm sub pământ și o s-o înfruntăm pe doamna Râmă ca să împiedicăm declanșarea cutremurului.

— Întocmai.

Katagiri a ridicat ceașca, apoi a pus-o înapoi pe masă.

— Încă nu reușesc să diger totul prea bine. De ce m-ați ales tocmai pe mine ca partener?

— Domnule Katagiri, zise Broscanul privindu-l drept în ochi, eu dintotdeauna am avut o mare admirație față de dumneavoastră. În ultimii șaisprezece ani v-ați înhămat la o muncă periculoasă, pe care nimeni nu voia să o facă, și ați îndeplinit-o fără să crâcniți. Știu extrem de bine cât de greu este acest lucru. Din păcate însă, șefii și colegii dumneavoastră nu vă apreciază la adevărata valoare. Indivizii sunt complet orbi. Dumneavoastră însă nu v-ați plâns niciodată, chiar dacă nu vi s-au recunoscut meritele și nu ați fost avansat.

Și nu e vorba doar despre serviciu. După ce v-au murit părinții, v-ați crescut singur fratele și sora încă mici, i-ați trimis la facultate și i-ați ajutat chiar să se căsătorească. În acest scop a trebuit să vă sacrificați o mare parte din timpul și din venitul dumneavoastră și chiar dumneavoastră n-ați putut să vă căsătoriți. Cu toate acestea, fratele și sora nu vă sunt deloc recunoscători pentru tot ajutorul acordat. Dimpotrivă chiar, v-au privit de sus și au făcut numai lucruri pline de ingratitudine. Mie mi se pare ceva de neimaginat. Eu i-aș fi snopit în bătaie, dar dumneavoastră nu sunteți nici măcar supărat.

Sincer să fiu, nu lăsați o impresie prea puternică și nici nu sunteți un orator strălucit. Prin urmare, cei din jurul dumneavoastră vă tratează cu superficialitate. Dar eu știu foarte bine că sunteți un om rațional și curajos. N-aș găsi în tot Tokyo-ul o persoană în care să am mai multă încredere să lupte alături de mine.

— Domnule Broască, zise Katagiri.

— Broscan, îl corectă din nou acesta, ridicând un deget.

— Domnule Broscan, cum se face că știți atât de multe lucruri despre mine?

— Nu sunt broască degeaba de atâta timp. Iau seama la toate lucrurile din lume care merită atenție.

— Și totuși, domnule Broscan, eu nu sunt nici musculos și nici nu știu nimic despre măruntaiele pământului. Nu am suficientă forță să lupt împotriva doamnei Râme în întuneric. Sigur există altcineva mai puternic decât mine, cineva instruit în karate sau poate un jandarm din cadrul Forțelor de Apărare.

Broscanul și-a rotit ochii săi mari.

— Domnule Katagiri, de fapt lupta va cădea în seama mea. Problema este că eu singur nu pot să lupt. Acesta este lucrul crucial. Am nevoie de curajul și de justetea dumneavoastră. Am nevoie să stați în spatele meu și să-mi spuneți: „Haide, Broscanule! Nici o grijă, o să învingi! Faci ceea ce trebuie!”

Broscanul și-a desfăcut larg brațele, apoi le-a sprijinit la loc pe genunchi.

— Sincer să fiu, și mie mi-e frică să mă lupt cu doamna Râmă pe întuneric. Mult timp am iubit arta și am trăit în natură, ca un pacifist. Nu-mi place deloc să mă războiesc, dar este un lucru în privința căruia nu am de ales. Va fi o luptă cumplită și e posibil să nu scap cu viață sau să rămân mutilat. Dar nu voi fugi. După cum spune Nietzsche, cea mai mare înțelepciune este să nu ai frică. Ce vreau să faceți este să-mi dați din curajul dumneavoastră și să mă susțineți din inimă, ca pe un prieten. Mă înțelegeți?

Katagiri însă nu înțelegea foarte multe lucruri. Cu toate acestea, ceva îi spunea că poate avea încredere în ceea ce îi spunea Broscanul, oricât de ireal suna. Chipul și felul său de a vorbi trădau o onestitate înduioșătoare. Pentru Katagiri, care ocupa postul cel mai dur din cadrul băncii, capacitatea de a detecta astfel de lucruri devenise o a doua natură.

— Domnule Katagiri, când apare dintr-odată o broască mare ca mine și vă spune asemenea lucruri, v-ar pune în dificultate dacă v-ar cere să credeți totul ca atare. Și eu cred că este o reacție firească. Prin urmare, vă voi aduce o dovadă că exist în realitate. Recuperarea împrumutului acordat companiei Marele Urs de Est vă dă mult de furcă, nu-i așa?

— Așa este, recunosc Katagiri.

— În această afacere sunt implicați o serie de șantajști și de gangsteri care încearcă să intre în faliment planificat și să obțină o scutire de la plata datoriei. Ofițerul de credite le-a acordat împrumutul fără să facă nici un fel de verificare și acum, ca de obicei, dumneavoastră trebuie să faceți

curat în urma lor. Problema e că, de data aceasta, indivizii sunt tari și nu reușiți să le veniți de hac. În spate se întrezărește și un politician influent. Suma totală a împrumutului este șapte sute de milioane de yeni. Despre atâta știu că este vorba.

— Așa este.

Broscanul și-a întins ambele mâini în aer și membranele interdigitale verzi s-au răsfirat ca niște aripi palide.

— Domnule Katagiri, nu vă faceți griji. Lăsați totul în seama Broscanului. Mâine toate problemele vor fi rezolvate. Vă rog să stați liniștit și să vă odihniți.

Broscanul s-a ridicat, a zâmbit vesel, s-a subțiat ca o sepie și s-a strecurat prin crăpătura ușii. Katagiri a rămas singur în cameră. Cu excepția celor două cești de ceai de pe masă, nimic nu mai indica prezența de până atunci în casă a Broscanului.

A doua zi, la ora nouă, cum a ajuns în birou, a sunat telefonul.

— Domnule Katagiri, a spus un bărbat pe o voce rece, de serviciu, sunt Shiraoka, avocatul companiei Marele Urs de Est. Clientul meu m-a contactat în decursul acestei dimineți cu privire la împrumutul care constituie obiectul prezentului litigiu și mi-a comunicat că își va asuma întreaga responsabilitate pentru rambursarea la termen a întregii sume, conform cerințelor dumneavoastră. S-a făcut chiar un memorandum în această privință. Prin urmare, vă roagă să nu îl mai trimiteți la dânsul pe domnul Broscan. Am să repet: vrea să-l rugați pe domnul Broscan să nu mai vină la dânsul acasă. Eu personal nu cunosc detaliile acestei chestiuni, dar presupun că dumneavoastră știți despre ce este vorba.

— Da.

— Vă rog să-i transmiteți domnului Broscan ce v-am comunicat.

— Am să-i transmit negreșit. Domnul Broscan nu-și va mai face apariția la clientul dumneavoastră.

— Perfect. Memorandumul va fi finalizat în cursul zilei de mâine.

— Vă mulțumesc.

Convorbirea s-a încheiat.

În ziua aceea, în timpul pauzei de prânz, Broscanul a venit în biroul lui Katagiri.

— Totul a mers bine cu Marele Urs de Est, nu?

Katagiri s-a uitat grăbit în jurul său.

— Stați liniștit. Doar dumneavoastră mă puteți vedea, zise Broscanul. Așadar, v-ați convins că exist în realitate, că nu sunt rodul imaginației dumneavoastră. Întreprind acțiuni care produc efecte. Sunt o făptură pe cât se poate de reală.

— Domnule Broască, zise Katagiri.

— Broscan, îl corectă acesta ridicând un deget.

— Domnule Broscan, ce le-ați făcut?

— Nu cine știe ce. Nimic mai elaborat decât ai fierbe niște varză de Bruxelles. Doar i-am amenințat puțin. Le-am produs o spaimă mentală. După cum scria Joseph Conrad, frică supremă este cea pe care oamenii o au față de propria lor imaginație. Dar ce s-a întâmplat, domnule Katagiri, totul a mers bine, nu?

Katagiri a încuviințat și și-a aprins o țigară.

— Da, așa se pare.

— Atunci credeți tot ce v-am spus aseară? Veți lupta alături de mine împotriva doamnei Râmă?

Katagiri a oftat, apoi și-a scos ochelarii de la ochi și i-a șters.

— Sincer să fiu, nu prea am tragere de inimă, dar asta nu înseamnă că mă pot eschiva, nu-i așa?

Broscanul a încuviințat.

— Este o chestiune de responsabilitate și onoare. Oricâtă tragere de inimă n-ați avea, noi trebuie să coborâm în subteran și să o înfruntăm pe doamna Râmă. Dacă, prin cine știe ce întâmplare, ne e dat să ne pierdem viața, nimeni nu ne va compătimi. Dacă o vom extermina cu succes, nimeni nu ne va lăuda, pentru că oamenii nu vor ști că în adâncul pământului, sub picioarele lor, s-a dat o luptă. Noi doi suntem singurii care vor ști acest lucru. Lupta noastră va fi una solitară.

Katagiri și-a privit un timp mâinile și fumul care se înălța din țigară. Apoi a spus;

— Domnule Broască, știți, eu sunt un om de rând.

— Broscan, îl corectă acesta, dar Katagiri îl ignoră.

— Sunt un om extrem de banal. Nu, sunt chiar mai puțin de-atât. Am început să chelesc, am burtă, iar luna trecută am împlinit patruzeci de ani. Am platfus, iar la ultima examinare medicală mi s-a descoperit o predispoziție către diabet.

Ultima dată când m-am culcat cu o femeie a fost acum trei luni de zile. Și a fost cu o profesionistă. Mi se recunosc oarecum meritele la colectarea

datoriilor în cadrul departamentului, dar asta nu înseamnă că sunt și respectat. Atât la serviciu, cât și în viața personală, nu există nici măcar o persoană care să mă îndrăgească. Nu mă pricep la vorbit și sunt timid, motiv pentru care nu reușesc să-mi fac prieteni. Reflexele mele sunt nule, sunt afon, pitic, miop și am fimoză. Am chiar și astigmatism. Duc o viață mizerabilă. Doar mă culc, mă trezesc, mănânc și merg la W. C. Nici măcar nu știu pentru ce trăiesc. De ce să salveze Tokyo-ul un om ca mine?

— Domnule Katagiri, spuse Broscanul cu o voce serioasă, Tokyo-ul nu poate fi salvat decât de un om ca dumneavoastră. În plus, pentru oameni ca dumneavoastră încerc eu să-l salvez.

Katagiri a mai oftat o dată, adânc.

— Ce trebuie să fac?

Broscanul i-a dezvăluit planul. Pe șaptesprezece februarie (cu o zi înainte de producerea cutremurului), la miezul nopții, aveau să coboare în subteran. Intrarea era prin subsolul Băncii de Investiții, pe la centrala termică. O porțiune din perete ascundea un puț prin care coborau pe o scară de funie cincizeci de metri și ajungeau în locul în care sălășluia Râma. Aveau să se întâlnească la miezul nopții în încăperea cu centrala, iar Katagiri urma să rămână în clădire sub pretextul că face ore suplimentare.

— Aveți o strategie de luptă? Îl întreabă Katagiri.

— Desigur. Nu avem de-a face cu un adversar în fața căruia să învingi fără a-ți pune la punct o strategie. Doar e vorba de un vierme lunecos, din care nu poți să distingi capul de coadă, mare cât un tren de pe linia Yamanote.

— Care este strategia?

Broscanul a căzut o vreme pe gânduri.

— Mai bine nu vă spun.

— Sau mai bine nu întreb eu?

— Se poate spune și așa.

— Dacă în ultimul moment mă învinge frica și fug de la fața locului, ce-o să faceți, domnule Broască?

— Broscan, îl corectă acesta.

— Ce-o să faceți, domnule Broscan, în situația asta?

— Mă lupt singur, zise el după câteva clipe de gândire. Deși cred că am șanse un pic mai mari s-o înving singur decât a avut Anna Karenina să

supraviețuiască în fața locomotivei. Ați citit Ana Karenina, domnule Katagiri?

Acesta i-a răspuns că nu, cu o expresie de regret pe chip. Broscanului părea să-i placă această carte.

— Dar eu nu cred că o să fugiți și o să mă lăsați singur. Știu asta. Cum să spun eu, e o chestiune care ține de boase – pe care eu, din păcate, nu le am. Ha ha ha! Râse el cu gura până la urechi. Alt lucru îi mai lipsea Broscanului, și anume dinții.

Ceva neprevăzut s-a întâmplat totuși. În seara zilei de șaptesprezece februarie, Katagiri a fost împușcat. Își terminase treburile pe afară și mergea prin Shinjuku, îndreptându-se către birou, când i-a apărut în față un tânăr îmbrăcat într-o haină de piele. Avea o față destul de inexpressivă și strângea în mână un pistol, prea mic și prea negru ca să pară real. Katagiri a privit absent obiectul din mâna acestuia, fără să realizeze pe deplin că îl ținea îndreptat către el și că ținea degetul pe trăgaci. Totul s-a întâmplat prea repede și a fost prea absurd. Individul a tras.

A văzut țeava pistolului proiectată în sus de recul și în același moment a simțit un impact în umărul drept, de parcă ar fi fost lovit cu toată forța cu un baros. N-a simțit durere. Katagiri s-a rostogolit pe drum, trântit de forța impactului, iar servieta de piele din mâna dreaptă i-a zburat în direcție opusă. Bărbatul a îndreptat din nou pistolul către el. A urmat a doua împușcătură. Panoul cu reclamă la snack-uri din fața lui s-a făcut țandări. A auzit oameni țipând. Ochelarii i-au zburat de la ochi și totul în fața lui s-a încețoșat. L-a privit absent pe bărbatul care se apropia de el cu pistolul pregătit. O să mor, și-a spus Katagiri. Broscanul spusese că frica supremă e cea pe care oamenii o au față de propria lor imaginație. Fără să mai stea pe gânduri, Katagiri și-a suprimat imaginația și s-a cufundat într-o liniște senină.

Când s-a trezit, era întins pe pat. A deschis mai întâi un ochi și s-a uitat în jur, apoi l-a deschis și pe celălalt. Primele lucruri care au intrat în câmpul său vizual au fost suportul de oțel de la capul patului și tuburile perfuziilor care duceau către el. A mai văzut și o asistentă în halat alb. Și-a dat seama că stătea întins pe spate într-un pat tare și că era îmbrăcat cu ceva ciudat, pe sub care nu mai avea nimic.

Așa e, mergeam pe stradă și am fost împușcat. M-a nimerit în umăr. În dreptul. Toată scena a început să prindă viață în mintea sa. Când și-a amintit de pistolul mic și negru din mâna tânărului, inima i-a zvâcnit cu

un sunet lugubru. Indivizii ăia chiar au vrut să mă omoare, și-a zis Katagiri, dar se pare că am scăpat cu viață. Cu memoria stătea bine. Nu-l durea nimic. De fapt, nu simțea absolut nimic. Nu putea nici măcar să ridice mâna.

Salonul nu avea ferestre și nu-și dădea seama dacă era zi sau noapte. Fusese împușcat înainte de ora cinci. Oare cât timp se scursese de atunci? Trecuse deja de miezul nopții, când avea întâlnirea cu Broscanul? Katagiri a căutat un ceas prin încăpere, dar își pierduse ochelarii și nu distingea nimic la distanță.

— Mă scuzați, îi zise el asistentei.

— A, în sfârșit v-ați revenit! Mă bucur.

— Cât este ceasul?

Asistenta și-a privit ceasul de la mână.

— Este nouă și un sfert.

— Seara?

— Nu, e dimineață.

— Nouă și un sfert dimineața? Zise Katagiri cu o voce răgușită, ridicându-și ușor capul de pe pernă. Vocea îi sunase străin. Este optsprezece februarie, ora nouă și un sfert?

— Da, răspunse asistenta ridicând brațul și verificând data afișată pe ceasul digital. Suntem în 18 februarie 1995.

— În dimineața aceasta nu a fost un cutremur mare în Tokyo?

— În Tokyo?

— Da.

Asistenta a clătinat din cap.

— Din câte știu eu, nu a fost niciunul.

Katagiri a răsuflat ușurat. Orice s-ar fi întâmplat, seismul fusese evitat.

— Și rana mea cum se prezintă?

— Rana? Ce rană?

— Rana de glonț.

— De glonț?

— Am fost împușcat în apropiere de intrarea în sediul Băncii de Investiții din Shinjuku, de un bărbat tânăr. Cred că în umărul drept.

Asistenta a fluturat pe buze un zâmbet neliniștit.

— Mă tem că vă înșelați. Nu ați suferit nici o împușcătură.

— Nu am fost împușcat? Serios?

— Foarte serios. La fel de serios ca și cutremurul cel mare despre care vorbeți.

Katagiri era complet buimăcit.

— Atunci de ce sunt în spital?

— Ieri seară ați fost găsit leșinat pe stradă, în Kabukicho. Nu prezentați nici o rană externă, doar vă pierduserăți cunoștința. Cât despre cauze, deocamdată nu știm nimic sigur. Vă rog să mai așteptați până vine domnul doctor să facă vizita și puteți vorbi cu dânsul.

Leșinat? Katagiri văzuse cu propriii săi ochi cum se declanșase arma îndreptată către el. A respirat adânc și a încercat să-și pună ordine în minte. Trebuia să clarifice fiecare lucru în parte.

— Asta înseamnă că de aseară am fost încontinuu aici, în patul de spital, inconștient, zise el.

— Exact. Ați avut niște coșmaruri cumplite. Ați visat foarte mult și ați strigat de nenumărate ori „Broscanule”. Să înțeleg că este porecla unui prieten?

Katagiri a închis ochii și și-a ascultat inima. Bătea încet și regulat, pulsând în ritmul vieții. Oare cât era realitate și cât iluzie? Broscanul exista cu adevărat, se luptase cu Râma și împiedicase cutremurul sau fusese totul doar un lung vis? Katagiri se simțea pierdut.

În seara aceea, Broscanul a apărut în salon. Când Katagiri a deschis ochii, l-a găsit acolo, învăluit într-o lumină slabă. Stătea pe un scaun din oțel, rezemat de perete. Arăta foarte obosit. Ochii lui verzi și bulbucați erau acum închiși, formând o linie dreaptă, oblică.

— Domnule Broscan! Îl strigă Katagiri.

Broscanul a deschis încet ochii. Burta lui mare și albă se umfla și se strângea în ritmul respirației.

— Intenționez să vin la miezul nopții la centrala termică, după cum stabiliserăm, însă în cursul serii am avut un accident și am ajuns aici, la spital.

Broscanul a clătinat ușor din cap.

— Vă înțeleg perfect, spuse el, dar stați liniștit, nu aveți nici un motiv de îngrijorare. M-ați ajutat foarte mult în luptă.

— V-am ajutat?!

— Da, m-ați ajutat foarte mult, în vis, și așa am reușit să duc la bun sfârșit lupta împotriva doamnei Râme. Dumneavoastră vă datorez totul.

— Nu pricep. Eu am fost inconștient, mi s-au făcut și perfuzii. Nu-mi amintesc nimic din ce am făcut în vis.

— Mai bine, domnule Katagiri. Mai bine că nu vă amintiți nimic. Locul în care s-a dat această luptă crâncenă a fost imaginația. Acesta este câmpul nostru de luptă. Acolo învingem, acolo suntem distruși. Desigur, cu toții avem o existență limitată și în final suntem înfrânți. Dar, după cum a observat cu atâta profunzime Ernest Hemingway, valoarea noastră finală stă nu în felul în care învingem, ci în felul în care suntem înfrânți. Noi doi am reușit să împiedicăm distrugerea Tokyo-ului. Am smuls o sută cincizeci de mii de oameni din ghearele morții. Am repurtat o victorie, deși a trecut neobservată.

— Cum ați reușit s-o învingeți pe doamna Râmă? Eu ce am făcut?

— Am luptat din răputeri. Am. Aici Broscanul s-a oprit și a respirat adânc. Noi doi am folosit toate armele pe care le-am avut la îndemână și ne-am pus tot curajul la bătaie. Întunericul era de partea doamnei Râme. Am folosit dinamul adus de dumneavoastră și am depus toate forțele să luminăm locul. Doamna Râmă a încercat să vă sperie și să vă alunge, bizuindu-se pe fantasmele întunericului, dar ați rămas nemișcat. Întunericul și lumina s-au ciocnit cu putere. În lumina aceea m-am luptat cu doamna Râmă. S-a înfășurat în jurul meu și m-a acoperit într-un lichid vâcos. Am sfâșiat-o, dar tot n-a murit. N-aveam decât să o rup în bucăți. Atunci.

În acel moment, Broscanul a tăcut. Apoi, adunându-și parcă ultimele puteri, a vorbit din nou.

— Fiodor Dostoievski i-a zugrăvit cu o blândețe neegalată pe cei abandonați de Dumnezeu. A descoperit cât este de neprețuită existența umană în paradoxul cumplit de a fi părăsit de însuși Dumnezeu pe care omul l-a creat. Luptându-mă cu doamna Râmă în întuneric, mi-am amintit deodată de Nopti albe a lui Dostoievski. Eu. A zis Broscanul ezitând. Domnule Katagiri, pot să dorm puțin? Sunt frânt.

— Sigur, odihniți-vă.

— Nu am reușit să o distrug pe doamna Râmă, zise Broscanul și închise ochii. Am izbutit cumva să opresc cutremurul, dar din luptă am ieșit doar pe picior egal. Eu am rănit-o, ea m-a rănit. Dar, domnule Katagiri.

— Ce este?

— Eu sunt o broască get-beget, dar în același timp, simbolizez o lume a ne-broscanului.

— Nu prea înțeleg.

— Nici eu nu înțeleg prea bine, zise Broscanul cu ochii închiși. Asta este senzația pe care o am. Lucrurile pe care le vedem nu sunt neapărat doar lucruri reale. Dușmanul meu este și eul dinăuntru meu. Înăuntru meu este un ne-eu. Am mintea măloasă. Simt cum se apropie locomotiva. Dar chiar vreau să înțelegeți.

— Domnule Broscan, sunteți obosit. Dormiți puțin și o să vă reveniți.

— Domnule Katagiri, mă întorc în mâl. Și totuși, dacă. Eu.

Broscanul și-a pierdut cunoștința. Brațele lungi îi atârnavă moi până aproape de podea și gura lui plată a rămas întredeschisă. Privind cu atenție, Katagiri a observat că era acoperit cu răni. Dâre decolorate îi împânzeau tot corpul și de la cap îi lipsea o bucată întreagă de carne.

Katagiri a privit vreme îndelungată silueta Broscanului, învăluit în mantaua groasă a somnului. Și-a propus să-și cumpere Anna Karenina și Nopti albe când avea să iasă din spital și să poarte apoi o discuție literară aprinsă cu Broscanul.

Broscanul a început în sfârșit să se miște. La început, Katagiri a crezut că doar tresaltă în somn, dar nu era așa. Se mișca nenatural, ca o păpușă uriașă mânuită de cineva din spate. Katagiri l-a privit atent, cu respirația tăiată. Ar fi vrut să se ridice și să se ducă lângă el, dar avea tot trupul amorțit.

O umflătură mare a apărut chiar deasupra ochilor Broscanului. Umflături asemănătoare, ca niște pustule respingătoare, i s-au format pe umeri și în părți și i-au împânzit tot corpul. Katagiri îl privea cu respirația tăiată, neînțelegând ce se întâmplă.

Dintr-odată, una dintre bășici a pocnit. Pielea a crăpat și dinăuntru a țâșnit un lichid cleios, urât mirositor. Douăzeci, treizeci de umflături au pocnit una după alta, improșcând peretele cu bucăți de piele și lichid. Salonul mic a fost năpădit de o duhoare insuportabilă. În urma pustulelor s-au deschis găuri din care s-au târât larve de toate mărimile, albe și molatice. După larve au început să apară alți viermi, ca niște miriapode, ale căror nenumărate picioare tropăiau cu un sunet lugubru. Insectele apăreau una după alta. Fiecare părticică din corpul Broscanului – sau ceea ce fusese cândva corpul său – era năpădită de acești viermi ai întunericului. Ochii mari și bulbucăți i-au căzut din orbite și s-au rostogolit pe podea, iar viermi cu fălci puternice i-au invadat și au început să se înfrupte din ei. Un cârd de râme au pornit să se cațere pe pereții

salonului, luptându-se parcă pentru întâietate și au ajuns pe tavan. Au împânzit neonul și s-au cuibărit în detectorul de fum.

Și pe podea colcăiau insectele. Au acaparat veioza și au blocat lumina. S-au cățarat și în pat, s-au strecurat sub pătura lui Katagiri și au început să i se târască pe picioare, să-i între sub pijama și între coapse. Râme și larve mici i-au pătruns în anus, urechi și nas. Miriapodele i-au desfăcut buzele și au intrat de-a valma. În acel moment, Katagiri a urlat, cuprins de disperare.

Cineva a apăsat întrerupătorul și lumina s-a revărsat în cameră.

— Domnule Katagiri! L-a strigat asistenta. Acesta a deschis ochii. Era learcă de sudoare, de parcă turnase cineva apă pe el. Viermii dispăruseră, dar rămăsese cu o senzație de lipicios pe tot corpul.

— Iar ai visat urât. Vai, săracul!

Asistenta a pregătit rapid o seringă și i-a înfipt acul în braț. Katagiri a tras aer adânc în piept, apoi a expirat. Inima îi pulsa cu putere.

— Ce ai visat?

Dar Katagiri nu reușea să găsească linia de demarcație dintre vis și realitate.

— Lucrurile pe care le vedem nu sunt neapărat doar lucruri reale, a zis el, ca pentru sine.

— Așa este, zise asistenta. Mai ales în cazul viselor.

— Broscanul. A murmurat el.

— Ce este cu Broscanul?

— Broscanul a salvat singur Tokyo-ul de la cutremur.

— Mă bucur, zise asistenta și îi schimbă perfuzia. Mă bucur. Ajunge câte nenorociri avem în Tokyo, nu ne trebuie mai multe.

— Dar Broscanul a fost rănit și acum l-am pierdut. Se poate să se fi dus înapoi în mâl. N-o să se mai întoarcă niciodată.

Asistenta i-a șters fruntea de transpirație, fluturând un zâmbet pe buze.

— Țineți foarte mult la acest Broscan, nu?

— Locomotiva, zise el cu limba împleticită, mai mult decât oricine. Apoi a închis ochii și s-a cufundat într-un somn liniștit, fără vise.

Plăcintă cu miere

— Ursul Masakichi a adunat mai multă miere decât putea să mănânce, așa că a turnat ce i-a rămas într-o găleată și a coborât din munți să o vândă la oraș. Masakichi era cel mai priceput la strâns miere.

— De unde avea el găleată? Întrebă Sara.

— S-a întâmplat să aibă. A găsit-o pe drum și a luat-o, gândindu-se că poate îi va fi de folos cândva, i-a explicat Junpei.

— Și chiar i-a fost de mare folos.

— Așa e. Ursul Masakichi a ajuns în oraș și a oprit un loc numai bun într-o piațetă. A pus un semn pe care scria „Miere naturală și gustoasă. Două sute de yenî paharul” și a început s-o vândă.

— Urșii știu să scrie?

— Nu, urșii nu știu să scrie. L-a rugat pe un unchiaș de lângă el să i-l scrie cu creionul.

— Dar să numere bani?

— Să numere bani știa. Când era mic, Masakichi fusese crescut de oameni și învățase să vorbească și să socotească. El era oricum un urs foarte isteț.

— Atunci, nu era un urs obișnuit?

— Nu, era puțin altfel. Masakichi era deosebit și așa se face că ceilalți urși de rând îi întorceau spatele.

— Cum adică îi întorceau spatele?

— Adică toți pufneau, ziceau „Ia uite la el, înfumuratul, ce mare se dă!” și nu voiau să stea de vorbă cu el. Mai ales bătaușul de Tonkichi nu putea să-l sufere deloc.

— Săracul Masakichi!

— Păi, da. Fiindcă Masakichi arăta ca un urs, oamenii ziceau: „Știe să socotească, știe să vorbească, dar nu e totuși urs la urma urmei?” Nu-și găsea locul nici în lumea oamenilor, nici în lumea urșilor.

— Mi-e și mai milă de el! Dar prieteni nu avea?

— Nu. Urșii nu merg la școală, așa că nu avea unde să-și facă prieteni.

— Eu am prieteni la grădiniță!

— Bineînțeles, zise Junpei. Sigur că tu ai.

— Tu ai prieteni, Jun?

„Nenea Junpei” era prea lung pentru ea, așa că îi spunea, simplu, „Jun”.

— Tatăl tău e cel mai bun prieten al meu de foarte mult timp. Și mama ta îmi e la fel de bună prietenă.

— E bine să ai prieteni!

— Așa e, e bine să ai prieteni. Ai dreptate.

Junpei îi spunea des Sarei povești pe care le născocea pe loc. Când nu înțelegea ceva, îl oprea și-l întreba imediat, iar Junpei îi răspundea atent.

Întrebările ei erau foarte interesante și cât se gândea la răspuns, îi veneau și idei de cum să. Continue povestea.

Sayoko a adus niște lapte cald.

— Îmi spune o poveste cu ursul Masakichi, i-a spus Sara mamei sale. Masakichi e cel mai priceput urs la strâns miere și nu are prieteni.

— Aha. E un urs mare? Îl întrebă Sayoko pe Junpei.

Sara l-a privit neliniștită.

— Nu prea. De fapt, e un urs mic de statură.

E cam cât tine de mare, Sara. E și foarte cuminte.

Nu ascultă muzică punk sau hard rock. Când e singur, asculta Schubert.

Sayoko a început să fredoneze melodia din Păstrăvul.

— Masakichi are cumva CD-player la care ascultă muzică? Îl întrebă Sara.

— Da. A găsit pe jos un radiocasetofon și l-a luat acasă.

— Așa de multe lucruri se găsesc pe jos în munți? Întrebă ea suspicioasă.

— Păi, muntele acela e foarte abrupt și oamenii care urcă pe el obosesc și încep să se clatine pe picioare, așa că aruncă la marginea drumului ce cară în plus. „Nu mai pot! Sunt prea grele, simt că o să-mi dau sufletul! N-am nevoie de găleată. Nu-mi trebuie radiocasetofonul”, așa zic ei. De-asta Masakichi găsește tot ce-i trebuie pe drum.

— Mami înțelege asta foarte bine, zise Sayoko. Uneori îți vine să arunci totul.

— Mie nu.

— Fiindcă tu ești zgârcită.

— Ba nu sunt zgârcită! Protestă Sara.

— Tu ești doar mică și plină de energie, găsi Junpei o formulare mai împăciuitoare. Bea mai repede lăpticul și-o să-ți spun mai departe povestea lui Masakichi.

— Bine, zise Sara, luă cu ambele mâini cana cu lapte și bău cu grijă. Dar de ce Masakichi nu face plăcintă cu miere? Dacă ar vinde plăcintă, nu doar miere, s-ar bucura și oamenii din oraș.

— Bună observație. Așa ar scoate și un profit mai bun, zise Sayoko zâmbind.

— Crearea unei piețe noi prin valoare adăugată.

Copilul asta o să ajungă afacerist! Zise Junpei.

Până s-a băgat Sara înapoi în pat, se făcuse aproape două. După ce s-au asigurat că a adormit, Junpei și Sayoko s-au așezat față în față la masa din

bucătărie și au împărțit o cutie de bere. Sayoko nu prea ținea la băutură, iar Junpei trebuia să conducă înapoi până la Yoyogi Uehara.

— Îmi pare rău că te-am chemat în miezul nopții, zise Sayoko, dar eram complet epuizată și nu știam ce să fac. N-am reușit să mă gândesc la nimeni altcineva care ar fi putut s-o liniștească pe Sara. Pe Kan n-aveam cum să-l sun.

Junpei a încuviințat, a băut o gură de bere și a ronțăit câțiva biscuiți sărați.

— Nu-ți face griji pentru mine. Oricum stau treaz până în zori și noaptea sunt libere drumurile. Chiar nu e nici o problemă pentru mine.

— Lucrai?

— Mda.

— Seri ai?

Junpei a încuviințat.

— Merge bine?

— Ca întotdeauna. E o nuvelă care o să apară într-o revistă literară. N-o s-o citească nimeni.

— Să știi că nu-mi scapă nimic din ce scrii.

— Mersi. Ești foarte drăguță, zise Junpei. Dar pe de altă parte, proza scurtă devine desuetă, ca o biată riglă de calcul. Asta el Hai, mai bine, să vorbim despre Sara! S-a mai întâmplat vreodată așa ceva?

— Da, și nu doar o dată. E deja la ordinea zilei. Cum trece de miezul nopții se trezește într-o criză de isterie. Cu greu se potolește din tremurat și, oricât aș încerca s-o liniștesc, plânge încontinuu. Sunt disperată.

— Ai idee care ar putea fi cauza?

Sayoko și-a terminat berea și a privit o vreme paharul gol.

— Cred că a văzut prea multe știri despre cutremurul din Kobe. Are doar patru ani, imaginile alea au impresionat-o probabil prea mult. De atunci a început să se trezească noaptea. Zice că apare un bărbat necunoscut care vine să o trezească, nenea Cutremur. Vrea să o bage într-o cutie foarte mică, în care n-ar încăpea un om. Nu vrea să intre, iar el începe să o tragă de mâini, ca să o bage cu forța. În acel moment țipă și se trezește.

— Nenea Cutremur?

— Da. E un bătrân înalt și deșirat. După ce visează asta, aprinde luminile prin casă și inspectează peste tot, de la șifonier, dulapul cu pantofi, sub pat, până la sertare. Nu vrea să mă creadă că e doar un vis. Odată ce termină căutările și se convinge că nu e nici un bărbat ascuns pe nicăieri,

reuşeşte să adoarmă liniştită. Toată povestea ţine două ore, timp în care mă trezesc de tot. Sunt ruptă de oboseală şi nesomn, nu mai pot să mă ţin pe picioare. Nu mai pot nici să lucrez.

Era ciudat din partea lui Sayoko să spună atât de deschis ce simţea.

— Evită ştirile pe cât posibil, zise Junpei. Cel mai bine ar fi să nu mai deschizi deloc televizorul o vreme, pentru că acum dau reportaje despre cutremur pe toate canalele.

— Deja nu ne mai uităm deloc la televizor, dar degeaba. Tot apare nenea Cutremur. Am dus-o şi la doctor, dar mi-a dat doar nişte somnifere, aşa, mai mult pentru liniştea mea sufletească. Junpei a măcinat un timp problema.

— Dacă vrei, am putea merge duminică la grădina zoologică. Tot a zis Sara că vrea să vadă un urs adevărat.

Sayoko l-a privit mijindu-şi ochii.

— Nu-i o idee rea. Ar putea fi o schimbare de spirit benefică. Da, hai să mergem toţi patru la grădina zoologică! N-am mai făcut aşa ceva de mult. Vorbeşti tu cu Kan?

Junpei avea treizeci şi şase de ani. Se născuse şi crescuse în Nishinomiya, în provincia Hyogo, într-o zonă rezidenţială liniştită din Shukugawa. Tatăl său avea două magazine de ceasuri şi bijuterii, unul în Osaka şi altul în Kobe. Avea o soră mai mică decât el cu şase ani. A mers la un liceu particular din Kobe, apoi a intrat la Universitatea Waseda. A fost admis la Comerţ şi la Litere, iar el a ales Literele fără să stea pe gânduri, dar părinţilor le-a spus că intrase la Comerţ pentru că altfel nu păreau dispuşi să-i plătească taxele de şcolarizare. Junpei nu intenţiona să piardă patru ani studiind mecanismele economiei. El spera să studieze literatura şi să ajungă scriitor. La cursuri şi-a făcut doi prieteni apropiaţi, Takatsuki (Kan, adică) şi Sayoko. Takatsuki era din Nagano şi fusese căpitanul echipei de fotbal din liceu. Era înalt şi lat în umeri. Nu intrase din prima încercare la facultate, deci era cu un an mai mare decât Junpei. Era un tip hotărât şi cu capul pe umeri, avea un chip prietenos şi era genul care prelua cu naturaleţe conducerea în orice grup ar fi intrat, dar nu se dădea în vânt după citit. Ajunsese la Litere pentru că fusese respins la toate celelalte facultăţi. „Nu mă deranjează. Oricum am de gând să mă fac jurnalist, aşa că pot să bag aici la cap tot ce-mi trebuie despre scris”, declarase el cu optimism.

Junpei nu prea înțelegea cum de îi trezise interesul lui Takatsuki. El era genul care își petrecea timpul liber închis singur în cameră, citind și ascultând muzică la nesfârșit, fără să se plictisească. La sport era un dezastru. Era timid și nu prea reușea să lege prietenii. Dar cumva, de când îl văzuse la cursuri prima dată, Takatsuki se hotărâse să și-l apropie. A intrat în vorbă cu el, l-a bătut ușor pe umăr și l-a invitat să ia masa împreună. Până la sfârșitul zilei, erau prieteni la cataramă. Într-un cuvânt, se înțelegeau de minune.

Takatsuki a abordat-o pe Sayoko în același fel. A bătut-o ușor pe umăr și i-a propus să ia masa împreună, toți trei. Așa au ajuns ei să formeze un grup mic și strâns. Făceau totul împreună: își comparau notițele, mâncau împreună la cantina universității, între cursuri stăteau în cafenea și vorbeau despre viitor, munceau cu jumătate de normă în același loc, petreceau nopți întregi la maratoane de filme, mergeau la concerte rock, hoinăreau prin Tokyo și beau bere până li se făcea rău. Adică făceau exact ce fac toți bobocii de facultate din întreaga lume.

Sayoko se născuse în Tokyo, în Asakusa, iar părinții ei aveau un magazin cu accesorii de îmbrăcăminte tradițională. Magazinul era în familie de mai multe generații și avea ca mușterii actori celebri de teatru kabuki. Avea doi frați mai mari; unul urma să preia afacerea, iar celălalt lucra în domeniul designului arhitectural. Ea făcuse liceul la Toyo Eiwa Jogakuin și apoi intrase la Litere, la Universitatea Waseda. Avea de gând să facă un masterat pe literatură engleză. Citea mult. Ea și Junpei făceau schimb de cărți și le discutau înfocați.

Era o fată cu păr frumos și ochi inteligenți. Vorbea blând și liniștit, dar cu mult miez. Gura sa expresivă era o mărturie elocventă în acest sens. Se îmbrăca simplu și nu se farda. Nu era genul care să atragă privirile, dar avea un simț al umorului aparte, iar atunci când spunea vreo glumă, preț de o secundă, chipul ei avea ceva nebunatic. Lui Junpei i se părea foarte drăguță această expresie. Era convins că ea era exact femeia pe care și-o dorea. Până să o cunoască pe Sayoko nu se îndrăgostise niciodată. Urmase școala de băieți și nici nu avusese ocazia să cunoască multe fete.

Junpei nu putea însă să-i dezvăluie ce simte. Odată ce i-ar fi spus, nu mai exista cale de întoarcere. Ar fi putut s-o piardă pentru totdeauna. Și chiar dacă nu, asta ar fi putut afecta relația plăcută și echilibrată care exista între ei trei. Junpei și-a propus să lase lucrurile așa cum erau o vreme și să mai urmărească puțin situația.

Takatsuki a făcut însă prima mișcare.

— Îmi vine greu să-ți mărturisesc asta, dar o iubesc pe Sayoko. Te deranjează? I-a zis el.

Asta se întâmpla la mijlocul lui septembrie. Takatsuki i-a explicat că relația lor devenise serioasă printr-o întâmplare în timpul vacanței de vară, cât timp Junpei fusese acasă, în Kansai.

Junpei a stat un timp și l-a privit. A durat puțin până a înțelege ce se întâmplase, dar odată ce a priceput, vestea s-a scufundat înăuntrul lui ca o bucată de plumb. Deja nu mai avea nici un cuvânt de spus.

— Nu mă deranjează.

— Ce bine! A exclamat Takatsuki zâmbind vesel. Tu erai singurul de care îmi făceam probleme. Mă gândeam că aveam o relație așa de frumoasă, iar eu mă băgăm cumva în față. Oricum, vreau să înțelegi că asta tot avea să se întâmple. Dacă nu era acum, tot s-ar fi întâmplat cândva. Dar lăsând asta la o parte, aș vrea ca noi trei să ne vedem mai departe ca și până acum. De acord?

Junpei și-a petrecut următoarele zile ca prin ceață. N-a mai dat pe la cursuri, iar de la muncă a lipsit fără să anunțe. Stătea întins pe podea în mica lui garsonieră, mânca numai resturi de prin frigider și din când în când mai bea câte ceva. S-a gândit serios dacă să abandoneze facultatea. Putea să meargă într-un oraș îndepărtat, unde nu cunoștea pe nimeni și să-și trăiască viața acolo, în singurătate, câștigându-și traiul prin forța propriilor brațe. I se părea cel mai potrivit stil de viață pentru el.

În a cincea zi de când nu mai apăruse la cursuri, Sayoko s-a dus acasă la el. Era îmbrăcată cu un pulover bleumarin, pantaloni albi de bumbac și avea părul prins sus la spate.

— De ce nu mai vii la școală? Toată lumea era îngrijorată că o să te găsim mort în casă. Kan mi-a zis să vin să văd ce se întâmplă. Presupun că nu voia să dea cu nasul de un cadavru. El e mai sensibil la capitolul ăsta.

Junpei i-a spus că nu s-a simțit bine.

— Adevărul e că ai slăbit mult, a zis ea, scrutându-l cu privirea. Să-ți fac ceva de mâncare?

Junpei a clătinat din cap și i-a spus că nu are poftă de mâncare.

Sayoko a deschis frigiderul, s-a uitat înăuntru și s-a strâmbat. Conținea doar două cutii de bere, niște castraveți veștejiți și dezodorizant. A venit și s-a așezat lângă el.

— Junpei, nu știu cum să zic. Ești cumva supărat din cauza mea și a lui Kan?

Junpei i-a spus că nu era supărat. Și nu mințea. Na era nici supărat, nici enervat. Dacă era să fie enervat, ar fi fost pe el însuși. Era clar că Takatsuki și Sayoko aveau să ajungă împreună. Era firesc. Takatsuki era cel înzestrat, nu el.

— Facem o bere jumi-juma? Propuse Sayoko.

— Da.

Sayoko a scos o cutie din frigider și a turnat-o în două pahare. I-a dat unul lui Junpei. Au băut berea fără să spună nimic.

— Auzi, a zis ea mai târziu, mi-e cam penibil să te rog asta, dar aș vrea să rămânem prieteni buni. Și nu doar acum, ci și mai târziu, când o să îmbătrânim. Eu îl iubesc pe Kan, dar, într-un anumit sens, am nevoie și de tine. Ți par egoistă?

Junpei nu prea a înțeles, dar a clătinat din cap.

— Să înțelegi ceva și să transpui acel ceva într-o formă vizibilă sunt două lucruri complet diferite. Dacă reușești să le faci pe amândouă în egală măsură, viața devine mai ușoară.

Junpei i-a privit cu atenție profilul. Nu pricepea ce încerca Sayoko să-i spună. De ce oi fi atât de încet la minte? S-a întrebat el. Și-a ridicat privirea și a studiat forma petelor de pe tavan timp îndelungat.

Dacă i-ar fi declarat că o iubește înaintea lui Takatsuki, oare încotro ar fi apucat-o lucrurile?

Junpei nu avea nici cea mai vagă idee. Singurul lucru pe care îl știa era că nu s-ar fi ajuns la situația asta.

A auzit lacrimi căzând pe tatami¹⁰. Sunetul avea o rezonanță ciudat de puternică. Junpei a crezut pentru o clipă că începuse să plângă fără să-și dea seama. Dar Sayoko era cea care plângea. Stătea cu fața între genunchi, umerii îi tresăltau, dar nu scotea nici un suspin.

Junpei a întins involuntar mâna și a sprijinit-o pe umerii ei. Apoi a tras-o încet spre el. N-a întâmpinat nici o rezistență. Și-a petrecut brațele în jurul ei și i-a apăsât buzele cu buzele lui. Sayoko a închis ochii și a deschis ușor gura. Junpei simțea mirosul lacrimilor ei și inspira aerul respirat de ea. A simțit pe piept sânii ei molatici. A avut senzația că ceva în capul lui își schimbă complet locul. A auzit și un sunet, de parcă scrâșneau toate încheieturile din lume. Dar asta a fost totul. Sayoko și-a tras capul de parcă brusc revenise la realitate și l-a împins.

— Nu e bine, a zis ea încetișor și a clătinat din cap. E greșit să facem asta.

Junpei și-a cerut scuze. Sayoko nu a spus nimic. Au rămas așa multă vreme, cufundați în tăcere. Vântul aducea prin fereastra deschisă sunetele unui radio. Era un cântec la modă. N-am să uit cântecul ăsta cât oi trăi, și-a zis Junpei. Dar mai apoi n-a fost chip să-și mai aducă aminte titlul sau melodia.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze. Nu e vina ta, i-a spus Sayoko.

— Cred că sunt bulversat, a zis Junpei sincer.

Sayoko și-a întins mâinile și le-a așezat peste mâinile lui.

— De mâine vii la școală? N-am mai avut niciodată un prieten ca tine și tu îmi oferi foarte multe. Vreau să înțelegi lucrul ăsta.

— Dar nu e suficient, a zis Junpei.

— Nu-i adevărat, zise Sayoko plecându-și capul resemnată. Nu e deloc așa.

De a doua zi, Junpei s-a dus la cursuri. Până la terminarea facultății, cei trei au menținut o relație apropiată. Gândul său trecător că ar fi vrut să dispară se evaporase cu o ușurință stranie. Când a luat-o pe Sayoko în brațe și a sărutat-o, ceva înăuntrul lui s-a așezat la locul său. Cel puțin de acum încolo nu mai avea de ce să se frământa. Hotărârea era deja luată, chiar dacă nu el fusese cel care o luase.

Sayoko îi mai făcea cunoștință cu foste colege din liceu și își dădeau întâlnire în patru. Junpei s-a împrietenit cu una dintre ele și s-a culcat cu ea pentru prima dată. Se întâmpla cu puțin înainte să împlinească douăzeci de ani. Însă inima lui era mereu în alt loc. Era foarte politicos, blând și amabil cu iubita lui, dar niciodată pasionat sau devotat. Pasionat și devotat era doar atunci când scria. Până la urmă, iubita l-a părăsit, căutând adevărata căldură în altă parte. Același lucru s-a repetat de mai multe ori.

Când a absolvit facultatea și părinții au aflat că făcuse Litere, nu Comerț, relația cu ei s-a deteriorat puternic. Ei voiau ca el să se întoarcă în Kansai și să preia afacerea familiei, dar Junpei nu avea asemenea intenții. Le-a spus că vrea să rămână în Tokyo și să-și vadă de scris. Părinții nu au lăsat loc de compromis și până la urmă a izbucnit o ceartă aprigă. Cuvinte ce n-ar fi trebuit să fie pronunțate vreodată au fost; rostite. De atunci nu i-a mai văzut. Era convins că așa fusese dat să se întâmple de la bun început. Spre deosebire de sora lui, care se înțelegea bine cu ei, Junpei avusese de mic

ciocniri cu părinții. Lată-mă dezmoștenit, și-a zis el cu un zâmbet, amar. Parcă era un om de litere din epoca Taisho¹¹.

Junpei nu s-a angajat cu normă întreagă. Scria și trăia din plata cu ora. Pe atunci, cum termina ceva de scris, îi arăta mai întâi lui Sayoko și asculta părerea ei sinceră, apoi revizua totul după sfatul ei. Scria și rescria cu o răbdare de fier, până ce ea spunea că e bine. Nu avea un mentor și nici prieteni în breaslă. Sfatul lui Sayoko era plăpânda lui lumină călăuzitoare.

La douăzeci și patru de ani, una dintre nuvelele sale a câștigat premiul pentru debut al unei reviste literare și a fost nominalizată pentru premiul Akutagawa. De atunci, pe parcursul a cinci ani, a primit patru nominalizări la acest premiu. Nu era un rezultat rău deloc. Dar de câștigat, nu a reușit să-l câștige și până la urmă a rămas doar eternul candidat promițător. „Pentru un debutant la o vârstă atât de fragedă, dă dovadă de o înaltă calitate, iar descrierile de peisaje și incursiunile psihologice sunt remarcabile, însă pe alocuri tinde spre sentimental și îi lipsesc prospețimea plină de vigoare și viziunea romanescă”, acesta era comentariul tipic la adresa lui.

Takatsuki râdea când citea asemenea opinii.

— Eu zic că sunt toți duși cu pluta. Ce mai e și aia „viziune romanescă”? Un om normal n-ar folosi asemenea cuvinte. Cine ar spune că sukiyaki¹²-ului servit astăzi i-a lipsit viziunea bovinică?

Înainte să împlinească treizeci de ani, Junpei a scos două volume de nuvele, primul intitulat Calul în ploaie, iar al doilea, Struguri. Primul s-a vândut în zece mii de exemplare, iar celălalt în douăsprezece mii. Editorul i-a spus că, pentru niște colecții de nuvele ale unui debutant în literatura serioasă, cifrele nu erau tocmai rele. Recenziile din ziare și reviste erau în general favorabile, dar în ele nu se regăsea totuși o susținere vehementă.

Nuvelele lui Junpei aveau ca temă principală dragostea neîmpărtășită dintre tineri. Deznodământul era mereu sumbru și sentimental. Toată lumea spunea că sunt bine scrise. Și totuși ele se abăteau de la curentul literar care era în vogă. Stilul său era liric, iar subiectele sale aveau un aer învechit. Cititorul obișnuit căuta un stil mai proaspăt și mai viguros. Era vremea jocurilor pe calculator și a muzicii rap. Editorul i-a recomandat să încerce să scrie un roman. Dacă o ținea tot așa, ajungea să repete același lucru la nesfârșit și odată cu asta, universul său literar avea să se subțieze. Un roman i-ar fi deschis poarta spre o lume nouă. Și privind lucrurile realist, mai degrabă capta atenția lumii printr-un roman, iar dacă țintea

spre o carieră lungă ca scriitor, era puțin stânjenitor să fii specializat în nuvele, pentru că nu este ușor să trăiești din așa ceva.

Dar Junpei se născuse să fie nuvelist. Se închidea în cameră, abandona orice altceva și în trei zile termina prima ciornă dintr-o răsuflare. În următoarele patru zile o definitivă. Desigur, după aceea trecea prin mâinile lui Sayoko și ale redactorului și mai făcea mici intervenții asupra textului, dar esențială era prima săptămână în care lupta era pierdută sau câștigată. Atunci hotăra ce să introducă și ce să scoată. Aceasta era abordarea care se potrivea cu firea lui. Concentrare maximă pe o perioadă scurtă. Cuvinte și imagini condensate. Dar, dacă era vorba să scrie un roman, Junpei se simțea derutat. Cum putea el să-și mențină concentrarea luni de zile, poate chiar un an? Nu reușea să prindă acest ritm.

A încercat de mai multe ori să scrie un roman și de fiecare dată a fost nevoit să se lase păgubaș. Și-a zis că, fie că îi place sau nu, n-avea decât să rămână nuvelist. Acesta era stilul său. Oricât s-ar fi străduit, nu avea cum să devină alt om, așa cum un bun jucător la baza a doua nu va fi niciodată strălucit la bătaie.

Ducând o viață solitară și simplă, cheltuielile lui nu erau mari. Odată ce își asigura un venit pe măsura necesităților, nu lua de lucru în plus. Avea o pisică tăcută și șchioapă. Își făcea câte o prietenă care nu cerea mult de la el, dar dacă începea să se simtă presat, se despărțea de ea cu prima ocazie. Uneori, cam o dată pe lună, se trezea noaptea la o oră ciudată, cuprins de neliniște. Avea senzația că oricât s-ar zbate, nu reușește să ajungă nicăieri. În asemenea momente, se așeza la birou și se forța să lucreze sau bea până nu mai putea să stea treaz. Cu excepția acestor cazuri, ducea o viață liniștită și fără necazuri.

După cum sperase, Takatsuki găsisse de lucru la un ziar de primă clasă. Pentru că în facultate nu se omorâse cu învățatul, nu avea rezultate demne de laudă, dar la interviu a făcut o impresie covârșitoare. A fost angajat pe loc Sayoko își împlinise și ea visul și își continuase studiile de master. La o jumătate de an de la absolvire, cei doi s-au căsătorit. Nunta a fost veselă, în stilul lui Takatsuki, iar voiajul l-au făcut în Franța. Totul le mergea ca pe roate. Și-au cumpărat un apartament cu două camere în Koenji, unde Junpei venea în vizită de două, trei ori pe săptămână și cinau împreună. Tinerii căsătoriți îl întâmpinau mereu cu dragă inimă. Aproape că se simțeau mai bine în compania lui Junpei decât atunci când erau doar ei doi.

Lui Takatsuki îi plăcea munca la ziar. Mai întâi a fost repartizat la secțiunea de știri sociale și alerga dintr-un loc în altul. În tot acest timp a dat cu ochii de multe cadavre și așa spunea ei că a ajuns să nu mai simtă nimic la vederea unui om mort. Erau victime ciopârțite ale accidentelor de circulație, cadavre făcute scrum, altele vechi și în descompunere, înecați umflați, alții, cu creierii zburați de pușcă sau cu gâtul și brațele tăiate cu ferăstrăul. „Cât trăim, între noi există diferențe mai mari sau mai mici, dar morți, toți suntem la fel. Un înveliș de carne lepădat.”

Se întâmpla des să fie prea ocupat și să nu se poată întoarce acasă până dimineața. Atunci Sayoko îl suna pe Junpei, pentru că știa că stătea treaz mereu până în zori.

— Lucrai? Poți să vorbești?

— Da, da. Nu făceam mai nimic, îi răspundea el mereu.

Discutau despre ce cărți mai citiseră și despre ce se mai întâmplase în viața fiecăruia. Apoi rememorau întâmplări de demult, de pe vremea când erau liberi, zvăpăiați. Nu vorbeau deloc despre viitor. Când aveau aceste conversații, Junpei își amintea mereu de momentele în care o ținuse în brațe. Atingerea blândă a buzelor, mirosul lacrimilor, moliciunea sânilor îl împresurau de parcă totul tocmai se întâmplase. Reușea să vadă în fața ochilor și razele străvezii de început de toamnă, căzând pe tatami-ul din cameră.

La scurt timp după ce a împlinit treizeci de ani, Sayoko a rămas însărcinată. La vremea aceea era asistentă la facultate, dar și-a luat concediu. A născut o fetiță. Toți trei s-au gândit la câte un nume, iar propunerea lui Junpei, „Sara”, a fost aleasă. Sayoko a spus că are o rezonanță minunată. După ce nașterea s-a încheiat cu bine, în seara aceea, Junpei și Takatsuki au băut împreună, cum nu mai făcuseră de mult timp. Au stat la masa din bucătărie, față în față, și au golit sticla de whisky adusă cadou de Junpei.

— De ce trece timpul atât de repede? A zis Takatsuki cu o profunzime neobișnuită. Parcă ieri intram la facultate. Acolo te-am întâlnit pe tine, am întâlnit-o pe Sayoko. Nici nu m-am dumirit bine și m-am trezit cu un copil. Am devenit părinte. E o senzație foarte ciudată, de parcă aș vedea un film pus pe derulare rapidă. Tu n-ai cum să știi. Tu parcă îți continui viața de student. Aproape că te invidiez.

— Nu sunt eu de invidiat.

Și totuși Junpei înțelegea ce simțea Takatsuki. Sayoko devenise mamă și acesta era un șoc și pentru el. Roata vieții se învârtise înainte cu un sunet sec, cu certitudinea că nu se va mai întoarce. Junpei încă nu știa cum ar trebui să-l facă să se simtă.

— Acum pot să-ți spun. Eu cred că la început Sayoko era atrasă mai mult de tine decât de mine, i-a zis Takatsuki. Era foarte beat, dar avea privirea la fel de serioasă.

— Vezi să nu, a zis Junpei râzând.

— Ba da. Eu mi-am dat seama, dar tu, nu. Tu poți să scrii niște lucruri frumoase și cumpătate, dar când e vorba de sentimentele unei femei, ești mai pierdut decât un înecat. Oricum, o iubeam pe Sayoko, n-aș fi găsit o femeie mai bună decât ea, așa că a trebuit să o am pe ea. Încă mai cred că e cea mai minunată femeie din lume. Și mai cred că era dreptul meu să o am.

— Nu te contrazice nimeni.

Takatsuki a încuviințat.

— Tu chiar tot nu pricepi. De ce? Pentru că ești un idiot și jumătate. Dar asta nu mă deranjează. Nu ești un tip rău. În primul rând tu ești cel care i-a pus numele fiicei mele.

— Dar lăsând asta la o parte, nu înțeleg ce e cu adevărat important.

— Exact. Lăsând asta la o parte, nu înțelegi nimic din ce e cu adevărat important. Dar nimic! Și totuși ești în stare să scrii.

— Scrisul e cu totul altceva.

— Orice ar fi, acum suntem patru, a zis Takatsuki cu un oftat ușor. Ce zici? Ți se pare o cifră corectă?

Junpei a aflat că relația lui Takatsuki și Sayoko se ducea de râpă cu puțin timp înainte ca Sara să împlinească doi ani. Sayoko i-a dezvăluit totul cu un aer de parcă își cerea scuze. Takatsuki avea o amantă, o colegă de serviciu, încă de pe vremea când ea rămăsese însărcinată, iar acum nu mai venea aproape deloc acasă. Lui Junpei nu îi venea să creadă, oricât de concret i s-ar fi explicat. De ce să aibă o amantă când îi declarase, în seara când se născuse Sara, că Sayoko este cea mai minunată femeie din lume? Spusese asta din adâncul sufletului și, în plus, își adora fetița. De ce atunci să-și părăsească familia?

— Am venit des pe la voi, am stat la masă cu voi, dar n-am bănuțat nimic. Păreați foarte fericiți și vă vedeam ca pe o familie perfectă.

— Așa și era, a zis Sayoko zâmbind liniștită. Să nu crezi că mințeam sau că ne prefăceam. Dar el are o amantă și lucrurile nu mai pot reveni la cum au fost odată. De aceea cred că o să ne despărțim. Nu te îngrijora, așa o să fie mai bine. Din mai multe puncte de vedere.

„Din mai multe puncte de vedere”, spusese ea. Sunt o mulțime de cuvinte complicate pe lumea asta, și-a zis Junpei.

Câteva luni mai târziu, Sayoko și Takatsuki au divorțat oficial. Au ajuns la diverse decizii concrete fără nici un fel de probleme. Între ei n-a existat nici o dispută, nici o discuție în contradictoriu. Takatsuki a părăsit casa și s-a dus la amanta lui, iar Sara a rămas cu mama ei. Takatsuki venea să o vadă o dată pe săptămână și atunci se înțeleseseră ca Junpei să fie prezent, în măsura în care era posibil. Sayoko i-a explicat că așa le era mai ușor. Mai ușor așa? Junpei se simțea foarte bătrân, deși de-abia împlinise treizeci și trei de ani.

Sara îi spunea lui Takatsuki „tata”, iar lui Junpei, „Jun”. Cei patru formau o pseudo-familie stranie. Când se întâlneau, Takatsuki sporovăia pe același ton vesel, iar Sayoko se purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, poate chiar mai firesc decât înainte. Sara încă nu înțelegea că părinții ei divorțaseră. Junpei își juca ireproșabil rolul atribuit și fără nici o obiecție. Cei trei glumeau ca și înainte și rememorau momente din trecut. Singurul lucru pe care Junpei îl înțelegea era că toți trei aveau nevoie de asta.

— Auzi, i-a zis Takatsuki în drum spre casă. Era o seară de ianuarie și scotea aburi albi pe gură. Ai vreo perspectivă de căsătorie?

— Momentan nu.

— Ai o iubită stabilă?

— Nu.

— Și ce-ai zice să fii cu Sayoko?

Junpei l-a privit de parcă se uita la ceva orbitor.

— De ce?

— De ce?! A exclamat Takatsuki și mai mirat. Nu e clar de ce? În primul rând nu mi-aș dori pe nimeni altcineva în rolul de tată pentru Sara.

— Și doar pentru asta să mă însor cu Sayoko?

Takatsuki a oftat și și-a trecut brațul gros în jurul umerilor lui Junpei.

— Nu-ți surâde ideea de a te însura cu Sayoko? Te gândești că mi-ai lua mie locul?

— Nu e asta. Mă întrebam cât de normal e să faci o asemenea. Tranzacție sau cum s-o numesc. E o chestiune de decentă.

— Nu e nici un fel de tranzacție, zise Takatsuki, și nu are nici o legătură cu decența. O iubești pe Sayoko și o iubești și pe Sara, nu? Nu asta contează cel mai mult? Probabil că tu ai propriul tău stil de a complica lucrurile. Bine, înțeleg, deși, după părerea mea, tu încerci să-ți scoți chiloții fără să-ți dai jos pantalonii.

Junpei nu a spus nimic. Takatsuki a tăcut și el mult timp, lucru neobișnuit din partea lui. Cei doi au mers până la gară umăr la umăr, scoțând aburi albi pe nas.

— În orice caz, ești un prost și jumătate, i-a spus Junpei la despărțire.

— Se poate spune și așa. Ai perfectă dreptate. Nu neg asta. Îmi distrug propria-mi viață, dar să știi că n-am avut încotro. A fost o chestie pe care n-am avut cum s-o împiedic. Nici eu nu știu de ce s-a întâmplat așa ceva. N-am nici o scuză. Dar dacă nu acum, mai devreme sau mai târziu tot se întâmpla.

Am mai auzit același text și înainte, și-a zis Junpei.

— Nu mi-ai zis tu clar în seara în care s-a născut Sara că Sayoko e cea mai minunată femeie din lume? Ți aduci aminte? Că nimeni nu i-ar putea lua locul.

— E valabil și acum. Nimic nu s-a schimbat în privința asta. Și se întâmplă ca tocmai din acest motiv lucrurile să nu meargă bine.

— Nu pot să pricep cum vine asta.

— Tu n-o să pricepi în veci, a zis Takatsuki și a clătinat din cap. El avea mereu ultimul cuvânt de spus.

Trecuseră doi ani de la divorț. Sayoko nu s-a mai întors la facultate. La rugămintea lui Junpei, un editor, o cunoștință de-a lui, i-a dat lui Sayoko ceva de tradus, iar ea s-a descurcat foarte bine. Avea talent la limbi străine și scria și bine. A lucrat rapid și îngrijit. Editorul a fost impresionat și o lună mai târziu i-a dat de făcut o traducere literară. Plata nu era foarte bună, dar cu pensia alimentară de la Takatsuki, mama și fiica duceau o viață fără griji.

Takatsuki, Sayoko și Junpei se adunau o dată pe săptămână și luau masa împreună, alături de Sara. Uneori se întâmpla ca Takatsuki să fie reținut de treburi urgente, iar atunci rămâneau doar ei trei. Când erau doar ei, atmosfera era mai liniștită și devenea ciudat de casnică. Cine nu știa i-ar fi luat drept o familie adevărată. Junpei continua să scrie nuvele, iar la treizeci și cinci de ani a publicat al patrulea volum, intitulat Luna tăcută, cu care a câștigat un premiu pentru scriitori consacrați, iar nuvela care a

dat titlul colecției a fost ecranizată. Între timp, a mai publicat câteva volume de critică muzicală, a scris o carte despre horticultura și a tradus o colecție de nuvele de John Updike. Toate au fost bine primite. Își formase propriul său stil și reușea să transpună în scris rezonanțe profunde și colorituri stranii într-o manieră simplă și convingătoare. Avea cititori fideli, un venit stabil și își întărea statutul de scriitor.

Junpei s-a gândit serios să-i ceară mâna lui Sayoko. De nenumărate ori s-a perpelit nopți întregi, nereușind să adoarmă până dimineața. Uneori nici nu se atingea de lucru. Și totuși nu reușea să se hotărască. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea că relația lui cu Sayoko era permanent hotărâtă de altcineva, că el era mereu pus într-o poziție pasivă. Takatsuki fusese cel care îi făcuse cunoștință cu ea. Takatsuki îi alesese pe ei doi din clasă și alcătuisese grupul.

Apoi tot Takatsuki a luat-o pe Sayoko, s-a căsătorit cu ea, a avut un copil și a divorțat. Iar acum îl sfătuia să se însoare cu ea. Sigur, Junpei o iubea pe Sayoko, nu încapă nici un dubiu. Acum era ocazia perfectă să fie cu ea și probabil că nu l-ar fi respins. Era conștient de asta, dar i se părea prea frumos. Nu reușea să-și scoată asta din cap. Unde era propria sa decizie. Junpei a continuat să se frământa, dar nu a ajuns la nici o concluzie. Apoi a venit cutremurul.

Junpei era în Spania, la Barcelona, când s-a produs cutremurul. Strângea materiale pentru revista de circulație internă a unei linii aeriene. Când s-a întors seara la hotel și a dat drumul la televizor, a văzut un oraș distrus și nori de fum negru înălțându-se. Arăta ca după bombardament. Comentariul era în spaniolă și o vreme Junpei n-a putut să-și dea seama despre ce oraș era vorba, dar părea să fie Kobe. În fața ochilor i-au apărut câteva priveliști cunoscute. În apropiere de Ashiya, autostrada se prăbușise.

— Tu nu erai parcă de pe lângă Kobe? L-a întrebat fotograful care îl însoțea.

— Ba da.

Cu toate acestea, nu a telefonat acasă la părinți. Ruptura dintre ei era prea adâncă și prea veche. Nu mai vedea nici o șansă de reconciliere. Junpei s-a urcat în avion, s-a întors în Tokyo și și-a reluat viața lui obișnuită. Nu dădea drumul la televizor și nu citea ziarele. Dacă se vorbea despre cutremur, tăcea. Era doar un ecou dintr-un trecut de mult dat uitării. De când terminase facultatea nici nu mai pusese piciorul în orașul acela. Și

totuși imaginile de pe ecran înfățișând dezastrul redeschiseseră în el o rană ascunsă adânc înăuntrul lui. Calamitatea aceea îi schimbase viața încet, dar din temelii. Junpei se simțea mai singur ca niciodată. Nu am rădăcini, și-a spus el. Nu sunt legat de nimic.

În dimineața duminicii în care stabiliseră să meargă la grădina zoologică să vadă urșii, Takatsuki a telefonat și le-a spus: „Trebuie să-mi iau zborul spre Okinawa. Am reușit să obțin un interviu în exclusivitate cu guvernatorul. Ne-a acordat o oră, în sfârșit. Îmi pare rău, dar va trebui să mergeți la grădina zoologică fără mine. Oricum, nu cred că domnii Urși se supără dacă nu vin.”

Junpei și Sayoko au luat-o pe Sara și au mers la grădina zoologică din Ueno. Junpei a ridicat-o pe Sara în brațe și i-a arătat urșii.

— Ala e Masakichi? A întrebat ea, arătându-l cu degetul pe cel mai mare și mai negru dintre ei.

— Nu, nu e Masakichi. Masakichi e mai micuț și are o față mai isteată. Ala e bătașul de Tonkichi.

— Tonkichi! A strigat Sara către urs de mai multe ori, dar acesta n-a băgat-o în seamă. Sara s-a întors către Junpei. Jun, mai povestește-mi despre Tonkichi!

— Aoleu! Păi, sincer să fiu. Nu e nimic interesant de povestit despre el. Tonkichi e un urs obișnuit, care, spre deosebire de Masakichi, nu știe nici să vorbească, nici să numere bani.

— Dar măcar o parte bună tot are, nu?

— Asta așa e. Ai dreptate. Oricare urs, cât ar fi de obișnuit, are măcar o parte bună. A, da, uitasem. Tonchiki.

— Tonkichi! Îl corectă Sara.

— Scuze. Tonkichi era foarte priceput la prins somon. Se ascundea la umbra stâncilor în râu și haț! Îi prindea. Trebuie să fii foarte rapid ca să reușești. Tonkichi nu era el prea isteț, dar la prins somon îi întrecea pe toți urșii care trăiau pe muntele acela. Prindea atât de mulți, că nici nu putea să-i mănânce pe toți. Dar pentru că nu știa limba oamenilor, nu putea să se ducă la oraș să vândă ce-i rămânea.

— Păi, e foarte simplu! Zise Sara. Atunci putea să dea somonii pe mierea lui Masakichi. Că și Masakichi avea prea multă miere și nu putea să o mănânce pe toată, nu?

— Așa e. Tonkichi s-a gândit la același lucru. Cei doi au început să facă schimb de miere și somon și să se cunoască mai bine. Masakichi s-a

dovedit a nu fi un încrezut. Nici Tonkichi nu era un simplu bătauş. În scurt timp erau cei mai buni prieteni. Se întâlneau şi vorbeau despre câte-n lună şi-n stele. Îşi împărtăşeau experienţa şi spuneau glume. Tonkichi prindea somon cu spor, iar Masakichi aduna de zor mierea. Dar într-o zi, din senin, somonii au dispărut din râu.

— Din senin?

— Adică dintr-odată, i-a explicat Sayoko.

— Dintr-odată somonii au dispărut din râu, zise Sara întunecându-se la faţă. De ce?

— Toţi somonii din lume s-au adunat şi s-au sfătuit, apoi au hotărât să nu mai meargă în râul acela pentru că acolo era un urs pe nume Tonkichi, tare priceput la prins somon. De atunci Tonkichi nu a izbutit să mai prindă nici un peşte. Tot ce mai înhăţa era câte o broască slăbănoagă. Dar nimic pe lume nu e mai rău la gust decât o broască slăbănoagă.

— Săracul Tonkichi! Îl compătimi Sara.

— Şi de-asta l-au trimis la grădina zoologică? Întrebă Sayoko.

— Până acolo e poveste lungă, zise Junpei şi tuşi, dar cam asta s-a întâmplat.

— Masakichi nu l-a ajutat pe săracul Tonkichi? Întrebă Sara.

— A încercat să-l ajute, desigur. Păi. Nu erau prieteni? Pentru asta sunt prietenii. Masakichi a împărţit pe gratis mierea cu Tonkichi. „Nu pot să primesc aşa ceva. Voi ajunge să depind de bună voinţa ta”, a zis Tonkichi. „Nu fi atât de rezervat cu mine. Dacă ai fi în locul meu, şi tu ai face acelaşi lucru, nu?” i-a răspuns Masakichi.

— Sigur că da! A încuviinţat Sara cu putere.

— Dar această relaţie nu a durat mult. S-a amestecat şi Sayoko.

— Dar această relaţie nu a durat mult, a zis Junpei. „Noi doi suntem prieteni”, a spus Tonkichi.

„O prietenie adevărată nu înseamnă ca unul să dea şi celălalt să primească mereu. O să plec de pe munte şi o să-mi încerc norocul în altă parte. Dacă ne e dat să ne mai întâlnim vreodată, o să fim din nou prieteni buni.” Apoi cei doi şi-au strâns mâna şi s-au despărţit. Dar când a coborât de pe munte, un vânător a pus o cursă şi l-a prins pe neştiutorul de Tonkichi. Aşa a ajuns el la grădina zoologică.

— Săracul Tonkichi!

— Altă variantă mai bună nu puteai să găseşti? Una în care trăiau fericiţi până la adânci bătrâneţi, l-a întrebat Sayoko mai târziu pe Junpei.

— Deocamdată nu.

În seara aceea, au luat masa ca de obicei acasă la Sayoko. Sayoko a fiert spaghete și a desfăcut niște sos fredonând Păstrăvul, iar Junpei a făcut o salată de fasole cu ceapă. Au deschis o sticlă de vin roșu și au băut câte un pahar, iar Sara, suc de portocale. După ce au strâns masa, Junpei i-a citit din nou Sarei dintr-o carte cu povești. Când a terminat, se făcuse deja ora de culcare, dar ea refuza să adoarmă.

— Mama, fă șmecheria cu sutienul! I-a zis ea lui Sayoko.

Sayoko s-a înroșit.

— Nu! Nu pot să fac așa ceva în fața unui musafir.

— Dar Jun nu e musafir!

— Despre ce e vorba? Întrebă Junpei.

— Un joc prostesc, zise Sayoko.

— Își scoate sutienul cu hainele pe ea, îl lasă pe masă și apoi și-l pune la loc. Trebuie să țină mereu o mână pe masă. Și o cronometrăm. Mama e foarte bună.

— Gata, ajunge! Zise Sayoko clătinând din cap. E un joc prostesc de-al casei. Mă supăr dacă mai pomenești de el în fața altora.

— Dar sună interesant, zise Junpei.

— Te rog, arată-i și lui Jun! Măcar o dată: Dacă îi arăți, mă bag imediat în pat și mă culc.

— N-am încotro, a zis Sayoko, apoi și-a scos ceasul digital de la mână și i l-a dat Sarei. Dar apoi te culci! Când ajung la trei, îi dai drumul, da?

Sayoko purta un pulover negru larg, cu gulerul pe lângă gât. Și-a pus mâinile pe masă și a numărat până la trei. Mai întâi și-a tras sub mânecă mâna dreaptă, ca o broască țestoasă. Apoi și-a mișcat spatele de parcă s-a scărpinat ușor. Și-a scos mâna dreaptă și a tras-o pe stânga în mânecă. Și-a răsucit ușor gâtul și a scos din mânecă mâna stângă. În ea ținea un sutien alb. A fost foarte rapidă. Era un sutien micuț, fără sârmă, pe care l-a tras imediat prin mânecă. A scos mâna stângă, a tras-o pe dreapta înăuntru, și-a răsucit spatele, a apărut și dreapta din nou și gata. Ambele mâini erau pe masă.

— Douăzeci și cinci de secunde, a anunțat Sara. Mami, e un nou record! Până acum cel mai rapid era treizeci și șase de secunde.

Junpei a aplaudat.

— Bravo! O adevărată scamatorie!

Sara a aplaudat și ea. Sayoko s-a ridicat în picioare și a zis:

— Gata, spectacolul a luat sfârșit! Acum la culcare, după cum ai promis. Înainte să se culce, Sara l-a sărutat pe Junpei pe obraz.

După ce s-a asigurat că Sara adormise, Sayoko s-a întors pe canapeaua din sufragerie și i-a spus lui Junpei:

— Sinceră să fiu, am trișat.

— Ai trișat?

— Nu mi-am pus sutienul. M-am prefăcut că-l pun, dar i-am dat, drumul pe podea pe sub pulover.

Junpei a izbucnit în râs.

— Ce mamă denaturată!

— Chiar voiam să stabilesc un nou record! A zis ea, mijindu-și ochii și râzând. De mult nu mai văzuse pe chipul ei un zâmbet atât de natural. Axa timpului s-a răsucit înăuntrul lui ca o perdea care flutură în geam. A întins o mână către umerii ei, iar ea i-a strâns-o. Apoi s-au îmbrățișat. Foarte natural, și-au petrecut mâinile unul în jurul celuilalt, iar buzele li s-au unit. Parcă nimic nu se schimbaseră de pe vremea când aveau nouăsprezece ani. Buzele lui Sayoko aveau aceeași aromă dulce.

— Așa ar fi trebuit să fim de la bun început, i-a șoptit Sayoko după ce s-au mutat în pat. Tu ai fost singurul care nu a înțeles. Până n-au dispărut toți somonii din râu, n-ai înțeles nimic.

S-au dezbrăcat și s-au îmbrățișat. Și-au atins trupurile cu stângăcie, ca doi tineri care făceau dragoste pentru prima oară în viață. S-au mângâiat un timp îndelungat, parcă vrând să se asigure unul de existența celuilalt, apoi Junpei a pătruns în ea și ea l-a primit înăuntru. Junpei avea senzația că ce se întâmpla nu era real, de parcă traversa un pod lung și pustiu, în amurg. Când el se mișca, trupul ei îl urma. I-a venit de mai multe ori să ejaculeze, dar s-a abținut, de teamă ca nu cumva acest vis să se destrame și totul să dispară.

Atunci a auzit un scârțâit ușor venind din spate, de parcă ușa de la dormitor se deschisese încet. Lumina din hol a încadrat ușa și a căzut pe așternuturile mototolite. Junpei s-a ridicat și s-a întors. Sara stătea în prag, cu lumina bătând din spate. Cu respirația tăiată, Sayoko și-a tras coapsele, eliberându-i penisul lui Junpei. S-a acoperit cu așternuturile peste piept și și-a aranjat bretonul cu mâna.

Sara nici nu plângea, nici nu urla. Doar stătea acolo, cu mâna dreaptă strânsă pe clanță și se uita către ei, dar de fapt nu vedea nimic. Privirea ei era ațintită undeva în aer.

— Sara! A strigat-o Sayoko.

— Nenea a zis că o să vină încoace, spuse ea. Avea o voce lipsită de inflexiuni, ca a cuiva smuls din somn.

— Nenea? O întrebă Sayoko.

— Nenea Cutremur, zise Sara. A venit nenea Cutremur, m-a trezit și m-a pus să-ți spun că a deschis cutia și ne așteaptă pe toți. A zis că o să înțelegi.

În noaptea aceea, Sara a dormit în patul lui Sayoko. Junpei a luat o pătură și s-a întins pe canapeaua din sufragerie, dar nu reușea să adoarmă. În fața canapelei era televizorul. A stat mult timp cu privirea ațintită asupra ecranului stins. Acolo, înăuntru, erau ei. Junpei știa asta. Deschiseseră cutia și așteptau. Un fior rece i-a străbătut șira spinării, lăsându-l înfrigorat multă vreme.

A renunțat să mai încerce să adoarmă, s-a dus în bucătărie și și-a făcut cafea. S-a așezat la masă și în timp ce o bea, a observat ceva căzut lângă piciorul mesei. Era sutienul lui Sayoko, rămas acolo de mai devreme. L-a luat și l-a atârnat pe speteaza scaunului. Era o piesă de lenjerie albă, simplă, inconștientă, de mărime nu prea mare. Atârnat pe speteaza scaunului, în lumina zorilor, arăta ca un martor anonim ajuns aici dintr-un trecut îndepărtat.

Și-a amintit de primele zile de facultate. I-a răsunat în urechi vocea lui Takatsuki când s-au întâlnit în clasă prima oară. „Hai să mâncăm ceva împreună!” a șoptit vocea caldă. Pe chip îi flutura un zâmbet prietenos și familiar, care parcă spunea că „de acum încolo o să fie din ce în ce mai bine”. Oare ce am mâncat atunci și unde? Junpei n-a reușit să-și aducă aminte, dar nu i se părea un lucru important.

„De ce m-ai invitat la masă?” îl întrebuse el atunci. Takatsuki zâmbise și, plin de încredere, se lovise ușor cu degetul arătător peste tâmplă. „Eu am talentul de a găsi oricând și oriunde prietenii potriviți.”

Takatsuki nu s-a înșelat, s-a gândit Junpei punându-și în față cana cu cafea. Chiar avea flerul de a găsi prietenii potriviți. Dar asta nu era suficient. Să iubești un singur om toată viața și să-ți găsești prieteni buni sunt lucruri diferite. A închis ochii și s-a gândit la tot timpul care se scursese prin el. Nu voia să creadă că fusese timp irosit.

Dimineată, când o să se trezească Sayoko, am s-o cer în căsătorie imediat, s-a hotărât Junpei. Nu mai avea nici o îndoială. Nu mai putea pierde nici o clipă. Junpei a deschis ușa de la dormitor fără să facă zgomot

și le-a privit pe Sayoko și pe Sara dormind ghemuite sub pătură. Sara dormea cu spatele la Sayoko, iar aceasta își sprijinea ușor o mână pe umerii ei. Junpei a atins părul lui Sayoko, întins pe pernă, apoi obrazul mic și rozaliu al Sarei. Niciuna nu s-a mișcat. S-a așezat pe carpeta de lângă pat, sprijinindu-se de perete, și le-a vegheat somnul.

Privind ceasul de pe perete, Junpei s-a gândit la continuarea poveștii pentru Sara, cea cu Masakichi și Tonkichi. Mai întâi trebuia să găsească o cale de scăpare. Nu putea să-l abandoneze pe Tonkichi la grădina zoologică. Trebuia să-l salveze cumva. Junpei a revăzut întregul fir al poveștii de la capăt. Atunci, o idee a început să-i încolțească în minte și să se concretizeze treptat.

„Tonkichi s-a gândit să facă din mierea lui Masakichi plăcintă cu miere. După ce a exersat puțin, și-a dat seama ca are talentul de a coace plăcinte crocante și gustoase. Masakichi s-a dus cu ele la oraș. Oamenilor le-au plăcut și s-au vândut ca pâinea caldă. Așa au reușit Tonkichi și Masakichi să trăiască fericiți pe munte, ca doi prieteni buni.”

Sigur Sara o să se bucure de finalul cel nou. Poate și Sayoko.

Hai să scriu ceva diferit de ce am scris până acum! Și-a zis Junpei. O poveste în care cineva visează și așteaptă cu nerăbdare să vină zorii, să se facă lumină și să-i poată strânge în brațe pe oamenii pe care îi iubește. Dar deocamdată voi sta aici și voi veghea asupra acestei femei și a acestei fetițe. N-am de gând să las pe nimeni să le bage într-o cutie absurdă. Nici dacă ar pica cerul sau s-ar crăpa pământul.

SFÂRȘIT

1 Supă cu tăitei de origine chinezească.

2 Motel cu ora, care oferă cuplurilor un refugiu intim pentru a putea întreține relații sexuale.

3 Prânz la pachet.

4 Trompe l'oeil (din francezul tromper = „a înșela”, „a induce în eroare” și l'oeil = „ochiul”; citit tromp lōi) este o tehnică artistică utilizată în pictură în scopul creării iluziei de tridimensionalitate.

5 Mașină japoneză (peiorativ) (engl.).

6 Jazz at the Philharmonic – Jazz la Filarmonica, sau JATP, (1944-1983) a fost titlul unei serii de concerte de jazz, excursii și înregistrări produse de Norman Granz.

7 Tio Pepe este un brand de Sherry (engleză: Sherry/spaniolă: Jerez/franceză Xeres) este un vin alcoolizat făcut din struguri albi, care sunt cultivați în apropierea orașului Jerez de la Frontera, în Andaluzia, Spania

8 Samplingul – metodă de promovare a vânzărilor

9 Yakuza este cuvântul japonez care descrie membrii organizațiilor mafioate japoneze.

10 Rogojină japoneză.

11 Epoca sau Perioada Taisho se asociază cu împăratul cu acest nume: Taisho Yoshihito. Cu toate că reprezintă o scurtă perioadă de timp, mai exact 15 ani (1912-1926), Japonia trece, sub conducerea împăratului Taisho, prin primul război mondial. Totodată primele seminte ale democrației își dezvoltă rădăcinile acum.

12 Friptură înăbușită cu legume.